C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_12-Zajatec.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_12-Zajatec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.7.2002
Modification Date: 15.7.2002
Last Backup Date: 15.7.2002
Modification Number: 178

Mark STONE

ZAJATEC ČERNÝCH MNICHŮ

1
Prostorná kancelář, umístěná v posledním patře impozantní budovy z oceli a plastexu, ve známém sídle Služby pro dohled nad primitivními planetami. Skrz veliká okna s polarizujícími skly se naskýtal pohled na newyorskou metropoli, která se během staletí neskutečně rozrostla.
Čističe vzduchu téměř nestačily pojmout oblaka dýmu, která se vznášela v místnosti. Za pracovním stolem seděl všemocný velitel S.D.P.P., generál Khov, dvoumetrový, dobrý metrák vážící obr, a drtil v prstech doutník, který se rychle zmenšoval.
Po svých vzdálených mongolských předcích zdědil mírně šikmé oči a vystouplé lícní kosti. Ta tvář s ostrými rysy se chvílemi nervózně sevřela a prozrazovala, že je na nejvyšší míru rozčilený.
"Právě přišel kapitán Stone."
Suchý hlas generálovy sekretářky Peggy zazněl v interfonu.
Khov zabořil zbytek doutníku do popelníku přeplněného nedopalky.
"Ať vejde!"
Mocný výdech zvedl oblak popela, který generál smetl nedbalým gestem ruky. Příchozí byl vysoký, asi šestatřicetiletý chlapík s pevnými dlouhými svaly a tváří ošlehanou větrem a slunečními paprsky; výrazné šedé oči doplňovaly jeho pravidelný obličej.
"Posaďte se! Mám... vlastně máme problém."

Na Markových rtech se objevil úsměv.
"To je fajn! Chvíli jsem měl dojem, že na mě chcete testovat nový otravný plyn."
Khov jakoby tuto poznámku přeslechl. Otevřel zásuvku ve svém psacím stole a vytáhl láhev bourbonu a dvě sklenice. Toto gesto mohlo být výrazem přátelství... nebo mělo skrýt jeho rozrušení.
Když si generál pořádně zavdal svého oblíbeného moku, zabručel temně:
"Znáte Archibalda Lerka?"
Mark chvíli přemýšlel.
"Jen podle jména, osobně jsem se s ním nikdy nesetkal. Vím, že je dost bohatý a navíc je členem vlády - tím je řečeno všechno."
"Přesně tak! Má syna Freda, asi ve vašem věku. Nějakou dobu žil jako rozmazlený floutek. Je to velký sportovec - jednou byl dokonce šampiónem Zemské Unie v šermu. Pak se začal zajímat o astronautiku a zapsal se na školu, kam ho přijali. A musím říct, že zkoušky udělal velmi dobře."
Generálovo povzdechnutí bylo jemné asi jako tajfun na japonském pobřeží.
"Po skončení školy se ucházel o místo v S.D.P.P. Nevím, jak se podařilo, nebo spíš kolik to stálo, aby ho přijali."
"Máte přece právo veta!"
"V sázce byl rozpočet S.D.P.P. Mé odmítnutí by určitě vyvolalo represálie ze strany jeho otce. Naše finanční prostředky by byly rázem sotva poloviční."
Generálova obrovská pěst dopadla na stůl, až popelník poskočil a jeho obsah se pomalu snášel na koberec.
"Nerozčilujte se, generále, všichni víme, že jste zájmy Služby vždycky nadřazoval svým osobním pocitům. Nakonec, vždyť zkoušky udělal. Byly anonymní, peníze jeho otce v tom nemohly hrát žádnou roli. Co se vám nezdálo?"
"Jeho psychologické testy se mi vůbec nelíbily. Odhalují násilnickou povahu, krutou a nelítostnou. Před šesti měsíci to potvrdila zpráva z jeho první výpravy. Fred zasahoval do nějakých soubojů mezi domorodci a choval se přitom stejně krutě a divoce jako oni."
"Co tomu říkala Komise pro nevměšování? Vím z vlastní zkušenosti, že až puntičkářsky dbají na to, aby se její nařízení dodržovala. Vždyť víte, že mě suspendovali na tři měsíce, když jsem se jednou zapletl do vnitřních záležitostí domorodců."
"Jistí členové Komise neodolali nátlaku starého Archibalda. Udělal možné i nemožné pro to, aby svého potomka obhájil. Fredova vina byla nakonec zpochybněna. Jeden z reprezentantů Univerzity nezapomněl poznamenat, že naši mladí rekruti byli špatně připraveni. Možná bych to uznal, kdyby chyby Freda Lerka nesvalili na naši Službu."
Mark potřásl hlavou a ušklíbl se:
"Předpokládám, že jste mě neodvolal z dovolené jen proto, abyste mi vykládal historku starou půl roku."
Generál naráz vyprázdnil svou sklenici.
"Máte pravdu, chlapče. Poslouchejte dál. Minulý měsíc jsem Lerkovi svěřil další misi. Byl na rozpisu. Kdyby se tam jeho jméno neobjevilo, zase bych to od jeho otce schytal. Odletěl tedy na planetu Nirva - šlo o rutinní inspekci rané středověké civilizace."
"No a?"
"Už čtrnáct dní o něm nemáme žádné zprávy."
"Jestli se mu něco stalo, android, který ho doprovází, by vám to už určitě nahlásil."
"Ztratili jsme kontakt s jeho astronefem. Podle techniků se nedá vyloučit, že se Lerkův astronef na oběžné dráze srazil s meteoritem. V tom případě by se Lerk nemohl dostat zpátky na Zem. Komise o tom dlouho diskutovala, a nakonec se shodla na tom, že vyšlou na planetu vás."
"Proč mě?" divil se Mark.
"Prezident si vzpomněl, že už jste podobné výpravy absolvoval. Považují vás za specialistu v tomto oboru."
Mark se ironicky usmál.
"Pamatujete, jaké jsem měl potíže kvůli MacDonaldovi? Vykašlali se na něj, nechali ho na planetě skoro pojít. To samé se stalo mě. Bez Elzy Swensonové už by se moje kostra dávno rozpadla na nehostinné

planetě."
"Myslíte si, že to nevím?" povzdechl si Khov. "Dnes ale došlo ke změně pravidel. Moji agenti byli ale vždycky dobrovolníci. A to nezmění ani syn ministra a multimilionáře. Přijmete tu výpravu?"
"Co mi zbývá! Nemůžu nechat kolegu ve štychu, i když mi nemusí být sympatický. Který android ho doprovázel?"
"Fred Lerk chtěl mít přirozeně k dispozici osobního robota. Je ze stejné série jako váš přítel Ray, to znamená, že je vybavený radiovým vysílačem a psychickým zesilovačem."
"Fred je telepat?"
"Zdá se, že má určité dispozice, protože dokáže komunikovat se svým androidem. Vím, že vy jste v tomto směru velmi nadaný. Možná, že se vám podaří navázat s ním kontakt. Ušetřil byste tak dost času."
"Výborně! Kdy mám vyrazit?"
"Jestli to bude možné, tak dnes večer, když ne, zítra ráno."
Khov se zavrtěl, jakoby se mu v křesle zabydlela rodinka štěnic.
"Ještě něco," zamumlal a zabořil nos do sklenice. "Tato mise nebyla plánovaná... víte sám, že abychom dodrželi stanovený program, můžeme využívat jen minimum materiálu."
"A to znamená?"
"Jediný astronef, který bychom vám mohli dát k dispozici, je na několik týdnů v opravě. Před ministrem jsem se o tom ani nezmiňoval, protože by se určitě začal rozčilovat nad naší neschopností a požádal by o tuto službu vojáky."
"To je ale v rozporu se zákonem o nevměšování."
"Určitě by se našel způsob, jak ho změnit, i kdyby měl starý Lerk rozpustit parlament."
"Jestli tomu dobře rozumím, chcete, abych použil svůj soukromý astronef Merkur."
Generálův hlas přešel do přesvědčivého, skoro úlisného tónu.
"Z hlediska bezpečnosti by byl daleko lepší než obyčejný průzkumný člun, který by vám S.D.P.P. dala k dispozici."
"Plukovník Benton, který má na starosti finance, se bude určitě cukat, až budu chtít proplatit náklady. Tak je to vždycky, když se nechám přemluvit a vezmu si Merkura."
Khov věděl, že Mark si na nedostatek financí nemůže stěžovat. Na jeho tváři se objevil úsměv.
"Zatím jste žebrat nemusel. Buďte klidný, tentokrát o peníze nepřijdete. Archibald Lerk slíbil před Komisí, že všechny výlohy spojené se záchrannou výpravou bere na sebe."
Mark na okamžik zavřel oči.
"Domluveno, generále, odletíme dnes večer. Ray mi právě potvrdil, že kontroly, prováděné na Merkuru, jsou dokončeny."
"Pokaždé zapomenu, že telepaticky komunikujete s vaším androidem. To je tedy praktické. Předpokládám, že nebudete chtít nějaký novější model robota."
"Ray mi úplně stačí. Nechtě si své zázraky techniky pro mladé, kterým budou užitečnější než mně."
Khov se s úsměvem zvedl. Věděl o zvláštních vztazích, které se vytvořily mezi jeho agentem a androidem.
"Pojďte, představím vás Archibaldu Lerkovi. Trval na tom, že vás chce před odletem vidět. Vůbec nepochyboval o tom, že přijmete, očekává vás ve vedlejší kanceláři."
Ministr byl šedesátník s ostrými rysy v hranatém obličeji, který rámovaly prošedivělé, nakrátko ostříhané vlasy. Upřeně Marka pozoroval černýma očima a pak bez jakékoli zdvořilostní fráze vyštěkl:
"Generál vám objasnil celou situaci. Chci, abyste dostal zpátky mého syna! Vím, že pro tento druh práce jste ta nejkvalifikovanější osoba."
"To je poněkud přehnané tvrzení," ušklíbl se Mark.
"Ne! Admirál Neuman, šéf Vesmírné policie, mi to sám potvrdil. Už jste zachránil několik trosečníků, ztracených na primitivních planetách, včetně vašeho velitele."
Khov zvedl hlavu a potlačil úsměv. Byla to opravdu dobrodružná akce, ale nezanechala v něm jen nepříjemné vzpomínky.
"Jestli uspějete, Stone, dostanete odměnu sto tisíc dolarů. Jestli selžete, tak se raději nevracejte zpátky na Zem."

Suchý hlas s varovným tónem.
"Budete mít k dispozici veškerý materiál, o jaký si řeknete, včetně robota-bojovníka. Cokoliv uděláte, je na mou odpovědnost, i kdybyste tu prokletou planetu měl srovnat se zemí. S jedinou podmínkou - že mi najdete Freda."
Mark odpověděl s čelistmi sevřenými vztekem:
"Udělám všechno, co je v lidských silách, a možná ještě víc, aby byla výprava úspěšná, ale budu striktně dodržovat zákon o nevměšování se. Jestli chcete masakr a krveprolití, najděte si někoho jiného!"
Ministrův obličej zrudl, jeho ruce se zlostně sevřely. Asi minutu bylo nesnesitelné ticho.
"Dělejte, co uznáte za vhodné, kapitáne. Pro mě je rozhodující jen výsledek. A nezapomínejte na můj slib!"

2
Mark vešel rychlým krokem do pilotní kabiny. Usmál se při pohledu na siluetu robota, sedícího u řízení. Podobnost androidů s lidmi byla dokonalá. Ray měl skoro stejnou postavu jako Mark, byl ale trochu mohutnější a větší. Černé vlasy rámovaly tvář s pravidelnými rysy. Zatažitelné chloupky imitovaly vousy a miniaturní póry vylučovaly tekutinu podobnou potu. Jen velmi bystrý pozorovatel si mohl všimnout jisté strnulosti pohledu.
"Vyspal ses dobře, Marku?" !
"Jsem jako znovuzrozený! Rychle jsem absorboval údaje psychického induktoru, týkající se Nirvy. Jazyk je stále dost primitivní. Tamější obyvatelé ještě neznají požitek z imperkfekta a subjunktivu. Díky tomu jsem měl čas naordinovat si pořádnou kúru spánkem."
"Potřeboval jsi to! Teprve před deseti dny jsme se vrátili z naší poslední mise. Generál ti pořádně zkrátil dovolenou. Nemám rád, když jsi unavený."
Marka tato zvláštní poznámka neudivila. Robot nemá žádné city. To je známé, přijaté, vyzkoušené. Kybernetici tvrdí, že jejich výtvory reagují jen na základě programů, kterými byly vybaveny. Přesto se mezi Markem a Rayem vytvořila jakási symbióza. Jakmile se Mark ocitl v nebezpečí, nějaký zvláštní impuls zaplavil robotovy elektronické neurony, zablokoval programování a Ray začal být velmi nebezpečný. A naopak, Mark už několikrát riskoval život, když pomáhal poškozenému androidovi.
"Trajektorie je správná?"
Pokud seděl u řízení Ray, nemohlo tomu být jinak, ale tato otázka byla součástí rituálu každého astronauta. Mark si nechtěl nadělat nepříjemnosti hned na začátku výpravy, Ray totiž automaticky zaznamenával všechno, co viděl a slyšel, a tyto nahrávky se pak dostaly do rukou technikům.
"Bez problémů! Za půl hodiny se vynoříme ze subprostoru! Takže máš akorát čas dát si skleničku!"
Mark vytáhl ze skříňky láhev whisky a nalil si jen symbolicky, protože chtěl mít čistou hlavu. Malými doušky upíjel zlatavou tekutinu. Tohle byl luxus, který si ale mohl dovolit. Kdyby chtěl, mohl vést život bohatého playboye. Dokonce to jednou na tři měsíce zkusil... a málem umřel nudou! Nakonec byl šťastný, že se může znovu zařadit do S.D.P.P.
"Pozor! Vynoření za minutu. Lehni si a zapni magnetické pásy. Třicet sekund... dvacet... deset..."
Krátká nevolnost pominula a Mark se zvedl. Na vnější obrazovce zářilo veliké oranžové slunce. Z analyzátorů se sunuly první údaje.
"Slunce magnitudy G, objem ve srovnání se Zemí 1,3," hlásil Ray. "To je to, co právě vidíme."
Náhle se na obrazovce objevil stín, který slunce zakryl.
"Jednoduchý systém pěti planet. Největší a nejvzdálenější z nich teď způsobuje zatmění slunce. Je to putující mraznička metanu a tuhého vodíku. Stejně tak je tomu u čtvrté planety. Nirva je třetí a jediná teramorfní."
"Zaměř na ni detektory."
Na obrazovce se objevila modrozelená koule a současně naskočily údaje, charakterizující planetu.
"Je to svět velmi blízký Zemi," shrnul Ray. "Gravitace je identická, stejně tak složení vzduchu, jen menší znečištění. Místní obyvatelé zatím nepoznali zhoubné účinky přehnané industrializace."
Obraz na monitoru se rychle zvětšoval. Skrz hradbu bílých mraků rozeznávali povrch planety.
"Póly jsou pokryté ledem," řek Ray. "Oceány zabírají tři čtvrtiny glóbu. Planeta nemá žádný hlavní

kontinent, je tvořena velkým množstvím ostrovů, z nichž některé jsou značně veliké. Mnoho z nich zůstalo neobydlených. V podstatě se civilizace rozvíjí jen na třech ostrovech."
Mark ukázal prstem na obrazovku.
"S.D.P.P. zkoumala před padesáti lety tenhle velký ostrov přímo nad rovníkem. Tam se měl Fred Lerk vrátit. Zaměř na něj optické teleskopy."
Ukázala se země, kde se střídaly planiny s lesním porostem a zhruba uprostřed ostrova se táhl horský masív, jehož vrcholky byly pokryté sněhem.
"Zvláštní," zabručel Ray. "Kdyby se Lerkův astronef střetl s meteoritem, trosky lodi by se stále pohybovaly na oběžné dráze planety. Ale není tu nic."
"A to znamená?"
"Že Lerk přistál jinde, což je ovšem v rozporu se zákonem o nevměšování."
"Nebuď takový puntičkář! My jsme to přece taky několikrát udělali. Můžeš zaměřit jeho loď?"
"Detektory nic nehlásí, což ovšem neznamená, že tu není. Jestli přistál v oblasti, bohaté na železo, nezachytíme ho."
"Z jakého důvodu by se schovával?"
"Až ho najdeš, zeptej se ho! Ledaže by ho na zpáteční cestě zachytil nějaký časoprostorový vír a poslal ho na druhý konec galaxie."
"Všechno je možné," vzdychl Mark, "ale dřív než opustil tento systém, měl poslat zprávu S.D.P.P."
Obrazovka ukázala detailní záběry povrchu planety, na kterých bylo možné rozeznat několik vesnic, roztroušených po planině.
"Podle údajů, které jsme shromáždili před padesáti lety, zde existuje království jménem Manza, s hlavním městem Kira. Téhle feudální společnosti vládne král podporovaný vazaly. Kasta mnichů tu šíří monoteistické náboženství."
"Přistaneme s průzkumným modulem v blízkosti téhle vesnice," rozhodl Mark. "Je to nejpříhodnější místo pro nenápadný příchod. Logicky by tak jednal i Lerk. Při troše štěstí nám Fredův android odpoví hned na první výzvu a my ukončíme tuhle výpravu v rekordním čas."
"Jsi nějak příliš optimistický," poznamenal Ray. "Pojďme, máme nejvyšší čas připravit se, jestliže chceme přistát ještě před svítáním."
V nákladovém prostoru kosmické lodi se Mark převlékl. Podle nařízení S.D.P.P. si nesměli agenti ponechat žádné osobní věci.
"Tohle jsem vyrobil během naší cesty. Před padesáti lety se to nosilo. Doufejme, že se za tu dobu móda příliš nezměnila."
Android podal Markovi kalhoty z hrubé látky, košili z umělého lnu a kožený kabátec, místy vyztužený plátky železa. Tuto výstroj doplňoval pár kožených bot sahajících až po kolena.
"Nezapomněl jsi vyrobit nějaké místní peníze?"
"Protentokrát nás zásobili už na Zemi. Benton to přičte starému Lerkovi na účet. Vezmi si zbraně!"
Mark uchopil silný opasek, na kterém byl zavěšen meč a pevná dýka.
"Nezapomeň si přiměřeně nastavit intenzitu pole," zabručel Ray.
Opasek byl zázrakem pozemské techniky. Vytvářeli kolem těla silové pole, chránící před střelami. Na proražení tohoto pole bylo zapotřebí překonat energii generátoru, ukrytého v přezce opasku. Aby nezmátl domorodce, užíval Mark obvykle jen slabé intenzity silového pole, které bylo navíc elastické, takže rány byly dosti bolestivé. Nejprimitivnější zbraně jako sekery nebo palcáty byly paradoxně nejnebezpečnější.
"Jsem připravený," řekl Mark a vlezl do průzkumného modulu.
Byla to oválná kabina, jejíž horní část byla vyrobena z průhledného plastexu.
Ray, oblečený do stejného úboru jako Mark, zaujal místo po boku svého přítele a chopil se řízení.
"Připraven k odletu!"
Vnější otvor kosmické lodi se otevřel a modul byl nasát do mraků pevných krystalků zmrzlé atmosféry.

3

Modul měkce přistál na malé mýtině. Když byly analýzy atmosféry dokončeny, seskočili pozemšťané na

zem. Noční vzduch byl svěží, prosycený tisíci vůněmi okolního lesa. Tiché bzučení motorů prozrazovalo, že se modul, naprogramovaný umělým pilotem, vrací zpátky na Merkur. Hvězdy pomalu bledly v jemné záři vycházejícího slunce.
"Vesnice leží tímto směrem a je vzdálená asi pět kilometrů."
"To je fajn - nemám chuť začínat tuhle výpravu maratónem. Pošli radiový vzkaz na frekvenci Lerkova androida."
"Hotovo! Ale nedostávám žádnou odpověď."
"Zkoušej to každou hodinu. Svítá, můžeme vyrazit na cestu."
Mohutné stromy vzpínaly pokroucené větve k nebi, jakoby se snažily uniknout křovinám a liánám, které se ovíjely kolem kořenů.
Ray si razil cestu hustými keři, které musel chvílemi prosekávat širokými rozmachy meče. Trvalo jim dobrou hodinu, než konečně vyšli z lesa.
Naskytl se jim pohled na pláně, rozlehlé prérie a několik málo obdělaných polí. Pak uviděli vesnici, která mohla mít nanejvýš stovku obyvatel.
"Cesta do vesnice vede asi pět set metrů vpravo odsud. Můžeme si tu trochu odpočinout."
Slunce už stálo vysoko na obloze, když došli k prvním domkům. Některé z nich byly jen dřevěné s doškovou střechou, jiné domy byly postaveny z kamene, se střechou z plochých tašek hezké okrové barvy.
Příchod dvou cizinců vyvolal špatně skrývaný rozruch. Vesničané, které potkali, na ně vrhali nedůvěřivé pohledy a rychle se odvraceli. Ve středu malé aglomerace stála stavba z kamene s vysunutým průčelím, podepřeným dvěma dřevěnými sloupy.
"Klášter," řekl Ray. "Zdá se, že dnes tu moc věřících není."
Přímo před nimi stál nízký domek, jehož železný štít nabízel návštěvníkům pohostinství. Mark si spokojeně zamnul ruce.
"Jsem docela zvědavý na místní speciality."
Každá výprava mu dávala možnost objevit nová jídla, rozhodně chutnější než jednotvárná strava na Zemi.
Jídelna v hostinci měla nízký strop s trámy zčernalými kouřem. V otevřeném ohništi plápolal oheň a na rožni se za asistence mladého chlapce opékala drůbež úctyhodné velikosti.
Mark s Rayem si vybrali stůl vedle dveří. Všechny ostatní byly neobsazené. Posadili se na dřevěné, hrubě otesané stoličky. Břichatý hostinský s kulatým červeným obličejem jim vykročil vstříc s podezíravým výrazem ve tváři.
"Vy jste cizinci?"
"Přicházíme zdaleka a chtěli bychom okusit něco z vaší kuchyně."
Ani tato slova nezahnala z mužovy tváře nedůvěru.
"Přišli jste pěšky?"
"Ztratili jsme koně v lese, ale peníze máme," odpověděl Mark a hodil na stůl minci. Hostinský ji shrábl zkušeným pohybem, pozorně ji zkoumal a nakonec do ní kousl. Spokojen s výsledkem prohlídky se konečně usmál a uklonil se:
"Co si budou pánové přát?"
"Nemají víno," vyslal psychicky Ray, "ale kvašený nápoj připomínající pivo."
"Díky, to už jsem zaregistroval v lekcích induktoru," opáčil Mark a nahlas řekl:
"Přineste nám velký džbán alky a pečené maso."
Během několika okamžiků byli obslouženi. Drůbež se podobala pozemské huse - její maso bylo mastné, trochu tučné, ale šťavnaté a po několika dnech "racionální výživy", kterou jim nabízel automatický distributor, to byla příjemná změna.
Aby nevzbudili pozornost domorodců, jedl Ray také. V zadní části jeho krku byl skrytý otvor, ve kterém byly potraviny dezintegrovány a přijatá energie přecházela do generátoru.
Když dojídali, objevil se znovu hostinský.
"Výborně jsme se naobědvali. Přineste další džbán a pojďte se s námi napít!"
Hostinský se nenechal dlouho pobízet a za chvilku byl zpátky s kameninovým džbánem plným až po

okraj.
"Dnes nemáte žádné hosty," začal Mark.
Muž svěsil hlavu a zašeptal:
"Lidé jsou nedůvěřiví a mají málo peněz. Nový pán černých mnichů zvýšil odvody."
"A cizinci?"
"Tady jsou velmi vzácní. Poslední se tu objevili už asi před měsícem."
Hostinský upřel pohled na Raye a dodal:
"Jeden z nich se vám trochu podobal."
"To je možné," odpověděl klidně Mark. "Hledáme tu jednoho jeho příbuzného."
"Zůstali tu jen jeden den a pak odjeli do Kiry, našeho hlavního města."
Mark hostinskému znovu dolil pohár.
"Jsme na cestě už velmi dlouho. Mohl byste nám říci něco o zdejších zvyklostech, neradi bychom se dopustili zbytečných chyb. Kdo jsou ti černí mniši?"
Muž dlouho váhal, a několikrát se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že jsou sami.
"Dřív to byla jen malá náboženská komunita, žijící na louce před Kirou. Postavili si klášter na místě velmi staré zříceniny."
"Z jaké je doby?"
"To nikdo neví! Snad tam kdysi dávno žili naši prapředkové."
Android se podíval na Marka.
" V záznamech z předchozí mise nejsou žádné zmínky o nějaké staré civilizaci," vyslal psychicky.
Hostinský polohlasně pokračoval:
"Už je to pět let, co černí mniši vyšli ze svého kláštera. Velmistr měl v ruce svou kouzelnou hůl. Prohlašoval, že má božskou moc. Své zákony vnutil všem. Král se mu postavil na odpor, ale z hole vylétl blesk a proměnil krále v popel. Jeho syn, dvacetiletý mladík, se zachránil útěkem. Říká se, že se s několika svými druhy skrývá v lesích."
Hostinský naráz vypil celý pohár, jakoby chtěl zahnat chmurné myšlenky.
"Mniši zabírají kláštery vystavěné ve městech. Mnoho kněží se k nim připojilo. Další získali kláštery, které byly doposud volné. Velmistr vydal nové zákony týkající se obchodu a morálky. Každé neuposlechnutí je prohlášeno za hřích a trestáno velkou pokutou nebo bitím. Brzy už se nebudeme moci ani nadechnout ze strachu před trestem!"
"Nikdy jste se nevzbouřili?"
"Všichni, kdo se o to pokusili, zemřeli! Teď má každý představený mnichů kouzelnou hůl. Říká se jí velitelská. Je marné pokoušet se odporovat."
Hostinský ještě více ztišil hlas:
"Říká se, že bude jmenován nový Velmistr."
"A pak se vaše situace zlepší?"
"Bojím se, že naopak. Jeden vesničan se včera vrátil z hlavního města. Zdá se, že se nikdy tolik netrestalo jako teď. Mějte se na pozoru! Jestliže potkáte černého mnicha, nezapomeňte řádně pozdravit a udělejte všechno, co rozkáže. Pouhé zaváhání znamená trest."
"Děkujeme za vaše rady, pane hostinský. Kde si tu můžeme opatřit koně?"
"Můj kuchař vás zavede ke kováři, ten obchoduje s koňmi. Ale nezapomeňte smlouvat, je to pěkný zloděj."
Mark se zvedl a položil na stůl další minci.
"Děkujeme vám za oběd a za informace. A nemějte obavy, neprozradíme vás."

4

Rozlehlá klenutá místnost byla spoře osvětlena úzkými štěrbinami střílen. Za velkým stolem s deskou z leštěného dřeva se v kresle rýsovala tmavá silueta. Po její pravici stál podsaditý muž oblečený do černé tuniky, sahající až na zem. Jeho hlavu pokrývala široká kápě, takže mu téměř nebylo vidět do obličeje. Dveře vedoucí do místnosti se se zaskřípěním otevřely. Proklouzl jimi mnich, který po několika krocích uctivě poklekl před sedící postavou.

"Ctihodný Velmistře, dal jste mě zavolat..."
"Dozvěděl jsem se, že do Kiry směřují dva cizinci. Postupují severní cestou. Vezměte si dvacet mužů a zadržte je. Kdyby snad chtěli klást odpor, máte moje oprávnění k použití velitelské hole. Chci je ale dostat živé! Zařiďte se podle toho. Teď už jděte a vraťte se co nejdříve."
Mnich se zvedl, třikrát obřadně pozdravil a zmizel v temném otvoru dveří.
"Myslím, že je čas na konání spravedlnosti."
"Přesně tak. Pojďme se trochu rozptýlit!" Velmistr sestoupil po schodišti vedoucím do přízemí, do velkého přijímacího sálu. Ten byl asi metr a půl vysokou dřevěnou přepážkou rozdělen na dvě části. Část pod schodištěm byla vybavena křeslem pro soudce a stoličkami pro žalobce a jeho pomocníky. Nebylo tu ale žádné místo pro obhájce, protože obžalovaný na něho neměl právo. O zeď stáli opření dva obrovití chlapíci odění do červeného katovského šatu. Obličeje jim zakrývaly kápě stejné barvy s otvory pro oči, nos a ústa. Za přepážkou, podél které bylo rozmístěno deset ozbrojenců, se tísnil dav diváků. Uboze oblečení muži a ženy stáli mlčky a v jejich pohledech se mísila otupělost ovcí se špatně skrývanou zarputilostí a nenávistí.
V tíživém tichu zaplňujícím místnost se Velmistr usadil do soudcovského křesla. Potom pomalu pokynul rukou směrem k žalobci.
"Nechť proces začne, pro spravedlnost a slávu Boha všemohoucího."
Dva gardisté přivedli asi třicetiletého hubeného muže v zalátaném, ale čistém oděvu. Mnich žalobce pohlédl do listiny ležící před ním na stole a potom silným hlasem oznámil:
"Urka, mistr hrnčířský, odmítl zaplatit kupeckou daň."
"Z čeho ji mám zaplatit," vyrazil ze sebe zoufale muž. "Minulý měsíc jsem dal poslední peníze jinému výběrčímu daní. V domě už nezůstal ani pětník. Moje rodina jí jednou denně polévku z poloshnilé zeleniny. Ctihodný Velmistře, slitujte se nad námi!"
Ze soudcových úst zaznělo nemilosrdně:
"Dvacet ran bičem!"
Stráže se okamžitě chopily ještě prosícího nešťastníka a odvlekly ho ke katovým pacholkům. Ti rovněž neotáleli a naučenými pohyby připoutali mužova zápěstí k železným kruhům ve zdi. Strhli z něho košili, aby odhalili jeho záda.
Jeden z nich uchopil mohutný bič ukončený devíti koženými řemínky, zatímco druhý poodstoupil a začal monotónně odpočítávat:
"Jeden... dva..."
Ubožák brzy ztratil vědomí. Jeho záda se po poslední ráně změnila v jednu krvavou hmotu. Pochopové pak bezvládné tělo odvázali a nešetrně jím mrštili směrem ke strážím. Ty ho stejně bezohledně vyvlekly ven z místnosti. Další dva obžalované stihl stejný trest.
"Taka!" ohlásil poté žalobce. "Je obviněna z prostopášného života a z prostituce."
Mladé dívce mohlo být sotva osmnáct let. Byla upnuta do šněrovačky s velkým výstřihem, který odhaloval dvě plná ňadra. Sukně z hrubého plátna jí sahala do půli pěkně tvarovaných lýtek. Štíhlý pas obepínal opasek upletený z tenkých šňůrek.
"To není pravda!" vykřikla. "Prosila jsem jenom jednoho kolemjdoucího o almužnu. Nejedla jsem už dva dny."
"Třicet ran bičem!"
Katovi pacholci se už už chystali na novou oběť, když jejich počínání zarazil Velmistrův hlas.
"Ať ji odvedou do zvláštní cely. Trest vykonám sám, vlastní rukou!"

5

Pozemšťané jeli opatrně za sebou po úzké stezce. Opustili vesnici krátce před polednem, jakmile jim kovář opatřil slíbené koně. Obchod byl uzavřen velmi rychle, protože Mark neměl žádnou chuť smlouvat. Kopytníci z Nirvy se podobali svým pozemským příbuzným, měli jen větší a hranatější hlavu. Po hodině vytrvalého klusu se jezdci ponořili do hustého lesa, kde se špatně udržovaná cesta klikatila mezi rozložitými stromy.
"Tady jsme alespoň v chládku," ozval se Mark utíraje si rukou zpocené čelo.

"Kousek odtud teče potok. Můžeme tam napojit koně a trochu si odpočinout. Jestli se chceme dostat rychle do hlavního města, musíme se o zvířata dobře postarat."
O několik minut později vjeli na lesní mýtinu. Androidem předpovězený potok byl spíš prudkou bystřinou, která přehrazovala cestu. Kousek dál po proudu se voda tříštila o vyčnívající skálu, ze které prudce spadala do jezírka položeného o dobrých třicet metrů níž. Odtud se pak řítila divokými peřejemi ve své pouti dál již jako dravá říčka.
"Přebrodíme se kus dál proti proudu."
Seskočili na zem. Zatímco Ray odvedl koně k vodě, aby se napili, Mark si sedl na balvan vystupující z břehu bystřiny. Zavřel na okamžik oči a nastavil tvář hřejivým slunečním paprskům. Hluk pádící vody ho ukolébával...
"Pozor!"
Rayův výkřik způsobil, že Mark byl okamžitě na nohou. Z lesa se vynořila asi desítka postav. Nečekaní příchozí měli na sobě většinou jen potrhané cáry, ale zbraně, které drželi v rukou, se v paprscích slunce výmluvně blyštěly. Rozběhli se směrem k pozemšťanům.
"Nevypadají, že by měli právě přátelské úmysly," zašklebil se android. "Nevím, jestli budeme schopni je odrazit bez použití mých skrytých vloh."
Ukazováček jeho pravé ruky tvořil hlaveň laserové pistole a jeho levé předloktí ukrývalo dezintegrátor.
"Lepší bude, když necháš zatím svůj talent na pokoji. Uvidíme, jak se situace vyvine."
Nejrychlejší ze skupinky už dobíhali k pozemšťanům. Mark se ocitl tváří v tvář urostlému vousatému chlapíkovi. Ukázkovou kvartou odvrátil čepel jeho meče. Protiútok byl okamžitý a prudký zvedák vedený rukojetí meče zasáhl vousáčovu bradu.
Muž se v bezvědomí zhroutil na zem. Mark ale neměl čas vychutnat své vítězství. Už se na něho hrnul nový protivník, vyzbrojený sekerou. Bleskový uskok vzad mu umožnil vyhnout se vodorovně vedenému úderu na jeho hrudník. Vzápětí plochá strana Markova meče zasáhla útočníka těsně nad spánek a okamžitě zchladila jeho bojový zápal.
Mezitím Ray řádil jako smyslů zbavený. Tři nehybná těla svědčila výmluvně o jeho výkonnosti. Právě uchopil čtvrtého lapku pravačkou za opasek, zdvihl ho do výšky a mrštil jím proti jeho dvěma dobíhajícím druhům. Ti se pod nečekaným břemenem svalili na zem.
Mark už musel čelit dalšímu protivníkovi. Mohlo mu být kolem pětadvaceti, byl vysoký a urostlý, se širokým obličejem a černými vlnitými vlasy. Naznačil útok na pozemšťanovu hlavu, ale udeřil z boku. Mark reagoval klasickou tercií, po které následoval prudký výpad špicí meče. Mladík ji však elegantně odvrátil a znovu sám přešel do protiútoku.
V dalších třech minutách se výpady a protiakce obou soupeřů střídaly ve zběsilém rytmu. Markův dech se zrychlil, srdce mu divoce bušilo. Jeho protivník náhle poodstoupil, zbraň stále připravenou k boji. Na tváři pokryté potem se mu objevil úsměv.
"Podle toho, jak ovládáte šermířské umění, bych předpokládal, že jste šlechtic," vyrazil ze sebe přerývaně.
"Přesně tak, ale nejsem zdejší. Přicházíme ze vzdálené země."
Ray již zlikvidoval téměř všechny útočníky. Zbývající tři se teď zastavili v bezpečné vzdálenosti a při pohledu na bezvládná těla svých druhů viditelně váhali pustit se do boje s tímto ďáblem.
"Neuzavřeme na chvilku příměří?" navrhl Mark. "Podřezat se můžeme konec konců vždycky. Nicméně rád bych věděl, proč se vlastně rveme. Jestli máte zájem o můj měšec, klidně vám ho dám, ale upozorňuji, že je téměř prázdný. Pokud se vám jedná o můj život, nevím, co je na něm pro vás tak zajímavého."
Mladík na okamžik zaváhal. Potom ale zasunul svůj meč do pochvy a hlasitě se rozesmál.
"Myslím, že tahle bitka nemá žádný smysl. Omlouvám se, považoval jsem vás za kupce. Ale ošklivě jsem se spletl, jste víc než zdatní bojovníci. Vyřídili jste polovinu mé malé armády. Poslední muže, kteří mi ještě zůstali věrní."
Při těchto slovech se jeho tvář zkřivila do bolestného úsměšku.
"Jenom si trochu zdřímli," vysvětloval Mark. "Studená voda by je měla rychle probudit."
Rytíř, zjevně potěšený touto zprávou, se obrátil ke zbytku svého oddílu:

"Slyšeli jste, ne? Tak se rychle postarejte o své kamarády."
Muži neváhali, chopili se bezvládných těl svých druhů a s pomocí Raye je odvlekli k potoku.
Jejich vůdce ukázal Markovi rukou na nedalekou skálu:
"To je jediné přístřeší, které vám mohu nabídnout a potom ještě vodu z téhle bystřiny jako nápoj. Mohl byste mi říci vaše jméno?"
"Rytíř Mark Stone."
"Hm, řekl bych, že znám všechny šlechtické rody v tomto království, ale tohle jméno jsem nikdy neslyšel."
"Přicházíme z velmi vzdálených končin. Naše cesta už trvá dlouhé měsíce. Rád bych blíže poznal život v království Manza a společně se svým přítelem bych chtěl nabídnout služby jeho panovníkovi."
Obličej mladého muže se stáhl do bolestivé grimasy.
"Není už žádný král! Zabili ho černí mniši. Byl to můj otec. Já se jmenuji Dokor a už pět let se s několika svými nejvěrnějšími ukrývám v lesích jako štvaná zvěř."
"A kdo tedy vládne zemi?"
"Velmistr! Dozvěděl jsem se, že ten, který dal zavraždit mého otce, již také nežije. Jeho nástupce je prý ale ještě mocnější a také krutější."
"Co je to zač, ta obávaná velitelská hůl?"
"Nemám tušení! Vím jenom, že z ní šlehají smrtící blesky."
"A kde se tady vzaly? Nezdá se mi, že by se Bůh chtěl tímhle způsobem míchat do sporů svých oveček."
"Nevím. Mají to nejspíš ze svého opatství. Tenhle ďábelský objev bude dílem nějakého mnicha, který se zabýval alchymií."
Mark zavrtěl nesouhlasně hlavou.
"Nechme ďábla na pokoji. Z jaké doby pocházejí ty zříceniny, co na nich stojí kláštery?"
"Kdysi jsem se na to ptal svého otce, ale nedokázal mi odpovědět. Jenom se domníval, že jsou to pozůstatky hradu, který vybudovali první králové Manzy a který byl při nějaké válce rozbořen. Mělo se to stát dávno před založením Kiry."
Dokorovi lidé už byli při vědomí, i když jejich chůze byla zatím poněkud nejistá.
"Zachovali jste se k nim velkomyslně, Marku. Mohli jste je zabít."
"Nezdálo se mi to nezbytné."
Vytáhl z kapsy měšec a podal jej mladému princi. Výmluvným gestem předešel případným námitkám a dodal:
"Je to málo, ale nabízím vám to upřímně. Berte to třeba jako půjčku od přítele, kterou splatíte až získáte zpět svůj trůn. A myslete také na své muže, o které se musíte postarat."
Po tváři Dokora se rozprostřel melancholický úsměv.
"Mám obavu, že si na své peníze budete muset dost dlouho počkat, pokud se jich vůbec dočkáte, ale kvůli svým lidem je přijímám."
Náhle se ozval varovný křik:
"Velmistrovi lidé!"
Na mýtinu se po druhém břehu říčky vyřítila asi dvacítka jezdců. V čele cválal mnich v černé sutaně s kápí na hlavě. Jediným pohledem zhodnotil situaci.
"Dolů z koní! Dostaňte se po těch vyčnívajících balvanech na druhou stranu. Tamhle ty dva chci živé. Jsou to ti, co je hledáme. Ostatní pobijte!"
Dokorovi lidé se srazili do hloučku.
"Budeme muset bojovat jeden proti dvěma," vyrazil ze sebe princ.
"Musíme jim hlavně zabránit, aby se dostali na tenhle břeh," zavelel Mark a tasil svůj meč.
Čeká ho tedy další boj! Pokolikáté je už takhle postaven před dilema. Předpisy S.D.P.P. byly jasné: pozorovat, naslouchat, ale nikdy nezasahovat do vnitřních sporů. Krásná teorie technokratů, kteří nikdy neopustili pohodlí svých kanceláří na Zemi.
Proč se vlastně přiklonil na stranu Dokora, který ho před tím napadl a ne k Velmistrovým mužům? Rozkaz "pobijte je" mu stále rezonoval v hlavě. Kolikrát v životě už musel vyslechnout tahle nemilosrdná slova?

Protivník před ním... hlavně se mu nedívat do obličeje... Úhyb, výpad, finta... Pád těla do potoka... a další... nemyslet na nic... nechat jednat své reflexy...
Ray již vyřadil z boje tři muže. Dokor a jeho tlupa se bili jako lvi, ale nepodařilo se jim zabránit, aby skupinka nepřátel nepřekročila potok. Mark zpozoroval hrozící nebezpečí. Okamžitě se vrhl na ohrožené místo. Rázem byl obklopen pěti gardisty. Špičkou meče zasáhl nejbližšího. Následoval odskok vzad a parádní kvinta, kterou odrazil čepel směřující na jeho lebku. Švih shora dolů a na hrudi útočníka se objevil krvavý pruh. Prudký náraz do hrudní jamky mu téměř vyrazil dech. Zasáhl ho třetí z gardistů. Na okamžik zaváhal, když zjistil, že Mark je stále ještě na nohou, ale pak napřáhl k dalšímu bodnutí. Neměl však už čas ho dokončit. Po Rayově zásahu se zhroutil bezvládně na zem.
Android zaregistroval bolest svého přítele a v jeho elektronických neuronech to vyvolalo úplnou bouři. Zasáhl s neuvěřitelnou zuřivostí a v okamžiku se i zbývající dva útočníci váleli v krvi na zemi.
Mnich, bledý ve tváři, nevěřícně pozoroval zkázu svých ozbrojenců. Zůstalo mu už jen pět bojeschopných mužů, kteří pomýšleli spíš na útěk, než na další boj. Uchopil svou velitelskou hůl. Vypadala jako nějaký tlustý obušek, asi metr dlouhý o průměru kolem deseti centimetrů. Napřáhl zbraň směrem k jednomu z Dokorových mužů, který se rozhodl pronásledovat prchajícího gardistu a byl od něho vzdálen asi dvacet kroků. Z hrdla mnicha se vydrala série zvuků, připomínajících spíše ptačí skřeky než lidský hlas. Zablesklo se a vzápětí se ozvalo zadunění hromu. Bolestný řev a potom ticho. Z muže se na okamžik stal sršící snop jisker a potom zmizel. Doslova se vypařil!
"Rychle, všichni pryč, proti těmhle hromům a bleskům nic nezmůžeme," křičel Dokor. "Není hanba opustit nerovný boj."
Rozběhl se za svými muži, kteří si byli dobře vědomi své bezmocnosti.
"Měj se na pozoru, Marku. V té holi je ukrytý nějaký složitý mechanismus, jehož princip mi není zatím jasný."
Divokým sprintem doběhli k okraji skály.
"Nastav ochranný štít na plný výkon. Ten prokletý mnich míří přímo na nás."
Blesk zasáhl zem asi metr od pozemšťanů. Marka udeřila tlaková vlna takovou silou, že byl odmrštěn o dobrých deset metrů. Skutálel se do trávy a několik sekund nebyl schopen se ani pohnout. Ohlušený, s hlavou, do které bušilo tisíc kladiv, se pokusil zvednout.
"Rayi," zasténal.
Android se před ním objevil, jakoby vyrostl ze země. Potácel se však jako opilec, vracející se z flámu. Uchopil svého druha za paži.
"Nesmíme mu nechat čas, aby si to zopakoval. Skočíme do jezírka pod vodopádem."
Okraj skály byl necelých pět metrů od nich.
"Chyť se mne kolem krku. Než dopadneme na hladinu, zapnu antigrav."
Zařízení bylo konstruováno tak, aby uneslo váhu dospělého muže. Androidé tak mohli zvednout "svého" agenta a vzduchem ho dopravit z dosahu případného nebezpečí.
Bizarní dvojice se náhle ocitla v prázdnu.
"Marku!"
V androidově hlase zazněla až nečekaně lidská úzkost.
"Antigrav funguje jenom na čtvrtinu svého výkonu. Dopad bude mimořádně tvrdý..."
Oba pozemšťany pohltila chladná voda. Naštěstí bylo jezírko v těchto místech dostatečně hluboké. Markovi se zdálo, že klesá vodou celou věčnost. V uších mu hučelo, když se konečně jeho nohy dotkly dna. Prudce se odrazil a jako korková zátka vyrazil na hladinu. Plíce ho pálily a prudce lapal po vzduchu.
"Rayi, kde jsi?"
"Tady, napravo od tebe. Rychle se potop, mnich pozoruje hladinu ze skály. Neumím si představit, co by se stalo, kdyby energetický výboj dopadl do vody. Drž se za mnou."
Udělali několik temp pod vodou, než je uchvátil silný proud. Mark cítil, jak ho zachytila androidova paže, přesto setrvačností narazil hlavou na nějakou překážku. Byl to kmen stromu, který se jedním koncem zachytil o břeh. Ray se vynořil vedle svého přítele.
"Schováme se tady. Stojí na skále a hledá nás."
"Nemůžeme tady dlouho tvrdnout. Mohl by sem poslat své lidi, aby po nás pátrali. Vidíš, tamhle vede ze

skály stezka až k jezeru. Dostrkáme ten kmen do proudu a ukryjeme se za ním."
Improvizované plavidlo se dalo pomalu do pohybu. Uplynula hodina. Markovy svaly ztuhly chladem.
"Museli jsme urazit už nejméně tři kilometry. Myslím, že můžeme bez obav vylézt na břeh."
Prudkými pohyby nohou nasměrovali kmen do mělké zátoky. Mark se okamžitě svalil do suchého písku a vystavil prokřehlé tělo posledním slunečním paprskům.
"Nebylo by právě nejrozumnější nechat se chytit ve společnosti těch, které místní vládci považují za rebely," uvažoval nahlas Mark.
"Neřekl bych, že to byla náhoda. Dobře jsem slyšel, co mnich říkal svým pochopům. Jdou po nás!"
"Je to divné! Jak to, že se neozývá Lerkův android?"
"Od našeho příchodu vysílám každou hodinu volací výzvu. Nikdo neodpovídá."
"Je možné, že by naše poselství zachytily uši někoho nepovolaného?"
"K tomu je v prvé řadě třeba mít přijímač. To zase nejde dohromady se středověkými přilbicemi a meči."
"Tyhle zbraně, které mají silnější účinek než termické pistole, nebyly určité vyrobeny v nějaké primitivní tavící peci."
"To máš pravdu. Jsou mnohem nebezpečnější a... Ale ne! K sakru!"
Z umělého hrdla androida se vydralo zaúpění.
"Můj generátor je skoro na dně. Má jen deset procent své energetické kapacity."
Markova tvář se zachmuřila. Znamenalo to, že z jeho Raye bude během pár dní jen nehybná hromada kovu a plastů. Jeho paměťové krystaly se vymažou a zmizí tak navždycky jejich společné vzpomínky, zážitky, přátelství.
"Dezintegrátor i laser jsou vyřazeny z provozu. S antigravem a vysílačem na tom nejsem o nic líp..."
Android nedokončil větu a s vyděšeným výrazem se podíval na Marka.
"Marku, co tvůj ochranný opasek?"
Pozemšťanovi stačil jediný pohled na přezku, aby pochopil, že jeho energetická rezerva se rozplynula jako sníh v dubnovém slunci. Mark se okamžitě rozhodl.
"Vrátíme se zpátky na Merkura. Musíme načerpat síly."
"Bez rádia nemůžu modul přivolat."
"To nech na mně!"
Mark zavřel oči a zkoncentroval své myšlenky. Astronef dostal minulý rok od bytostí pocházejících z jedné vzdálené planety, kterým udělal dobrou službu. Bylo to dost divoké dobrodružství a málem při něm přišel o život. Mimozemská stvoření se mu za to odvděčila tím, že mu vyrobila Merkura, kopii astronefu S.D.P.P., která však byla mnohem dokonalejší než originál. Mezi jeho vylepšení patřila i možnost dálkového psychického ovládání.
Mark, který měl už od přírody jisté telepatické dispozice, zvýšil stonásobně své mentální schopnosti díky myslícímu rostlinnému společenství. Seznámil se s ním rovněž na jedné velice vzdálené planetě a spřátelili se natolik, že myslící rostliny se s ním čas od času spojily, aby si "popovídaly" přes vesmírnou propast.
"Navázal jsem kontakt s lodí. Modul tu bude za chvilku."
"Nebylo by lepší počkat, až se úplně setmí?"
"Nikdo tu v okolí není a modul přiletí od východu, proti zapadajícímu slunci."
"Raději dohlédni na jeho let! Tyhle mašiny jsou někdy nevyzpytatelné. I když mají automatické řízení, raději je pilotuji ručně."
Mark se znovu soustředil.
"Všechno probíhá perfektně. Teď už brzdí v hustých vrstvách atmosféry. Klesá. Měl by tu být za šest minut."
Najednou si Mark přitiskl ruce ke spánkům.
"Raketa... záblesk... modul právě explodoval."

6

Mark zůstal několik minut ztrnule sedět. Potom vypukl v nervózní smích.
"Vylepšené termické pistole, rakety země-vzduch, moc pěkně nás tahle planeta nevítá. Jestli Lerka potkaly stejné nepříjemnosti, pochybuji, že ho tady najdeme živého. Velice rád bych zjistil, jaká stvoření

se tu skrývají za středověkou maskou. V první řadě ale bude nutné zajistit tvé přežití, Rayi. Musíme zavést drastická úsporná opatření, pokud jde o tvé energetické výdaje. Vypni všechny obvody, které nejsou úplně nezbytné pro tvou existenci. Od teď se budeme muset spolehnout jen na mé smyslové orgány. Za další bude třeba opatřit ti spoustu jídla, abys mohl alespoň částečně doplnit energetické zásoby."
Androidovy rty se stáhly do trpkého úsměvu.
"Potřeboval bych celé hory organických substrátů jenom pro kompenzování denních ztrát."
"To vím stejně dobře jako ty, ale každý den, každá získaná hodina teď bude dobrá. Pomůže mi to získat čas, abych objevil hnízdo těch vtipálků, co se baví tím, že vítají příchozí řízenými střelami. Nejdřív ze všeho ale musíme najít nějaký úkryt a potravu. Kam teče tahle řeka?"
"Podle mých kartografických záznamů se vlévá asi po sto kilometrech do moře."
"To je trochu daleko. Doufejme, že cestou narazíme na nějaká obydlí."
Ray se chtěl zvednout, ale Mark ho zarazil:
"Musíme maximálně šetřit tvou energii. Využijeme proto řeku. Tobě chlad nevadí. Stačí, když se budeš přidržovat kmene. Já se na něj posadím jako na koně a budu ho řídit."
Pozemšťané zamířili k vodě. Mark se opřel do uvízlého kmene a odstrčil jej od břehu do proudu. Přidržel primitivní plavidlo a počkal, až se ho Ray chytil. Pak se posadil obkročmo na kmen. Protože neměli vesla, musel udržovat směr jenom pohyby paží ve vodě.
Uplynula hodina... dvě... Mark nebyl schopen odhadnout vzdálenost, kterou urazili. Skálu, ze které seskočili, už nebylo vidět. Slunce již také zmizelo za obzorem a začínalo se šeřit. Musí rychle najít nějaké místo na přenocování, ještě než se úplně setmí. Do Markových neuronů pronikla Rayova myšlenka:
"Cítím, že jsi unaven, měl by sis odpočinout."
"Ještě chvilku budeme pokračovat, než najdu vhodné místo. Jak jsi na tom ty?"
"Nechal jsem v činnosti jenom svůj psychický zesilovač. Tahle vodní projížďka mě nestojí žádnou námahu. Jenomže je to k ničemu a jenom to oddálí můj neodvratný osud."
Říčka se v tomto místě prudce zatáčela, což Marka donutilo k předklonu a energickému máchání rukama, aby jejich plavidlo nenarazilo na břeh. Když se znovu narovnal, spatřil na levém břehu, v necelé kilometrové vzdálenosti, velké čtvercové stavení. Vypadalo to jako nějaký opevněný statek nebo tvrz.
"Doufejme, že nám majitel neodmítne poskytnout přístřeší a něco k jídlu."
Zapádloval rukama ke břehu a přirazil s kmenem u vyčnívajících kořenů velkého mangrovníkového stromu. Vyskočil na břeh a pomohl Rayovi na pevnou zem. Potom ho uložil do vysoké trávy.
"Lež a nehýbej se. Skočím se podívat, jakou tady mají kuchyni a pak se pro tebe vrátím."
"Dávej na sebe pozor! Nerad tě vidím odcházet samotného. Zůstanu s tebou v psychickém kontaktu."
Farma, která se rýsovala v padajícím soumraku před jeho očima, byla obklopena obdělanými poli a lukami.
"Zvláštní," mumlal si pro sebe Mark. "Nikde jediný člověk, jediné domácí zvíře."
Pruhy polí byly místy přerušeny skupinkami křovisek a remízků, táhnoucích se až k řece. Mark vyrazil podél jedné takovéto aleje směrem ke statku. Náhle zazněl divoký křik.
Z lesíka se vyhrnula dobrá desítka ozbrojenců a rozběhla se směrem k pozemšťanovi. Útočníci byli oblečeni do černých kožených oděvů, které na hrudi přecházely v lesklé kovové plátky.
Mark tasil svůj meč. Bylo jasné, že jakékoli diskuse jsou zbytečné. Jeden z banditů, rychlejší než jeho druhové, už dobíhal k pozemšťanovi. Kryt kvartou, odražení hrotu mířícího na hrudník a okamžitá odpověď. Čepel Markova meče pronikla žaludeční krajinou útočníka a zastavila se až o páteř. Muž se s přiškrceným výkřikem sesul k zemi.
Ještě než dopadl, Mark prudce odstrčil jeho tělo pod nohy dalších dvou banditů. Ti klopýtli a nechtěně tak nastavili své lebky jeho zbrani. Mark si byl dobře vědom toho, že nemůže příliš počítat se svým ochranným silovým polem. Musel proto své protivníky zlikvidovat pokud možno na "první pokus". Ale už tu bylo hlavní jádro skupiny. Tentokrát muži postupovali v organizované formaci. Mark byl nucen ustupovat, aby se nedostal do obklíčení. Na útok nebylo ani pomyšlení, s největším úsilím se mu stěží dařilo odrážet rány, které na něho pršely ze všech stran.
Od říčky ho už dělilo jenom třicet metrů. Najednou jeden z banditů vzkřikl:

"Tady! Je tady ještě jeden!"
Od dotírající skupinky se oddělil vousatý dlouhán a vrhl se směrem k androidovi ležícímu v trávě. Mark okamžitě vyslal psychický impuls:
"Rayi, pozor, braň se!"
Útočník už napřahoval svůj meč. Zamýšlený pohyb však nedokončil. Ray švihl zápěstím a jeho dýka se zabořila hluboko do dlouhánovy hrudi. Bandita na několik sekund znehybněl a potom se skácel jako strom zasažený bleskem do trávy vedle androida. Ten jediným škubnutím vytrhl z rány svůj nůž.
Mark byl nepříjemně tísněn dotírajícími protivníky. Bylo jich šest, možná sedm, neměl čas je počítat. Sípavě oddychoval, velké krůpěje potu mu stékaly po tvářích a po čele, pálily ho v očích a zamlžovaly zrak.
Do mozku mu pronikla Rayova psychická vlna, naplněná úzkostí.
"Skoč do řeky a ztrať se jim pod vodou. Pochybuji, že tě tam budou pronásledovat."
"A oni se vrhnou na tebe."
Viděl v duchu, jak barbarské zbraně ničí křehké paměťové krystaly, jak mizí jejich přátelství, kus jeho života. Tahle představa ho naplnila nesmírným vztekem a stimulovala jeho síly. Zuřivým výpadem prořízl hrdlo nejbližšího útočníka, ale sám přitom inkasoval zásah na žaludek. Jeho oslabený ochranný štít sice bodnutí vydržel, ale Mark měl pocit, že ho nakopla splašená mula. Uskočil instinktivně dozadu a unikl tak úderu sekerou, směřujícímu na jeho lebku.
"Držte se, Messire, jedu vám na pomoc!"
Mocný hlas, který přehlušil vřavu probíhající bitky, překvapil Marka stejně jako jeho nepřátele. Nikdo si nevšiml jezdce, který vyrazil z brány tvrze a nyní se jako bouře přiřítil na bojiště. Jediným mohutným máchnutím meče rozpoltil lebku nejbližšího bandity a jeho kůň srazil na zem několik dalších. Jeden z nich se ocitl u Markových nohou. Ten mu nedal šanci znovu se zapojit do boje a připíchl ho k zemi jak motýla na podložku.
Boj, který vzal nečekaný zvrat, končil. Neznámý jezdec doslova vymetl terén kolem sebe. Poslední z útočníků se snažil utéct, ale muž ho rychle dostihl a bez milosti ho skolil.
Mark otřel zkrvavenou čepel svého meče o trávu a zasunul zbraň do pochvy. Jeho zachránce seskočil s koně a přistoupil k němu s rukou nataženou k pozdravu. Byl středně vysoký, mimořádně urostlý. Brnění ukrývalo mohutný, široký hrudník. Hranatý obličej byl zbrázděn hlubokými vráskami. Zpod ocelové přilbice se mu draly prameny prošedivělých vlasů.
"Jsem baron Kansa a tamhle je můj skrovný příbytek," řekl a ukázal rukou k tvrzi.
Mark se rovněž představil a hned pokračoval:
"Váš zásah přišel v pravý čas, mám dojem, že jste mi zachránil život."
Baronova drsná tvář se roztáhla do širokého úsměvu.
"Řekněme, že jsme si udělali vzájemně službu. Věděl jsem, že se tahle loupežnická banda pohybuje někde tady v okolí, ale nevěděl jsem kolik jich je a kde se přesně ukrývají. Váš příchod je přiměl, aby se ukázali."
Sehnul se a uchopil jednu z mrtvol za nohy.
"Mohl byste mi s tím pomoct? Naházíme je do proudu, ať je voda odnese pryč. Nestojím o smrad z jejich rozkládajících se těl."
Když skončili s poněkud osobitým pohřebním obřadem, vrátili se oba muži k Rayovi, ležícímu nehybně v trávě.
"Můj nejlepší přítel je vážně nemocný a navíc je velice vyhládlý," vysvětloval Mark.
"Bude mi potěšením nabídnout vám své pohostinství. Naložíme vašeho přítele na koně, aby se nemusel vyčerpávat chůzí."
Mark uchopil Raye pod paždím a pomohl mu postavit se na nohy. Mezitím baron přivedl svého koně. Když byl android v sedle, vyrazili směrem k opevněnému statku.
"Kdo byli ti ničemové?"
"V zemi řádí více tlup banditů, které pravidelně plení panství některých šlechticů, zvláště těch, co nejsou příliš přátelsky nakloněni černým mnichům. Je to jeden ze způsobů, jak nás přimět k tomu, abychom žádali ochranu od Velmistra. Kdybych to udělal, jsem si jist, že přepady by rázem ustaly."

Zevnitř tvrze museli bedlivě pozorovat průběh událostí, protože jakmile baron se svými hosty dorazili k bráně, ta se před nimi ihned otevřela. Uvnitř na prostorném dvoře se shromáždila asi dvacítka osob, muži i ženy. Radostné výkřiky a smích svědčily o úlevě, kterou baronovi poddaní zakoušeli při vítězném návratu svého pána. Bandité měli pověst surových ničemů, kteří bez milosti masakrovali své oběti a často je i surově mučili.
Hlavní budovu obklopovaly postranní přístavby, ve kterých bydlela čeleď a venkované, kteří se sem ukryli před nájezdníky. Baron nařídil dvěma z nich, aby pomohli Rayovi slézt z koně. Dobře stavění chlapíci dovedli androida až do velkého sálu, kde už byl prostřen dlouhý stůl. Posadili ho do křesla s vysokým opěradlem, ve kterém obvykle sedával domácí pán.
Kansa pokynul Markovi na vedlejší židli a potom se sám usadil proti němu. Dvě služebné vzápětí postavily na stůl velký korbel obilného piva. Baron zvedl svůj pohár.
"Než se bude podávat večeře, napijme se na to, že se nám podařilo zlikvidovat tu lupičskou sebranku. Pro tenhle dům je dnešek skutečným svátkem. Jak jsem měl možnost vidět na vlastní oči, vládnete svým mečem víc než dobře, rytíři."
"Bez vaší pomoci by mi to nebylo nic platné."
"Kdo ví? Jste skutečný válečník a já jsem šťasten, že vám mohu nabídnout své pohostinství."
Služebná už přinášela velikou kouřící mísu, na které se skvěla do růžová upečená paštika. Za ní kráčeli tři mniši, oblečení do bílých tunik. Mohlo jim být šedesát a možná i více let.
"Tito otcové povečeří s námi. Žili v jednom nedalekém opatství, ale odmítli se podřídit Velmistrovi. Než je přišli zatknout, podařilo se jim uprchnout. Ukrývají se tady u mne už pár let."
Baron šel ostatním příkladem a dýkou odkrojil mohutný kus paštiky. Hovor utichl, protože ostatní stolovníci neváhali a zabořili své nože do křupavé kůrky. Nad stolem se rozprostřela lákavá vůně a bylo slyšet jen cvakání nožů o kovovou mísu. Za chvíli nebylo po předkrmu ani památky.
Jako další chod byla servírována pečená kýta obložená velkými oranžovými klasy. Podobaly se kukuřici, ale jejich zrna byla alespoň desetkrát větší!
"Nějaký zvláštní hybrid kukuřice a brambor, energeticky velmi vydatný," vyslal Ray.
Android s maximální diskrétnosti spolykal obrovská kvanta jídla, nepočítaje v to kousky, které mu tajně pod stolem přisunoval Mark. Ten se nakonec neudržel, aby si do svého přítele mentálně nerýpl:
"Mám dojem, že budeš první android, kterému naroste pupek."

7

Ke konci večeře se Mark obrátil na mnichy.
"Vaše opatství stálo také na nějakých starých zříceninách?"
Odpověděl mu nejstarší z otců. Byl malý a drobný, s vráskčitým obličejem, ale jeho bystré oči vyzařovaly inteligenci.
"Všechna naše náboženská společenství byla vybudována na podobných místech."
"A kde se vzaly ty ruiny? Čeho jsou pozůstatkem?"
Stařec pokrčil rameny.
"I když jsme se o to mnohokrát pokoušeli, nepodařilo se nám tajemství jejich původu odhalit. Koluje pouze jedna prastará legenda. Podle ní se v dávných dobách, kdy naši předkové žili jako polodivoká zvířata v tlupách, živili se hlavně lovem a vedli mezi sebou neustálé války, náhle objevily ‚boží děti'. Tito lidé si postavili velká a podivuhodná obydlí. Legenda o nich ještě praví, že byli dobří a spravedliví. Naučili naše předky, jak získávat z hornin železo a vyrábět ocel. Byli prý nesmrtelní, protože vlastnili zázračný elixír, který je chránil před nemocemi a zajišťoval jim věčnou mladost."
"Čím si vysvětlujete jejich zmizení?"
"Ani o tom vám bohužel nic neřeknu. Nejspíš k tomu ale došlo naráz, jak se objevili, tak zmizeli. Zub času a bezpochyby také nájezdy loupeživých kmenů způsobily, že jejich stavby byly zničeny až do základů. Nicméně vzpomínky na ‚boží děti' zůstaly živé a přenášely se z generace na generaci. O mnoho století později, když se mezi lidmi začalo rozšiřovat náboženské cítění, začali první mniši stavět svá opatství. Zcela přirozeně si pro ně vybrali místa, kde kdysi stávaly příbytky ‚božích dětí', a která lidé odedávna považovali za posvátná."

Baron, jehož tváře následkem jídla i vypitého moku viditelně zčervenaly, hlasitě říhl a zvedl se ze židle.
"Přesuňme se do vedlejší místnosti. Nechal jsem tam donést lůžko, aby si váš přítel lépe odpočinul."
Bohatá večeře poskytla Rayovi trochu energie, takže byl schopen, podpírán Markem, jít sám. Vstoupili do podstatně menšího pokoje než byla jídelna, osvětleného svícemi ve čtyřramenném svícnu. V rohu byla police, na které bylo srovnáno asi deset objemných knih,vázaných do červené kůže.
Mark uložil svého přítele na primitivní lože, tvořené dřevěnou pryčnou pokrytou nějakou zvířecí kožešinou. Mniši se usadili na jednoduché stoličky kolem stolu, na kterém stál svícen.
"Kdo vlastně jsou ti černí mniši?"
Otec opat si dlouze povzdychl.
"Naše jednotlivá opatství byla vždycky velice nezávislá. Přesto, že jsme všichni sloužili jednomu Bohu, byli jsme jedni na druhé žárliví a Pán nás ztrestal. Otec převor z největšího opatství poblíž našeho hlavního města Kiry byl zvolen před osmi lety. Setkal jsem se s ním osobně jednou, krátce po jeho uvedení do úřadu. Byl to fanatik, stejně tvrdý k sobě, jako k ostatním. Obvinil nás z vlažnosti ve víře, z lenosti, z požitkářství. Okamžitě zreformoval pravidla našeho Řádu. Jako symbol větší přísnosti a odříkání nařídil nosit černý oděv. Pak se sám prohlásil Velmistrem řádu a podřídil si všechna opatství. Král se pokusil postavit se této svévoli na odpor, ale Velmistr, kterému slouží nějaké hrozné mocnosti, ho odstranil a zmocnil se i trůnu. Spojil tak ve své osobě světskou i církevní moc. Poté přinutil šlechtu, aby se mu podrobila a násilím nechal obsadit naše opatství. Těm, kteří odmítli odpřísáhnout mu poslušnost, hrozila strašlivá muka a smrt. Jenom hrstce našich bratří se podařilo, stejně jako nám, uprchnout a najít útočiště u dobrých přátel. Boží spravedlnost se však přece jenom projevila. Velmistr byl minulý měsíc zavražděn jiným samozvancem, který zaujal jeho místo. Naneštěstí to vypadá, že je ještě krutější než jeho předchůdce."
"Přesto se princi Dokorovi podařilo uprchnout a zachránit si život," řekl tiše Mark. "Setkal jsem se s ním dnes ráno."
Novinka zapůsobila na barona tak, že vzrušením až poskočil.
"Těší se dobrému zdraví?"
"Připadal mi poněkud pohublý, ale je ve vynikající formě. Dokonce jsme zkřížili své meče."
Kansa zbrunátněl rozhořčením.
"Vy jste se opovážil..."
"Buďte naprosto bez obav, byla to jen taková zdvořilostní záležitost," skočil mu do řeči Mark, vědom si své netaktnosti. "Bohužel jsme neměli na konverzaci dost času, protože se náhle objevil černý mnich s oddílem ozbrojenců. Rozsekali bychom je na kusy, nebýt toho, že ten černý ďábel proti nám použil svou velitelskou hůl."
"A co se stalo s princem?"
"Je živ a zdráv. On i jeho muži stačili zmizet v lese. odlákali jsme útočníky a pak jsme skočili ze skály do jezera."
"To muselo být velice riskantní," ozval se baron.
"A také to přispělo k podstatnému zhoršení zdravotního stavu mého přítele. Strávili jsme ve vodě dlouhé hodiny."
Baron přikývl chápavě hlavou.
"Kde vzali černí mniši ty hrozné zbraně?" změnil téma Mark. |
Jeden z mnichů, který dosud mlčel, sepjal ruce a vystrašeně hlesl:
"Nevíme. Nejspíš to bude dárek samotného satana."
Otec opat se sotva znatelně usmál:
"Není vyloučené, že ty zbraně objevili někde v těch starých zříceninách. ‚Boží děti' měly někde v podzemí skrýše, kam ukrývaly své poklady. Na jednu z nich jsme sami v našem opatství narazili. Byly v nich ale jenom nějaké spisy, kterým jsme nikdy neporozuměli."
Mark sebou trhl.
"Mohli bychom si je prohlédnout? Můj přítel vyniká v umění luštit kryptogramy a nesrozumitelné texty."
Otec opat chvíli váhal a střídavé si měřil pronikavým pohledem oba cizince. Znalost písma byla doména vyhrazená téměř výlučně členům Řádu. Rytíř, který uměl číst, byl vzácnou výjimkou.

"Proč ne?" zamumlal nakonec.
Vstal a zamířil ke skromné knihovničce. Uchopil jeden objemný svazek, položil jej na stůl a začal v něm listovat. Jeho pohyby přitom byly pomalé, až úzkostlivé a připomínaly kněze sloužícího mši.
"To jsou naše archiválie, kronika našeho opatství od jeho založení."
Obrátil, stále se stejnou úzkostlivostí, asi dvacítku tuhých pergamenů pokrytých hustým drobným písmem. Potom vyjmul z knihy svazek listů menších rozměrů, vsunutých mezi pergameny.
"Tak tohle jsme našli v kovové schránce, ukryté ve sklepní zdi."
Mark vzal dokumenty opatrně do ruky. Překvapila ho struktura těchto pěti listů, tvořících svazeček. Zjevně to nebyl ani pergamen, ani papyrus a už vůbec ne papír. Spíše to připomínalo nějaký druh odolného plastu, což vysvětlovalo neporušenost listin starých jistě mnoho století. Stránky byly pokryty neznámými znaky. Určitě je nevytvořila lidská ruka, ale tiskl je nějaký stroj, o čemž svědčila perfektní rozměrová pravidelnost a souměrnost.
Podal je Rayovi, ležícímu na lůžku. Android je rychle přelétl pohledem, k zaznamenání jedné stránky do paměti mu stačil zlomek sekundy.
"V Zemské unii absolutné neznámý jazyk," vyslal. "Abych mohl použít své univerzální překladatelské zařízení, musím mít alespoň nějaké záchytné body. No, počkej chvíli, uvidím, co se s tím dá udělat."
Ray znovu prošel všech pět listů a pak se zastavil u kresby zabírající na výšku celou stránku, ale široké jen asi čtyři centimetry.
"Vypadá to jako montážní schéma nějakého přístroje."
V rohu listiny byly tři neznámé symboly.
"Velitelská hůl," vzkřikl náhle Mark.
"Je to docela dobře možné," připustil Ray. Bylo vidět, že jeho elektronický mozek usilovně pracuje.
Mniši i baron se rozčileně shlukli kolem pozemšťanů. Bezpočtukrát si lámali hlavy nad těmito stránkami, aniž by pochopili cokoli z jejich obsahu.
"Tyhle znaky," řekl Mark, "by měly vysvětlovat, jak to celé funguje."
Android několik dlouhých minut nepromluvil. Potom se náhle z jeho úst ozvalo:
"Aro... toko... aro... toko..."
Překvapené pohledy kolemstojících vyjadřovaly obavu, jestli jejich hostu náhodou nepřeskočilo. Přišla snad na nemocného krize a on začíná blouznit?
"To jsou slova, která mnich pronesl, když na nás namířil svou zbraň."
Mentálně pak dodal jen pro Marka:
"Tahle zbraň má možná jen vokální ovládání."
Aby ještě více nezmátl ty dobré muže, pokračoval nahlas:
"Tyhle zvuky velice pravděpodobně odpovídají některému z těchto symbolů. Ještě to podrobně prostuduji."
Kanza ukázal ještě na jiný list. Byl na něm nákres, připomínající plán či mapu.
"Po usilovném bádání se nám pravděpodobně podařilo odhalit smysl této stránky." Prstem ukázal na několik černých bodů.
"Tohle jsou místa našich různých opatství."
Jejich rozmístění vytvářelo pravidelný oblouk, jakoby ležely na výseči kružnice. Ve středu této pomyslné kružnice byl zakreslen o poznání větší černý kroužek.
"A tady to?" zeptal se Mark.
"Legenda říká, že ‚boží děti' pravidelně navštěvovaly dům Boží, aby se odtud vrátili mladší, silnější a krásnější. Myslíme si, že je to toto místo, kde absolvovaly omlazovací kúru."
"Zjistili jste, kde přesně leží?"
"Je to poměrně nevysoký pahorek uprostřed močálů a bažin. Přístup k němu je velice obtížný a nebezpečný."
"Pokusili jste se ho někdy prozkoumat?"
Kanza se vzpřímil a do tváře se mu vehnala červeň.
"Já to zkusil asi před čtvrt rokem. Překonání močálů mě stálo několik dní vyčerpávajícího pochodu. Přitom jsem musel často čelit nebezpečným plazům, jeden byl odpornější než druhý. Když jsem konečně

stanul na úpatí hory, myslel jsem, že mám vyhráno. Ale krutě jsem se zmýlil. Urazil jsem asi tři sta nebo čtyři sta kroků, když se přede mnou objevila hrozná obluda. Nikdy v životě jsem něco tak strašného neviděl."
Otřel si rukou čelo a pak pokračoval dutým hlasem plným hořkosti:
"Do té doby jsem si myslel, že během svého dlouhého života jsem už dostatečně prokázal svou odvahu. Ale zklamal jsem sám sebe! Zalekl jsem se... a utekl jsem. Utekl jsem před tou příšerou jako nějaký strašpytel."
Mark udělal uklidňující gesto, protože zpozoroval v mužových očích slzy hanby.
"Je to jen pár hodin, co mě princ Dokor poučil, že není zbabělostí vyhnout se nerovnému boji. I on uprchl před černým mnichem. A pokud jde o věc cti, myslím, že člověku s královskou krví lze věřit."
Otec opat horlivě přisvědčil s rozzářeným pohledem.
"Rytíři, jste stejně moudrý, jako statečný. Podařilo se vám přesně vystihnout to, co se marně snažíme baronovi vysvětlit od jeho neúspěšné výpravy."
"Mohl byste mi popsat, jak to monstrum vypadalo?" obrátil se Mark znovu na barona.
"Bylo obrovské! Vysoké nejméně deset metrů. Tělo mělo pokryté černými šupinami a kráčelo po čtyřech křivých tlapách. Za masivní tlamou plnou dlouhých zubů mělo jakýsi límec s ostny."
"Viděl jste někdy předtím něco podobného?"
"Nikdy v životě! Takovou příšeru dokáže zplodit snad jenom peklo. Měl jsem štěstí, že mě neucítila, takže jsem se stačil ukrýt. Nejméně desetkrát, ve dne i v noci jsem se pak pokoušel projít, ale marně. Objevovala se znovu a znovu, jakoby vůbec nepotřebovala odpočívat."
"Ta bestie vás nepronásledovala?"
"Ne! Bylo mně to divné, protože můj útěk nebyl vždycky nehlučný. Připadalo mi to, jakoby hlídkovala, aby žádný vetřelec nepronikl za určitou zónu."
"Nevšiml jste si nějakých zřícenin na vrcholku hory?"
"Nic jsem neviděl. Z místa, kde jsem se ukrýval, byl špatný výhled a navíc se přiznám, že jsem spíš vyhlížel a pozoroval tu obludu."
Baron vrhl na Marka pohled plný očekávání.
"Tam, kde jsem neuspěl sám, by se možná dvěma odvážným rytířům vedlo lépe. Smazal bych tak alespoň svou potupu!"
Pozemšťan hned neodpověděl, ale přivřel oči, jakoby usilovně přemýšlel. Ve skutečnosti komunikoval psychicky s Rayem:
"Klíč k řešení našeho problému se téměř jistě nachází na tomto místě."
"Tyhle ‚boží děti' odsud přece zmizely už před staletími!"
"Museli to být návštěvníci z nějaké cizí planety. Kdo ví, třeba počítali, že se sem jednou zase vrátí a ponechali v činnosti automatický obranný systém?"
"Proč potom nesestřelili náš modul, když tady s námi poprvé přistál?"
"To nevím ale nevidím jiný způsob, jak se dostat z téhle zapeklité situace."
Celý tento mentální dialog trval pouhé dvě sekundy.
"Barone, bude mi ctí vás doprovázet."
Kansa nedokázal zakrýt svou radost. Poplácal Marka srdečně po rameni.
"Díky, příteli, jinou odpověď jsem od vás ani nečekal. Přísahám, že tentokrát neustoupím, dokud nedosáhnu svého cíle."
"Kdy vyrazíme?"
"Zítra za svítání, pokud vám tato noc bude stačit k odpočinku po tak namáhavém dni. Naši dobří otcové se o vašeho přítele do našeho návratu dobře postarají."
Mark se naklonil k baronovi a šeptem dodal:
"Tu cestu dělám hlavně kvůli němu. Chtěl bych mu přinést elixír života... pokud existuje."

8

Někdo jemně zatřásl Markovým ramenem. Ten s obrovským přemáháním otevřel oči. Měl pocit, že nespal víc než pár minut.

"Messire, za chvíli bude svítat."
U hlavy jeho lůžka stála mladá dívka s příjemnou, ještě dětskou tvářičkou. V ruce držela svícen a rozpačitě se usmívala:
"Baron, náš pán, mi přikázal, abych vám vyřídila, že se snídaně bude podávat ve velkém sále. Přinesla jsem vám džbán s vodou, abyste se mohl opláchnout."
Postavila svícen na stůl a graciézním krokem se vzdálila. Mark s rozmrzelým mručením vstal a ošplíchl si obličej studenou vodou. S nostalgií přitom vzpomenul sanitárního bloku na Merkuru. Teprve když je člověk zbaven vymožeností civilizace, dokáže je ocenit.
Vyšel z malého pokojíku, který mu posloužil jako ložnice a zamířil ke knihovně. Ray ležel na lůžku přesně ve stejné poloze jako když ho večer opouštěl.
"Tak jak se vede, starý brachu?"
"Energetická bilance stabilizována, jinými slovy žádná velká sláva."
"Než se vrátím z výletu, mniši tě vykrmí."
"Nerad tě nechávám odcházet samotného."
"Nemá cenu o tom diskutovat. Je to jediné řešení pro mne i pro tebe. Jestli nezjistím původ těch řízených střel, jsme odsouzeni zdechnout na téhle planetě."
"Já vím, ale nemohu si pomoci."
Android zalovil v kapse svého kabátce.
"Vezmi si alespoň tohle," řekl a napřáhl k Markovi dlaň, ve které se lesklo pět kuliček o průměru asi tří centimetrů.
Mark sebou pohoršené trhl, což přimělo Raye dodat s ironickým úšklebkem:
"Jsem si vědom, že zákon o nevměšování zakazuje brát s sebou na akce termické granáty, ale vzpomeň si, jak ti starý Archibald nabízel bojového robota. Granáty jsou přece jenom diskrétnější. Požár, byť nevysvětlitelný, ještě nikdy nenarušil přirozený vývoj nějaké civilizace."
Markovo váhání netrvalo dlouho. Účinnost a vysoký energetický obsah těchto zbraní se mu mohly hodit.
"A co listiny?"
"Bez jediného záchytného bodu se mému univerzálnímu tlumočníkovi nepodařilo texty dešifrovat. Přesto jsem přesvědčen, že pokud jde o velitelskou hůl, je moje hypotéza správná. Je to zbraň s vokálním ovládáním. Dvakrát za sebou vyslovené slabiky aro-toko spouštějí výstřel. A teď dobře poslouchej!"
Ray se na okamžik odmlčel a potom zřetelně pronesl:
"Skap... skap... skap..."
Na tázavý Markův pohled vysvětlil:
"Takhle se musí artikulovat druhá část textu uvedená pod schématem velitelské hole."
"A jaký to má mít efekt?"
Ray si velice lidským způsobem povzdechl nad nechápavostí svého přítele.
"Jestliže první věta spouští výstřel, logicky by jej druhý jazykolam měl rušit nebo nějak neutralizovat. Pravda ovšem je, že k ověření mé hypotézy bychom potřebovali mít jednu z těch zbraní k dispozici."
"Zůstaly ti nějaké peníze?" změnil Mark téma. "Já dal svoje Dokorovi."
"Vezmi si můj měšec. Mělo by tam být asi čtrnáct mincí."
"Vezmu si polovičku. Druhou si nech a rozdej ji mnichům, aby z tvého ošetřování také něco měli a trochu ti přilepšili na jídle."
Ve dveřích se objevila služebná, která před chvílí Marka vzbudila.
"Baron vás očekává, Messire."
"Řekněte mu, že hned přijdu."
Podal jí jednu zlatou minci.
"To je pro tebe. Dohlédni, ať má můj přítel stále ně co na zub. Má totiž pořád hrozný hlad, jak sis už asi všimla. To bude tou nemocí," dodal vážně.
Dívka, rozradostněná tak velkorysým spropitným, překonala vzdálenost dělící ji od dveří takřka tanečním krokem.
"Kdybych právě nebyl v energetické krizi, nejspíš bych se jí začal dvořit," zašklebil se Ray.
"Teď není právě vhodná chvíle na chlípné myšlenky," zabručel Mark. "Kromě doby vyhrazené k jídlu

vypni všechny své obvody. Psychický kontakt navážeme vždy těsně po západu slunce. Počítám, že tenhle výlet bude trvat přinejmenším deset dní."
Otočil se a ráznými kroky opustil místnost, doprovázen smutnými a úzkostnými myšlenkami, které zasáhly jeho neurony.
"Buď, prosím tě, opatrný, Marku!"
Baron Kansa byl už navlečen do brnění, stejného, které na sobě měl předešlého dne, kdy přispěchal Markovi na pomoc.
"Vítejte, rytíři Marku! Obslužte se sám a jezte co hrdlo ráčí. Při odchodu na takovou výpravu člověk nikdy neví, kdy se zase pořádně nají."
"Ochutnejte tuhle paštiku," ukázal rukou na jednu kameninovou misku.
"Je vynikající! O vašeho přítele se nemusíte obávat, nechal jsem mu poslat celou kančí kýtu."
Po bohaté snídani spláchli baron i jeho host hrdla pořádnými doušky mírně alkoholického moku a zvedli se od stolu. Na dvoře už nedočkavě podupávali dva nádherně stavění koně s lesklou srstí. Kansa se vyhoupl do sedla a Mark učinil totéž.
"Ať vás Pán ochraňuje," řekl otec opat vážným hlasem a roztáhl paže v žehnajícím gestu.
K baronovu koni přistoupil podsaditý chlapík. Byl to správce panství a připadl mu teď zodpovědný úkol dohlížet sám na polní práce a na bezpečnost tvrze.
"Dohlédni, aby brány byly stále zavřené. Na pole ať lidé odcházejí v malých skupinkách. Jeden strážný bude ze střechy nepřetržitě pozorovat okolí. Kdyby spatřil něco podezřelého, nějaké cizí ozbrojence, ať okamžitě zvoní na poplach."
"Udělám všechno jak říkáte, pane."
"Kdyby sis s něčím nevěděl rady, obrať se na otce opata."
Kansa pobídl koně. Následován Markem projel hlavní branou. Neubránil se ale pokušení a ohlédl se zpět, aby ještě jednou vrhl pohled na svůj rodný dům. Kdo ví, zdali jej ještě někdy spatří?

9

Slunce stojící vysoko na obloze pálilo do temen dvou jezdců. Cesta se klikatila rozlehlou planinou porostlou řídkou trávou a skupinkami trnitých keřů.
Byli na cestě už třicet šest hodin a Marka, který nebyl na tak dlouhou jízdu na koňském hřbetě zvyklý, bolelo celé tělo. Předešlou noc našli útočiště v ubohé chatrči. Její obyvatelé, manželský pár s houfem malých dětí, se s nimi rozdělil o večeři, která se skládala z nevábně vyhlížející polévky. Mark se neodvažoval zjistit, co za chuchvalce a kousky v ní plave, ale maso to určitě nebylo.
Kansa si hřbetem ruky osušil čelo. Funěl námahou a jeho tváře dostaly ruměnou barvu.
"Za hodinku bychom měli dorazit do jednoho městečka. Je to poslední obydlená výspa. Za ní začíná kraj močálů. Trochu se tam dáme do pořádku, než se pustíme dál."
Baronova předpověď se skutečně brzy vyplnila. Na obzoru se objevila první stavení. Koně, jako by ucítili blízkost stáje, přidali sami od sebe do kroku.
Pro třicítku nebo čtyřicítku většinou ubohých stavení byl název městečko až příliš honosný. Jednoduché kamenné základy, stěny z dřevěných klád, jejichž spáry byly vyplněny hliněnou mazaninou, doškové střechy. Obydlí byla rozhozena na značné ploše a kolem většiny z nich bylo vybudováno primitivní oplocení. Za ním pobíhala nejrůznější drůbež a na některých dvorcích bylo možno spatřit kopytnatce podobné pozemským vepřům s nezvykle namodralou srstí. Pouze jedna stavba se lišila svou velikostí i architekturou od ostatních stavení. Byla celá z kamene a střechu kryly červené tašky.
"To je klášter a zároveň rezidence černého mnicha.
Tihle knězi nezůstali jako ostatní na svých opatstvích. Rozletěli se jako kobylky do všech městeček i větších vesnic, aby mohli lépe ovládat obyvatelstvo."
Prvním stavením na kraji obce byla kovárna s charakteristickou výhní ukrytou pod jednoduchým přístřeškem. Vyšel z ní podsaditý muž v kožené zástěře, s černými rozježenými vlasy. Jezdce, kteří zastavili před jeho domem, si měřil zkoumavým pohledem.
"Hej, příteli! Mohl bys nakrmit a napojit naše koně?" oslovil ho baron a hodil mu minci, kterou chlapík chytil v letu.

"Jako by se už stalo, pane."
"Dá se tady někde poobědvat?"
"V chalupě proti klášteru. Majitelka bere i nocležníky. Tedy jen ty, kteří mohou zaplatit. Řekněte jí, že vás posílám."
Mark, šťastný, že si může konečně protáhnout zdřevěnělé klouby, následoval Kansu. Hostinská, na první pohled pěkná semetrika, jim beze slov jen tak bradou pokynula k prázdnému stolu uprostřed místnosti. Její zachmuřený obličej se rázem rozjasnil, když baron položil na stůl zlatou minci.
"Přines nám něco k pití. A také bychom rádi pojedli."
"Hned vám ohřeju polévku. Lepší byste nedostali široko daleko."
Zatímco se pokoušela oživit zkomírající plameny pod velkým kotlíkem, oba cestovatelé s chutí popíjeli osvěžující obilné pivo.
Netrvalo to dlouho a žena jim přinesla dvě hluboké misky, po okraj naplněné vonícím obsahem. Hosté museli přiznat, že hostinská chválící svůj výtvor nepřeháněla. Polévka byla velmi chutná a plavaly v ní četné kousky drůbežího masa.
Stolovníci proto nešetřili slovy chvály a kuchařka se rozplývala blahem. Právě když dojídali poslední sousta, rozezněl se venku zvon. Temný, zlověstný zvuk. Brána kláštera se otevřela, aby uvolnila cestu černému mnichovi. Byl to malý, zavalitý mužík s kulatým obličejem a zarudlými tvářemi. Ledový pohled jeho očí kontrastoval s dobromyslnou kulatostí jeho postavy. V patách mu kráčeli dva ozbrojenci, kteří za sebou vlekli asi dvanáctiletého chlapce, oblečeného do jednoduché suknice ze zvířecí kůže. Jeho pleť měla podivně nazelenalou barvu. Bránil se, vřeštěl, ale neměl šanci uniknout z pevného sevření svých strážců.
Skupinka zamířila k dřevenému kůlu, zapuštěnému do země asi deset metrů od brány kláštera. Několik vesničanů, přilákaných chlapcovým křikem, vyšlo před svá obydlí, ale zůstali stát v uctivé vzdálenosti od černého mnicha. Ten se zastavil, zkřížil ruce na prsou a pak pro nesl nepříjemně chraplavým hlasem:
"Slyšte... Poslouchejte dobře všichni. Tento prašivý pes mi odmítá sloužit, stát se mým otrokem. Rozhodl jsem se proto potrestat jeho opovážlivost. Bude umrskán k smrti!"
Baron viditelně poskočil na své stoličce a do tváře se mu vehnala krev. Vyšel z hostince a rázným krokem zamířil k mnichovi. Ještě za chůze se na něj obořil:
"Takhle se nemůžete chovat. Ten chlapec je příslušníkem lidu z bažin. Nemáte na něho žádné právo a nemůžete si z něho proto dělat otroka."
Mnich, překvapený nečekaným zásahem, si zlostně měřil opovážlivce. Na rtech mu pohrával zlověstný úsměšek.
"Jsou to jen obyčejná zvířata, se kterými můžeme nakládat jak uznáme za vhodné. A kdo jste vy, že se opovažujete odporovat představiteli našeho Svatého Řádu?"
"Jsem rytíř, který přísahal, že bude ochraňovat všechny slabé proti tyranům."
Kansa uchopil jílec svého meče a vytasil jej z pochvy. Mnichova tvář se zkřivila vztekem.
"Za tuhle drzost půjdeš ke kůlu místo toho psa. Stráže, chopte se toho rebela."
Ozbrojenci poslušně pustili chlapce, který nemeškal a vzal okamžitě nohy na ramena. Gardisté popošli o několik kroků, ale pak viditelně zaváhali, když jejich protivník neustoupil ani o krok. S tasenými meči se chvíli upřeně pozorovali. Potom se jeden ozbrojenec oddělil, aby se dostal protivníkovi za záda, zatímco druhý se chystal zaútočit zepředu. Při svém obchvatu byl gardista nucen projít kolem hostince. Nevšiml si ovšem paže ozbrojené mečem, která se vysunula z otevřených dveří. Vzápětí na jeho lebku dopadla svou plochou stranou čepel meče a připravila ho o vědomí. Mark zasáhl bez zbytečných okolků.
Osud druha mocně zapůsobil na gardistu, který jen s největší námahou odrážel baronovy prudké útoky. Přerušil boj, otočil se a zbaběle prchal z bojiště.
Mnich, zkoprnělý údivem, sledoval potupnou porážku svých pochopů. Od doby, co ho Velmistr jmenoval pánem této ubohé vesnice, to byl první incident. Obyvatelé obce se až do této doby podřizovali jeho autoritě bez jakéhokoli odporu. Těch několik trestů, o kterých rozhodl, bylo jen za nepatrné přestupky a měly spíše preventivní účel. A zároveň byly záminkou, aby si čas od času opatřil ženskou společnost na noc. Manželka nebo dcera odsouzeného většinou bez reptání vykoupily trest svého muže nebo otce a vydaly se napospas choutkám černého mnicha. Bylo to velice příjemné pravidlo, které

zavedl a hodlal dodržovat, dokud mu Velmistr nesvěří významnější místo.
Mnichovo nitro zaplavila vlna zuřivosti. Nesmí připustit, aby toto individuum zpochybnilo jeho autoritu. V opačném případě to podnítí vesničany k neposlušnosti. A vzpoura by znamenala konec jeho kariéry.
Uchopil velitelskou hůl ukrytou v záhybech kutny a napřáhl ji směrem k rytíři. Kansa znehybněl. Byl příliš daleko, než aby mohl ohrozit svého nepřítele mečem. Nezbývalo mu, než aby trpně vyčkal příchodu nevyhnutelného konce.
"Ať peklo pohltí tohoto rouhače!" zařval černý mnich.
Chystal se pronést magické zaříkadlo, které uvolňovalo z hole smrtící blesk. Jeho oči svítily sadistickým zadostiučiněním.
"Skap... skap... skap."
Markovo hlasité zvolání odvrátilo na zlomek sekundy pozornost mnicha od jeho oběti. Náhle se jeho velitelská hůl rozzářila bílým, oslepujícím zábleskem, který zmizel tak rychle jak se objevil.
Kněz ohromeně pozoroval, jak jeho zbraň rychle ztrácí svůj lesk a mění barvu. Z povrchu se odloupl šedavý úlomek, jako barva ze starého nátěru. Potom se odlomil asi deseticentimetrový fragment a dopadl na zem. Za ním další. Hůl se doslova před očima rozpadala na malé kousky. Za chvíli mu zůstala v ruce jen hrst prášku, který po otevření dlaně odvál vítr.
Z mnichových úst se vydral zděšený výkřik. Otočil se a prchal ke klášteru. Brána se za ním hlasitě zaklapla. Baron se ještě docela nevzpamatoval z divadla, které se před ním právě odehrálo. Otřel si zpocené čelo. V uších mu jakoby z dálky zněl Markův hlas.
"Tomuhle říkám vynikající trefa. Takže teď už víme, jak se dá zlikvidovat tahle prokletá zbraň. Zdá se, že ‚boží děti' byly přece jenom zodpovědná stvoření. Zabudovaly do zbraně autodestrukční systém, pro případ, že by se dostala do nepovolaných rukou."
"Což pro mne bylo nesmírným štěstím. Vyrval jste mě z rukou jisté smrti. Jak se vám ale k čertu podařilo odhalit tohle tajemství?"
Mark se omezil na stručné konstatování:
"Můj přítel prostudoval podrobně staré listiny. Domníval se, že by to takhle mělo fungovat, ale chyběl mu praktický důkaz. Ten jsem právě teď provedl. Přesto se domnívám, že bychom se měli raději ztratit. Až se mnich probere ze šoku, mohl by na nás klidně poslat celou smečku gardistů."
"Řekl bych, že po této zkušenosti mu mnoho věrných v klášteře nezůstane."
"To je docela dobře možné, ale ať tak či onak, další boj vám na slávě už moc nepřidá a my ztratíme zbytečně drahocenný čas."
"Máte pravdu. Pojďme si tedy vyzvednout své koně."
Kovář teď přímo zářil a vrhal na oba muže obdivné pohledy.
"Tisíceré díky, vzácní pánové. Kdyby ten mnich tak chtěl zlostí alespoň zdechnout. Pro naše městečko by to bylo učiněné dobrodiní. Ať vás Bůh opatruje na vašich cestách."

10

Velmistr líně otevřel jedno a pak druhé oko. Protáhl se a stěží potlačil zívnutí a znovu se zachumlal do kožešinové přikrývky. U protilehlé stěny místnosti spala na dlaždicích Taka, celá nahá. Záda, hýždě, stehna měla posety zarudlými, ošklivě vyhlížejícími pruhy. Předešlého večera ji Velmistr, ještě než ji znásilnil, několikrát surově zbil. K smrti vyděšená a ztýraná dívka se téměř vůbec nebránila, což jejího trapiče ještě více popudilo. Aby dosáhl vrcholné rozkoše, musel k tomu být stimulován přiměřeným odporem své oběti.
Hluk, který způsobil svým oblékáním, vzbudil Taku. Ta se ustrašeně schoulila do rohu místnosti.
"Ještě jsi si neodpykala celý svůj trest. Zůstaneš tady tak dlouho, jak uznám za vhodné."
V té chvíli vstoupil do místnosti vysoký, rozložitý mnich. Aniž by zavadil pohledem o nahou dívku, hluboce se uklonil.
"Ctihodnosti, na hrad právě dorazil bratr Lisko."
"Výborně. Zaveďte ho do knihovny, za chvilku jsem tam."
Novinka spravila Velmistrovi náladu a rozhodl se trochu si zažertovat. Uchopil důtky ležící na židli.
"Tako, lehni si do postele! Na břicho!"

Dívka chvějící se strachem uposlechla, vrhajíc na svého mučitele pohledy plné úzkosti. Nechtěla si raději představit, co ji ještě může čekat. Z hrdla se jí vydral bolestný výkřik, když se spletené kožené řemínky zakously do její rozbolavělé pokožky.
"Křič! Řvi! Ještě víc! Mám rád, když slyším, jak trpíš."
Velmistr přerušil výprask asi po deseti švihnutích.
Ukázal na stůl, kde se povalovaly zbytky jeho večeře a přikázal:
"Najez se, abys nabrala trochu sil. Budeš je večer potřebovat."
Za zlověstného smíchu opustil komnatu. Prošel chodbou, na jejímž druhém konci se nacházela knihovna. Sotva se dostal za velký stůl, stráž ohlásila Liska. Příchozí padl před Velmistrem na kolena.
"Kde jsou zajatci, které jsi měl přivést?"
Mnich, sinalý v obličeji, s čelem pokrytým potem se jakoby schoulil sám do sebe. Kdyby to bylo možné, nejraději by se zahrabal pod dláždění podlahy.
"Dostal jsem se do nečekaných obtíží, ctihodný Velmistře. Ti dva pocestní nebyli sami, ale doprovázela je tlupa banditů. Byli to ti rebelové, které se už dlouho marné pokoušíme vyhladit."
"No a co?"
"Nařídil jsem svým lidem, aby na ně zaútočili. Nešťastnou shodou okolností byli po několika minutách boje nuceni ustoupit. Ztratil jsem přitom více než polovinu svého ozbrojeného doprovodu."
"Vaši muži jsou zřejmě mimořádně neschopní."
"Jsou to zkušení válečníci, ctihodný Velmistře. Už mnohokrát prokázali svou statečnost."
"Já vím. Při znásilňování žen a masakrování starců a dětí, kteří se nemohou bránit."
"Utkali se již mnohokrát s bandity i rebely, ale tito cizinci se bili jako ďáblové. Nikdy jsem nic takového neviděl. Když zneškodnili mé gardisty, chystali se vrhnout na mne. Využil jsem vašeho oprávnění a použil velitelské hole."
"Nařídil jsem vám, abyste je přivedli živé."
"Dával jsem si dobrý pozor, abych zasáhl pouze zem před nimi."
"Řekněte mi už konečně, co se stalo!" přerušil ho vztekle Velmistr.
Nešťastný mnich, který se cítil čím dál tím hůř, blábolil ustrašeně:
"Stáli kousek na okraji skály... výbuch byl tak silný... zřítili se z třiceti metrů... do jezera."
"Šikovně to navlékli, aby vás oklamali."
"Jsem si téměř jistý... Dlouho jsem pozoroval vodní hladinu. Ani jeden z nich se nevynořil. Pád z takové výšky nemohli přežít. Určitě se utopili."
"Našli jste jejich těla?"
"Zůstalo mi už jen pár mužů, většinou ještě zraněných. Museli bychom pátrat po březích do velké vzdálenosti od jezera, protože vodní proud je tam velice silný. Myslel jsem si, že mým hlavním úkolem je co nejdříve vás informovat..."
Rána pěstí do stolu nebohého mnicha přerušila. "Zkraťte to! Prostě jste zkazil, co se dalo. Svěřil jsem vám dětinsky jednoduchý úkol a vy jste ho nesplnil. Teď jděte! Zmizte mi z očí! O vašem potrestání rozhodnu později. A můžete mi věřit, že jeho výše bude odpovídat stupni vašeho provinění. Při odchodu odevzdejte vaši velitelskou hůl strážnému. Nejste hoden ji vlastnit."
Zdrcený Lisko se namáhavě zvedl, třikrát se uklonil a potácivým krokem vyšel z místnosti. Velitelská hůl byla symbolem jeho moci a úspěchu. Když se ostatní dozvědí, že mu byla odejmuta, bude to známka, že upadl v nemilost. Propadne se do anonymního davu, který musí jen poslouchat. Zaplavila ho vlna hněvu. Vždyť se přece snažil splnit rozkazy jak nejlépe dovedl.
Ti rebelové byli mrtví. Proč by je měl zajmout živé? Jenom pro něčí potěšení z mučení? Předchozí Velmistr byl spravedlivější. Uměl ocenit zásluhy svých podřízených. Proč musel uvolnit své místo tomuto tyranovi?
Mimořádně urostlý mnich, který stál po celou dobu rozhovoru mlčky u dveří a bedlivě sledoval každý Liskův pohyb, přistoupil ke stolu.
"Slyšel jsi?" obrátil se na něho zamyšleně Velmistr. "Co si o tom myslíš?"
"Vysvětlení se nabízí samo. Ten nešika špatně mířil. K explozi došlo v těsné blízkosti těch dvou a tlaková vlna je odhodila. Ale mohla to být z jejich strany i lest. Měli bychom se mít stále na pozoru."

"Dobrá, spoléhám na tebe."

11

Nad močálem se převalovala hustá bílá mlha, podivně zkreslující siluety stromů, jejichž kořeny se ztrácely v modrozelené vodní hladině. Mléčnou clonou jen stěží prorážely ojedinělé paprsky právě vycházejícího slunce. Noc se svými zneklidňujícími zvuky a přízraky však přece jen ustupovala rodícímu se dni.

Mark cítil, jak mu praská v kloubech. Strávil noc pod širým nebem a protože z úsporných důvodů vypnul svůj ochranný štít, měl teď oděv nasáklý nepříjemnou vlhkostí. Aby se trochu rozhýbal a uvolnil zkřehlé svalstvo, udělal několik gymnastických cviků.

Baron, i přes svůj věk, nevypadal, že by mu nepohodlný nocleh nějak vadil. Vytáhl ze sedlové brašny kus uzeného masa a nakrájel ho na proužky.

"Jezte, příteli. Až slunce rozežene mlhu, vyrazíme dál."

"Ten váš pahorek je ještě daleko?"

"Asi dva dny cesty, pokud ovšem nezabloudíme. Minule mi to trvalo přes týden, ale po pravdě řečeno neznal jsem přesně cestu a často jsem bloudil v kruhu. Asi bych se z toho zeleného pekla nikdy nevymotal, nebýt pomoci, kterou mi poskytli lidé z bažin."

"Kdo to je?"

"Žijí v této oblasti už odedávna. Nikdo neví, jaký je jejich původ."

Po nepříliš vydatné snídani se Kansa podíval na oblohu, která mezitím zprůzračněla, a vyhoupl se do sedla.

"Kupředu, rytíři, nechť nás provází Bůh."

"Doufejme, že nebude mít práci zrovna někde jinde," pomyslel si Mark, který si ovšem dával dobrý pozor, aby svůj názor na věci víry nevyslovil nahlas.

Baron ukázal na rákosí, vyrůstající z vody, ukončené ochmýřenou oranžovou koulí.

"Zapamatujte si dobře tyhle rostliny. Jejich stonek pod vodou neměří nikdy víc než metr. Budete-li je mít stále před sebou, zem se pod vámi neproboří. Všude jinde číhá nebezpečí, že vás bahno pohltí."

Mark opatrně následoval Kansu, který bez zaváhání vyrazil vpřed. Minulo několik dlouhých hodin. Pomalé monotónní pohupování v sedle způsobilo, že pozemšťana začala zmáhat ospalost.

"Tamhle si uděláme přestávku. Je to jediné suché místo v dohledu."

Z vody vystupoval úzký táhlý hřbet, ostrůvek porostlý skupinkou stromů. Všude dokola se rozprostíral bezútěšný močál, jehož jednotvárná tvář byla narušována jen pokroucenými stromy, ostrůvky rákosu nebo hromadami tlejícího listí. Vzduch byl naplněn kyselým pachem rašeliny a humusu z rozkládajících se odumřelých rostlin. Tu a tam se lesklá vodní hladina rozvlnila unikajícími bublinami plynu či pohybem neviditelných vodních živočichů.

Baron přivázal koně otěžemi ke kmeni stromu. Pak udělal několik kroků, aby rozhýbal tělo ztuhlé dlouhou jízdou. Mark neváhal ho napodobit.

"Myslím, že jsme urazili dost slušnou vzdálenost," řekl Kansa s uspokojením. "Večer bychom už neměli být daleko od hory."

"Jak se vůbec dokážete v téhle změti rostlinstva orientovat?"

"Je třeba stále postupovat ve směru vycházejícího slunce. Při návratu tomu bude přesně naopak. Pamatujte si to pro případ, že... že by mě potkala nějaká nehoda."

Mark zamyšleně přecházel na rozhraní vody a souše. Boty se mu bořily do houbovité půdy. Myslel na Raye. Předešlého večera s ním měl krátký psychický kontakt. Navzdory hojnosti potravy se energetická bilance androida stále zhoršovala. Kolik času má ještě k dispozici? Dva, nejvýše tři týdny a to ještě za podmínky, že zůstane v absolutním klidu, na rozhraní mezi bytím a nebytím.

Náhle se necelý metr od břehu vodní hladina prudce rozvlnila. Instinktivně ustoupil o dva kroky zpět. To mu nejspíš zachránilo život. Z vody se vymrštilo stvoření, podobné aligátorovi, s dlouhou tlamou plnou špičatých zubů. Čtyři krátké tlapy s ostrými drápy nesly válcovité mírně zploštělé tělo pokryté černými šupinami. Dlouhý ocas byl zakončen jakousi vertikální ploutví.

Ještěr s nečekanou mrštností vyrazil proti Markovi a pokoušel se mu zakousnout do boty. Pozemšťan rychle uskočil stranou. Bláto nalepené na podrážky však způsobilo, že uklouzl a upadl. Zvíře,

rozdrážděné neúspěchem prvního útoku, rychle zareagovalo na jeho manévr... Až příliš rychle. Pohled do nepřirozeně otevřené tlamy... podivně žlutavý jazyk... desítky ostrých zubů...
Kansa zasáhl se svou obvyklou rozhodností. Mocným bodnutím meče doslova připíchl ještěra k zemi. Mark s údivem konstatoval, že ještě žije. Po těle mu stékaly čůrky potu.
Baron, aby vytáhl svou zbraň, musel nohou přišlápnout tělo mrtvého zvířete.
"Tisíceré díky," vydechl s úlevou Mark, "to je ale odporná bestie."
Kansa, starostlivě pozorující vodní hladinu, vysvětloval:
"To je alkro. Tahle zvířata žijí ve skupinách. Nejspíš jich tady kolem ještě pár bude. Musíme se mít na pozoru. Jak jste sám mohl vidět, útočí stejně divoce jako rychle."
Jako na potvrzení jeho slov se voda znovu rozvířila. Nad hladinou se vynořila dobrá desítka ještěrů. Cvakání jejich čelistí vydávalo hluk, který vyděsil koně uvázané u stromu.
Kansa vykročil s napřaženým mečem a vykřikl:
"Rychle. Musíme jim zabránit, aby se dostali ke koním."
Rozpoutal se divoký boj. Ještě nikdy předtím Mark tolik nepostrádal Rayovu přítomnost. Prvnímu alkrovi vrazil hrot svého meče do šarlatově rudého oka, které na něho zíralo z boku zvířecí lebky. Přitlačil, aby ocel pronikla až do mozku. Zvíře sebou zazmítalo, což ještě rozšířilo ránu. Ještě několikrát sebou křečovitě trhlo a pak znehybnělo. A už tu byl útok dalších hrozivých čelistí. Mark se rozmáchl mečem jako dřevorubec sekerou a udeřil ještěra do temene lebky. Kvalitní ocel a síla úderu způsobily, že lebeční kost povolila a kolem se rozstříkly kousky mozkové hmoty. Třetí ještěr se obloukem vyhnul svému mrtvému druhovi a chystal se zaútočit zprava. Svůj záměr však nedokončil. Svištící čepel mu oddělila hlavu od těla.
Kansa si vedl nadmíru obratně a počet jeho obětí rychle narůstal. Mark náhle ucítil, jak se něco dotklo jeho pravého kotníku a vzápětí ho zabolelo prudké sevření. Jeden ještěr, vychytralejší než ostatní, se k němu přikradl zezadu. Mark mu nedal příležitost k druhému kousnutí, kterému už by určitě jeho bota neodolala. Přes nepříjemnou bolest se pevně zapřel nohama, aby ho zvíře nestrhlo na zem. Udělal hrudníkem půlobrat vzad... opřel se špičkou meče do důlku hned za hlavou zvířete... přitlačil... ještě silněji... Cítil neviditelný odpor, který však náhle povolil... Alkro uvolnil sevření, rozevřel tlamu, ze které se vydral bolestivý skřek... poslední v jeho životě.
Mark, který se nemohl plnou vahou opřít o bolestivý kotník, vrávoravě ustoupil dál od břehu. Baron naštěstí právě dorazil posledního ještěra. Potom se s úlevou rozesmál.
"Tomu říkám dobře odvedené dílo. Bože můj! Už jsem o vás začínal mít strach. Myslel jsem, že vám ta bestie utrhne nohu."
Syntetická kůže však kupodivu vydržela stisk ještěřích čelistí, které na jejím povrchu zanechaly jen mělké otisky po zubech.
"Měl bych poděkovat ševci, který vyrobil mé boty. Doufejme, že ty potvory tady nemají v okolí příliš mnoho příbuzných."
"Počkáme si na odpověď raději tady."
"Proč nevyužít téhle pauzy a nezmizet odsud?"
"To v žádném případě. Čeká nás brodění sice v mělké vodě, ale i tak to náš postup zpomalí, zatímco alkrové se ve vodě pohybují velice rychle. Ještě rychleji než na souši. Velice brzy by nás dohnali a my bychom jim museli čelit v mnohem obtížnějších podmínkách, než na tomhle ostrůvku."
Uplynulo několik minut. Mark by se rád podíval na zraněný kotník, ale obával se, že by se mu pak už nemuselo podařit navléknout botu na oteklou nohu.
"Pozor," vykřikl náhle Kansa.
Tentokrát se ke břehu blížila dobrá třicítka ještěrů. Pluli pomalu po hladině jak invazní flotila. Baron, stále plný elánu, jim vyrazil vstříc. Útočná linie ještěrů na chvíli zastavila svůj postup. Ta milá zvířátka se neváhala pustit do svých zabitých druhů. Ozývaly se zvuky trhaného masa, praskot kostí a nechutné mlaskání. Ve vzduchu se vznášel odporný pach vnitřností.
"Kdyby tak chtěli chcípnout na přežrání," pomyslel si Mark.
Fascinovaně sledoval hostinu těch oblud. Nedokázal, pochopit, jak může alkro spořádat tolik masa, kolik sám váží. Oba rytíři alespoň mohli využít zaujatosti ještěrů jejich hodováním a rozsévat v jejich

řadách smrt. Bohužel i tak jich po skončení žranice zbylo ještě alespoň dvacet. A nevypadalo to, že by to nějak ukojilo jejich chuť k jídlu. Postupovali nyní pomalu, v půlkruhu. Muži byli nuceni ustupovat, aby se nedostali do obklíčení. Mark kolem sebe máchal mečem, aby alespoň zdržel jejich postup, ale výpadu se nemohl odvážit. Riskoval by soustředěný útok několika zvířat.
V šíji ho zamrazilo. Tentokrát neviděl žádné východisko. Situace byla beznadějná. Termické granáty? Potřeboval by na každého ještěra jeden a na téhle vodou prosycené zemi se nedá zažehnout ani žádný požár.
Vedle sebe slyšel chraptivý dech Kansy. Baron se bil jako ďábel, ale jeho údery pomalu ztrácely na síle i na přesnosti.
Muži už ustoupili do poloviny ostrůvku. Co se s nimi stane, až je zvířata zatlačí do vody?
Náhle jeden alkro, který právě vyrazil proti Kansovi, znehybněl. Z boku mu trčel šíp. Pak se na ještěry snesl celý mrak střel. Ve dvou minutách nezůstala naživu ani jedna nestvůra.
Mark a Kansa, zcela zaujati bojem, si nevšimli, jak ke břehu přirazily dvě pirogy. Z nich vyskákalo osm domorodců s nepřirozeně zelenou pokožkou, oblečených do malých bederních roušek, v rukou luky a toulce se šípy. Ten z nich, který vypadal nejstarší, přistoupil ke Kansovi. Kývl hlavou na znamení pozdravu a řekl:
"Jsem náčelník kmene, Nunck. Dozvěděl jsem se, že cestujete bažinami a vydal jsem se vás hledat. Dovedl nás k vám hluk boje a váš křik."
"Jak vidíte, dorazili jste právě včas, abyste nám zachránili životy. Ještě nikdy mi něčí pomoc nepřišla tak vhod. Nevím jak vám poděkovat, velký náčelníku."
"Jsem rád, že jsem se s vámi mohl setkat právě při této příležitosti, protože jsem byl vaším dlužníkem. Můj nejmladší syn nedbal mých příkazů a vzdálil se z území močálů a byl zajat. Řekl mi, že díky vám se mu podařilo uniknout mučení a získat opět svobodu. Myslel jsem si, že už není mezi živými. Dovedete si představit mou radost, když se vrátil. Rozhodl jsem se, že vám musím vyslovit své díky a uznání."
"Nu a udělal jste to tím nejlepším možným způsobem."
"Proč jste zašli tak hluboko do našeho, pro vás tak nehostinného světa?"
Kansa na okamžik zaváhal s odpovědí, ale pak po pravdě přiznal:
"Chtěl bych se dostat k hoře."
Náčelník zavrtěl vážně hlavou.
"To místo je prokleté. Všichni, kteří se o to pokusili, se setkali s ďábelskými obludami, které je zahnaly."
"Věříme, že nám dvěma," ukázal baron na Marka, "se podaří je přelstít. Pomoz nám dostat se k té hoře."
Nunck, viditelně v rozpacích, se na chvíli zamyslel, zatímco Mark zvědavě pozoroval počínání ostatních domorodců. Ti se dali do porcování mrtvých alkrů. Zručnými pohyby je stáhli a kůži opatrně srolovali. Potom odřezali z bederní krajiny dlouhé pruhy masa. Nakonec rozsekali ocasy zvířat na tenké plátky.
"Maso těchto zvířat je velice chutné," vysvětloval Kansa Markovi. "Měl jsem možnost ho okusit a řekl bych, že je lepší než vepřové."
Mark při těch slovech přemohl chvění žaludku a zeptal se, ukazuje bradou na domorodce.
"Jejich pokožka je takhle zelená od přírody?"
"Ale kdepak. Už od narození se potírají šťávou z různých trav a vodních řas. Chrání je proti bodavému hmyzu a různým hadům."
Náčelník chvíli hovořil tlumeným hlasem se svými muži. Potom se obrátil k rytířům.
"Moji lidé vás doprovodí až do těsné blízkosti hory, ale dál s vámi nepůjdou. Když použijete pirogu, mohli byste tam do večera být. Počkají na vás v bažinách dva dny. Déle se tam určitě nezdržíte, démoni vás vypudí... v lepším případě. Pokud se do té doby vrátíte, dopraví vás do naší vesnice. Po dobu vaší nepřítomnosti se postaráme o vaše koně."
Kansa tázavě pohlédl na Marka.
"Jsem si jist, že mu můžeme důvěřovat. Navíc nám tento způsob cestování ušetří čas a budeme moci načerpat síly k boji, který nás čeká."

12

Velmistr, usazený v přehnaně velkém křesle, bubnoval nervózně prsty na desku pracovního stolu.

Nejraději by už byl zpět ve své komnatě, kde věznil Taku. Ta dívka v něm dnes ráno probudila pocity, které už delší čas nedokázalo nic vyvolat. Její sténání ho nadmíru vzrušilo. Pomyslel si, že by měl bičování přece jenom trochu zmírnit, aby co nejdéle vydržela při vědomí a zároveň tak prodloužila jeho rozkoš. Když ji bude šetřit, může vydržet naživu i několik týdnů...
Jeho úvahy přerušil příchod rozložitého mnicha, jeho jediného důvěrníka. I přes staženou kápi bylo vidět, že nad něčím usilovně přemýšlí.
"Právě jsem měl možnost vyslechnout jednu velice podivnou historku," ozval se po chvilce.
Když uviděl na tváři Velmistra tázavý výraz, pokračoval:
"Před necelou půlhodinou dorazil na hrad jeden bratr. Byl úplně vyčerpán dlouhou jízdou. Dal jsem mu nejdřív najíst a napít a pak jsem si vyslechl jeho vyprávění. Má na starosti jednu malou farnost. Objevili se tam nějací dva poutníci. S jedním z nich se dostal do hádky kvůli tomu, že nařídil potrestání nějakého kluka. Poručil svým gardistům, aby opovážlivce zatkli, ale ti jim způsobili potupnou porážku."
"Proč mě vyrušuješ kvůli nějaké hloupé rvačce?"
"To hlavní teprve přijde. Bratr se tedy rozhodl použít svou velitelskou hůl."
"A sprovodil je ze světa."
"Ne! Jeden z cizinců pronesl nějaké zaříkávání a hůl se rozpadla na prach."
Velmistr sebou trhl jakoby ho zasáhl elektrický výboj.
"Že by znal kód pro autodestrukci?"
"Je to téměř jisté."
"Kde jsou ti poutníci?"
"Podle toho, co říkal bratr mnich, jeden z nich je baron, který žije dva nebo tři dny jízdy od jeho farnosti. Před časem prý projížděl městečkem... Je tomu asi tři nebo čtyři měsíce."
"A ten druhý?"
"Nikdo ho tam předtím neviděl. A právě ten vyslovil onu tajemnou formuli."
"Bylo by to vůbec možné?" mumlal si pro sebe Velmistr.
"Je to jenom hypotéza, ale je třeba ji vzít v úvahu."
"Jak by mohl odkrýt tajemství, které se nám přes veškeré úsilí nepodařilo dodnes rozluštit?"
"Nenapadá mě momentálně žádné rozumné vysvětlení."
Velmistr se zvedl a přešel ke stěně, na které byla nakreslena velká mapa.
"Kde došlo k tomu incidentu?"
"Tady, nedaleko od oblasti močálů."
"To není zase tak daleko od říčky, kde měli podle toho hlupáka Liska zahynout naši dva návštěvníci."
"Mnich říkal, že ti dva, co mu zničili velitelskou hůl, směřovali k bažinám."
"Co by je tam tak asi mohlo zajímat?"
"Jedna stará legenda říká, že uprostřed močálů se zvedá pahorek. Je to prý prokleté místo a všichni se mu zdaleka vyhýbají, včetně zeleného lidu z bažin."
"Proč jsi mi tohle neřekl už dřív?"
"Dozvěděl jsem se to teprve včera. Vyslechl jsem bratry, kteří si o tom povídali. Víš sám dobře, že nás nemají příliš v lásce. Trpějí nás, protože jsme nejsilnější, ale nejraději by se nás zbavili. Sami se mi s ničím nesvěří."
"Už jsi rozluštil rukopisy těch ‚božích dětí', nebo jak se jim říká?"
"Je to mnohem obtížnější, než by se na první pohled zdálo. Nemám z čeho vyjít, chybí mi nějaký záchytný bod."
Velmistr dlouho pečlivě studoval mapu. Od intenzivního přemýšlení se mu na čele udělaly vrásky.
"Elixír dlouhověkosti!" vzkřikl náhle. "To je to, co hledají na tom kopci. Shromáždi rychle ozbrojený doprovod. Vyrážíme okamžitě. Musíme tam být dříve než oni."
***
Z vody se tyčil šedavý polokulovitý pahorek. Jeho tvar byl až nepřirozeně pravidelný. Svah byl asi do poloviny zarostlý neduživými křovinami, kupovitý vrcholek byl holý, bez jakékoli vegetace.
"Chvilku si odpočineme," řekl Kansa. "Tady jsme ještě kryti listím stromů."
Předešlého večera, těsně před příchodem noci je piroga vyložila na úpatí kopce. Cesta proběhla bez

incidentů. Domorodci, kteří se dokonale vyznali ve zdejším prostředí, se dokázali instinktivně vyhnout nebezpečným místům. Jakmile se oba šlechtici vylodili, jejich průvodci okamžitě odpádlovali pryč. Strach z tohoto místa, zděděný po předcích, byl silnější než jejich oddanost. Nicméně slíbili, že se každý den navečer vrátí na toto místo.
"Posledně jsem tu obludu spatřil tamhle," řekl baron a ukázal na hromadu skalní sutě. "Doufejme, že si odskočila mezi své družky do pekel."
"To je dost pravděpodobné, ledaže by pošla hlady. Moc potravy na tomhle holém kopci asi nenajde."
"Jestli tady měly ‚děti boží' nějaký úkryt, zajímalo by mě, kde může být. Nikde ani stopa po nějaké stavbě," uvažoval nahlas Kansa.
Marka zaujala tmavá skvrna asi sto metrů od vrcholu. Mohl by to být vchod do jeskyně.
"Musíme se dostat až nahoru, na vrcholek. Možná, že druhá strana hory není tak jednotvárná."
Oba muži se zvedli a vykročili po zatím mírně se zvedající planině směrem ke skalním úlomkům. Neušli ani sto kroků, když se po jejich pravici ozval řev. Vzápětí se před jejich zraky objevilo monstrózní stvoření. Vynořilo se jakoby odnikud, ale teď směřovalo přímo k nim. Výška dobrých deset metrů, mohutný trup pokrytý černými šupinami, silné sloupovité nohy s drápy, dlouhý ocas přecházející v trnovité výrůstky, krk, který obepínal jakýsi křiklavě rudý límec. Obrovská hlava s plochým čenichem, malé, lesklé oči bez víček, krátké ušní boltce. Čas od času otevřelo zvíře širokou tlamu plnou bílých špičatých zubů, mezi kterými se kmital dlouhý, rozeklaný jazyk.
Mark a Kamsa spěšně ustoupili asi o dvacet kroků a ukryli se za velký balvan. Zdálo se, že si jich příšera nevšimla, protože postupovala stále stejným směrem. Její řev pomalu slábl, až obluda zmizela tak nečekaně, jak se objevila.
Kansa navzdory své statečnosti nedokázal ovládnout třas, který se zmocnil jeho těla.
"Teď už možná chápete důvod mého minulého neúspěchu. Myslíte, že budeme schopni utkat se s tím ďábelským stvořením? Máme vůbec nějakou šanci?"
Pozemšťan hned neodpověděl. Bylo vidět, že o něčem přemýšlí.
"To je divné... velice divné..." zahučel nakonec.
"Co tím chcete říct?"
"Takové monstrum musí mít obrovskou váhu."
"To určitě."
"Všiml jste si, že při chůzi nezanechává žádné stopy? Země by se přece musela otřásat, chvění by uvolnilo kameny, praskaly by lámané větve křovisek. Jenže nic takového se nedělo."
"Myslíte si, že je to jenom výplod představivosti?"
Mark okamžik váhal s odpovědí. Byl přesvědčen, že se jedná o velice dokonalou trojrozměrnou projekci. Nevěděl sice, jaké metody při ní bylo použito, ale to teď nebylo podstatné. Jak to ale jenom vysvětlit člověku se středověkým myšlením a přitom se neprozradit?
"Myslím si, že je to nějaký druh obrázku, jako například náš stín vykreslený sluncem."
Baron z toho měl viditelně zamotanou hlavu. "Co navrhujete, příteli?"
"Budeme postupovat vpřed. Když se to monstrum objeví, neutečeme zpátky, ale poběžíme naopak dopředu, abychom přeťali jeho trasu, než tam dorazí. Skoro bych se vsadil, že nás nebude pronásledovat."
"Prosme nebesa, abyste měl pravdu. Přísahal jsem, že tentokrát neustoupím a tak bych byl rád, kdybych mohl jít jako první."
Jakmile dosáhli stejného místa jako při prvním pokusu, ozval se známý řev a vzápětí se objevila příšera. Mark uchopil barona za paži a oba současně vyrazili tryskem vpřed. Proběhli několik metrů před děsivě vyhlížející hlavou obludy, která se po nich ani neotočila.
Popadajíce stěží dech zastavili se asi o třicet metrů výše. Zvíře pokračovalo nevzrušeně po známé trase. Mark ze zvědavosti sebral kámen a hodil. V místě, kde oblázek zasáhl cíl, vyšlehl záblesk, který rychle pohasl. Kámen zmizel. Pozemšťana zalil studený pot. Trojrozměrná projekce byla chráněna silovým polem. Na nechápavý pohled barona zareagoval zamručením:
"Musíme mít na paměti, že k těmhle obrázkům je nebezpečné se přibližovat. Mohly by nás zabít."
Zvíře se valilo dál, jakoby se nic nestalo.

"Nemá cenu se tady déle zdržovat," řekl Mark. "Pokračujme v cestě. Kdoví, jaká překvapení nás ještě čekají?"
Vykročil, těsně sledován baronem, napříč svahem, který byl bez jakékoli vegetace. Odkud asi přijde další útok? Tato otázka ho znepokojovala, ale zároveň cítil jakési radostné vzrušení. Cítil, že se blíží ke svému cíli, ať už byla jeho obrana jakákoli.
Přiblížili se ke vchodu do jeskyně. Tvořil jej kruhový otvor o průměru asi pěti metrů.
"Nemůže to být nikde jinde než tady," vydechl Kansa, jehož tváře se perlily potem. "Zbytek svahu až na samý vrchol je úplně holý, nic tam není."
Baron, hnaný netrpělivostí, už ale udělal několik kroků směrem k jeskyni. Náhle se rozlehl známý řev a objevilo se monstrum podobné předchozímu, jen o poznání menší. Pomalým, jakoby trhavým krokem zamířilo ke Kansovi.
"Myslíte, že je to také obrázek?"
K Markovým nohám se skutálelo několik kamínků, které obluda uvolnila na svahu svou chůzí.
"Ne! Rychle zpátky! Honem!" vykřikl pozemšťan.
Štěstím bylo, že baron měl přes svůj věk ještě vynikající reflexy. Okamžitě se rozběhl zpátky a zalehl vedle Marka. Byl nejvyšší čas. Zvíře otevřelo tlamu a blesk, který z ní vyšlehl, udeřil do místa, kde ještě před pár okamžiky stál Kansa. Odvážlivce vzápětí zasáhla tlaková vlna následovaná sprškou kamenných úlomků a oblakem prachu.
"Nesmíme se pohnout," šeptal Mark.
Kreatura znehybněla. Zřejmě spokojená s výsledkem svého zásahu se otočila a za chvilku zmizela ve svém brlohu. Baron, silně pobledlý, se opatrně vzpřímil.
"Jak může vůbec něco takového existovat? S tímhle drakem přece nemůžeme bojovat."
Mark zamyšlené pokývl hlavou, ve které mu ještě doznívala detonace.
"Byl to stejný blesk, jaký šlehá z velitelské hole."
Aby předešel Kansově otázce, pokračoval:
"Věřte mi to, už jsem jednou její účinky zažil takřka na vlastní kůži a přimělo mě to k nejhlubšímu potopení v mém životě."
"Žádné zvíře přece neumí používat zbraň, to musí být nějaký zplozenec pekla."
Nešťastný baron měl pocit, že ho opouští rozum. Tenhle iracionální svět přesahoval jeho chápání.
"A je to dokonce ještě podivnější. Tenhle drak vás mohl klidně zabít, ale ušetřil vás. Nemířil totiž na vás, ale před vás. ‚Děti boží' si sice hájí svůj úkryt, ale dokazují, že jsou velice umírnění. Chtějí vetřelce vyděsit, ne ho zabít. Ovšem je otázka, co udělají, pokud jejich odstrašovací taktika selže."
Kansa se tvářil jako hromádka neštěstí. Celé jeho vzezření vyjadřovalo neskonalý zármutek. Vypadal jako člověk, kterému se právě zhroutil celý jeho dosavadní svět.
"Je strašné prohrát tak těsně před cílem," vyrazil ze sebe konečně.
"Neřekl bych, že je všechno úplně ztracené."
"Tuhle obludu přece nemůžeme nikdy přemoci."
V tíživém mlčení uběhla minuta. Mark žhavil své mozkové závity. Byl přesvědčen, že ta příšera je jen obyčejný robot, ale jak to vysvětlit svému příteli? Vyňal z kapsy jeden zápalný granát. Když je jednou adjustován, přisaje se na jakoukoli podložku a vybuchne v čase, na který je naprogramován.
"Zkusíme účinnost tohoto talismanu. Dostal jsem ho od jedné staré čarodějky, ještě v mé rodné zemi. Aby se ale jeho účinky projevily, musím se s ním dostat do blízkosti té příšery."
"Než se vám to podaří, udeří do vás svým bleskem."
"Proto musíme jednat společně. Pokusím se nepozorovaně doplazit tamhle za ty skalní výstupky. Od nich je to ke vchodu do jeskyně už jenom dvacet metrů. Až uvidíte, že jsem na místě, zopakujete si svou minulou procházku. Jakmile se drak objeví, ustoupíte, nejprve pomalu, abyste ho na sebe vylákal. Potom se sem rychle vrátíte a zalehnete za tenhle balvan. Žádné zbytečné hrdinství, rozumíte mi? Já se mezitím k té bestii přiblížím zezadu. S trochou štěstí mě neobjeví dřív, než budu v příhodné pozici."
Kansa se tvářil skepticky. Nedokázal si představit, jak by tahle malá kulička mohla zvítězit nad takovou obludou.
"A co když se začne vracet dřív než budete připraven?"

"V tom případě to se mnou nejspíš pěkně zamává. Jdeme na to, hlavu vzhůru."
Smýkal se mezi skalisky, doufaje, že detektory robota jsou seřízeny na výšku člověka. Kolena i lokty měl do krve odřené, namáhavě oddychoval. Konečně byl na místě. Zvedl ruku a dal Kansovi znamení. Ten se několikrát zhluboka nadechl, pak se zvedl a rozhodným krokem zamířil ke vchodu do jeskyně.
Jak se dalo čekat, po obvyklém strašlivém zařvání se v tmavém skalním otvoru objevil drak. Kansa se na okamžik zastavil a pak začal pomalu obloukem couvat. Zvíře sledující vetřelce se otočilo a nastavilo tak pozemšťanovi svou zadní partii. Potom se kolébavou chůzí vydalo za baronem. Vteřina... dvě... Mark se uvolnil a vymrštil se vpřed. Zaplavila ho děsivá nejistota... co když má robot detektory i vzadu?
Neměl. Když se k němu přiblížil na deset metrů, vrhl jeden granát a hned za ním, pro jistotu, druhý. Otočil se na podpatcích a rozběhl se zpátky. Mohutný skok, zaklení, když se bolestivě udeřil do kolena a byl znovu ve svém skalním úkrytu. Pomalu zvedl hlavu. Robot byl stále zády k němu, pátraje po Kansovi, který se mu ztratil z dohledu.
Ozval se slabý dutý výbuch, vyšlehly dva oranžové plameny. Nestvůra nejevila známky, že by jí to nějak vadilo a pokračovala ve své obchůzce. Markovi tlouklo srdce jako divé.
Náhle se robot otočil kolem své osy, jakoby hledal nového neviditelného nepřítele. Další otočka... zakolísání. Vysoká teplota způsobená granátem začala negativně ovlivňovat jeho elektronický mozek. Nakonec znehybněl, vydávaje do okolí zápach spálené gumy a plastů. Jeho pravý bok už téměř celý zmizel a objevily se vnitřnosti tvořené změtí drátů, soukolí a převodů z větší části zuhelnatělých. Do Markových očí, nosu a hrdla vnikl štiplavý, rudohnědý dým.
Dorazil k němu Kansa. Jeho vytřeštěný výraz málem způsobil, že se Mark dal do smíchu.
"Váš talisman byl velice účinný," vydechl Kansa takřka nábožně, "ale co je zase tohle za ďábelské čáry?"
"Velice dokonalá kovářská práce, ale podívejme se raději, jaké tajemství ukrývá ta jeskyně."

13

U ústí jeskyně se oba muži váhavě zastavili. Vyčkali několik okamžiků, aby si jejich zraky přivykly na tmu uvnitř, která nepříjemně kontrastovala s venkovním slunečním světlem.
"Měli bychom si vyrobit nějakou louč," pronesl Kansa přiškrceným hlasem. Ticho, které zavládlo, v něm vyvolávalo tísnivý pocit.
Vyšel před vchod a po chvilce hledání objevil napůl uschlý keř, rostoucí ve skalní spáře. Mečem z něj odsekal několik silnějších větví, které pak zapálil silexovým křesadlem.
Improvizované osvětlení rozptýlilo temnotu uvnitř a odhalilo, že spíše než v jeskyni jsou v dlouhém tunelu, s hladkými, lesklými stěnami.
Tohle mohl vyhloubit jedině dezintegrátor, pomyslel si Mark.
Podlaha byla rovněž holá, nebyly tam ani žádné stopy, že by zde žila nějaká zvířata. Robot plnil svou strážní funkci velmi svědomitě.
Asi po padesáti krocích se tunel stáčel doprava. Kansa nemohl zadržet výkřik, když se náhle kolem nich rozzářily jakési trubice a zaplavily galerii jasným, bílým světlem. Byly rozmístěny po stěnách v pravidelných, asi pětimetrových vzdálenostech.
"Oheň, který nepálí. Další ďáblovo dílo," mumlal si pro sebe baron.
Stiskl pevně čelisti, až to zaskřípělo. Aby dokázal, že ovládá svůj strach, vyrazil dlouhými kroky vpřed. Když předcházel Marka, ten ho uchopil za rameno.
"Jenom pomalu. Skutečná odvaha je rodná sestra opatrnosti." Kráčeli sotva půl minuty, když jim cestu přehradila světélkující mříž. Tvořila ji asi desítka svislých pruhů zapuštěných do podlahy a končících ve stropě. Vydávaly matné, namodralé světlo.
"Další přelud?"
"Řekl bych, že spíš varování," řekl tiše Mark.
Vzal z baronovy ruky zbytek louče, kterou zmatený rytíř zapomněl odhodit. Posunkem naznačil svému druhovi, aby ustoupil a potom hodil dřevo proti mříži. Krátce se zablesklo a z louče nezbyla ani tříska. Modré pruhy kolem sebe zjevně vytvářely silové pole.
"Dokázal by si váš talisman poradit i s touhle překážkou?"
Mark zavrtěl záporně hlavou a na čele mu naskočily vrásky.

"Existuje určitě jiné řešení. ‚Děti boží' musely používat nějaký způsob, jak tuto překážku odstranit."
Pečlivá prohlídka stěny odkryla malé dírkované kolečko, připomínající mikrofon.
"Že by zase hlasové ovládání?" zahučel Mark.
"Ale jaké je to správné slovo?"
"Neznáme z jejich řeči vůbec nic. Leda že by..."
Přistoupil k "mikrofonu" a zřetelně pronesl:
"Skap... skap... skap."
Uběhla vteřina, dvě, v jejichž průběhu je zaplavilo zklamání z neúspěchu, potom náhle modrá mříž zmizela.
",Boží děti' buď neměly příliš velkou fantazii, nebo dávaly přednost jednoduchým řešením," komentoval to s úsměvem Mark.
Při dalším postupu už je nečekalo žádné nepříjemné překvapení. Po asi padesáti metrech byla chodba uzavřena kovovými dveřmi. Mark do nich jen lehce strčil a k jeho velkému překvapení se veřej pohnula. Zatlačil víc a dveře se otevřely dokořán. Stáli na prahu velké, kruhovité místnosti, do které vedlo několik dalších dveří, úplně stejných jako ty, kterými právě vešli. Nejméně třetinu místnosti zabíraly jakési složité přístroje. Jejich ovládací panely byly posety různobarevnými tlačítky a ciferníky, stěny pokrývaly desítky obrazovek nestejných rozměrů.
Vpravo od nich byla na stěně zavěšená kovová poličko rozdělená na řadu krychlových výklenků. Kromě dvou byly všechny prázdné. V těch dvou obsazených stály černé baňaté lahvičky s úzkým hrdlem, opatřeným červeným uzávěrem. Jejich objem mohl být tak čtvrt litru. Chránila je opět namodralá kovová mřížka.
Mark přistoupil ke kovovému výklenku a vyslovil obligátní "zaříkávání" se stejným úspěchem, jako v předchozích případech. Ne bez jistého váhání přiblížil ruku k poličce. Nic se nestalo. Sevřel prsty kolem lahvičky. Byla mnohem těžší, než by se vzhledem k její velikosti dalo očekávat, vyrobená z nějakého, Markovi neznámého, kovu. Její povrch byl však na omak příjemný, téměř teplý.
"Elixír dlouhého života," vydechl Kansa téměř dojatě.
"Kdo ví? To budeme muset teprve zjistit."
Ve chvíli, kdy se Mark pokusil odstranit červený uzávěr, protilehlé dveře se pohnuly. V jejich rámu se objevil gardista ve stejnokroji černých mnichů. Strnul údivem, ale rychle se vzpamatoval a vykřikl vzrušeným hlasem:
"Rychle sem! Na pomoc!"
Mark se rozhodl ve zlomku sekundy. Vtiskl lahvičku Kansovi do dlaně.
"Rychle, utíkejte, já je tady zdržím."
"Zabijí vás. Nemohu souhlasit, abyste pro mě obětoval svůj život. To vy se musíte zachránit. Jděte vy!"
"Žádný strach, myslím, že mě chtějí dostat živého, aby mě mohli vyslýchat. Moc vás prosím, vezměte tohle a doneste to mému příteli Rayovi. Tuhle výpravu jsem podnikl především kvůli němu. Pokud mu to pomůže k uzdravení, je jediný, kdo mě může přijít na pomoc!"
Gardista proti nim postupoval s napřaženou zbraní. Mark už neotálel a vystrčil barona ze dveří. Potom je přibouchl, opřel se o ně zády a tasil svůj meč. Právě včas, aby kvartou odrazil divoký útok ozbrojeného mnicha.
Následovala jeho blesková protiakce propracovaná k dokonalosti dlouholetým tréninkem. Gardista, který vložil do útoku příliš mnoho energie, nestačil včas přejít do obrany. Zhroutil se s probodenou hrudí.
Marka na okamžik přepadlo pokušení utéct. Vyběhnout za Kansou... ukrýt se někde v bažinách... Příliš pozdě! Do místnosti právě vstupovali dva mniši. První byl mimořádně vysoký. Kápě jeho kutny s pěti vyšitými rudými kruhy mu zakrývala většinu obličeje. Kráčel pomalu s rukama zkříženýma na prsou, doprovázen téměř stejně vysokým, ale rozložitějším řádovým bratrem. Zběžně přelétl vnitřek místnosti a pak postoupil ještě o tři kroky. Efektním gestem si stáhl kápi na záda a promluvil ironickým tónem v galaktické řeči:
"Dobrý den, kapitáne Stone. Už jsem se vás nemohl dočkat."

Mark překvapením strnul. Fred Lerk, který se v roli Velmistra černých mnichů cítil zřejmě víc než dobře, ho sledoval výsměšným pohledem.
"Skláním se před svým všemocným a všehoschopným otcem. Muselo mu to dát dost práce, aby zařídil u S.D.P.P. vyslání jejího nejlepšího agenta. Což je zároveň velká smůla pro vás, kapitáne."
Mark se pokusil o úsměv, zasunul meč do pochvy a postoupil o krok s rukou napřaženou k pozdravu.
"Jsem rád, že jsem vás našel živého. Mám za úkol dopravit vás zpět na naši starou dobrou Zemi. Co se stalo s vaším astronefem?"
"Je naprosto v pořádku, jenom trochu zamaskován na jednom pustém ostrově."
"Ale proč?..."
"Cítím se tady docela dobře. A nemám nejmenší chuť vrátit se zase pod knutu toho starého tyrana."
"Na Nirvě ale nemůžete zůstat. Je to v přímém rozporu se zákonem o nevměšování."
Lerk se krátce, ironicky zasmál.
"A kdo to bude vědět? Počítám, že se na téhle planetě pár let zdržím... Přinejmenším do té doby, dokud mě to bude bavit... a v očekávání úmrtí mého drahého otce a jeho dědictví."
"Bude pro vás dost obtížné vysvětlit tak dlouhou nepřítomnost."
"Věřte trochu víc mé geniální vynalézavosti. Vždycky jsem měl nadání na vymýšlení neuvěřitelných historek. Již od svého pohnutého dětství jsem musel vynaložit spoustu invence, abych dokázal obelhat svého otce."
Marka zaplavil nepříjemný pocit, jaký zakoušel při jednání s nějakým rozmarným dítětem.
"Tak pojďme. Buďte rozumný. Musíme se dostat na Zemi, jak nejrychleji to bude možné."
Lerk se ani neobtěžoval s odpovědí a zamířil ke kovové schránce na stěně.
"Elixír mládí ‚božích dětí'! Vypadá to, že už tu zůstala jenom jedna dávka... právě tak pro mne. Vždycky jsem snil o tom, žít několik století. Viku, vyndej ven tu lahvičku."
Mnich, který stál do té doby nehnutě u dveří, natáhl svůj pravý ukazováček. Vytryskl laserový paprsek a zasáhl kov skříňky těsně pod světelnou mříží. Odstranění první namodralé "tyče" si vyžádalo několik výstřelů. Potom se laserový paprsek přesunul k další.
Když poslední modravý pruh vyhasl, sáhl Vik dovnitř, vyjmul lahvičku a podal ji Fredovi. Ten se tvářil nadmíru spokojeně.
"Obsah prozkoumáme později."
Potom se se smíchem obrátil k Markovi:
"Za tenhle úspěch vděčím tak trochu i vám. Kdybych se nedozvěděl, že míříte k tomuto pahorku, asi bych teď byl ještě ve svém paláci a vy byste mě předstihl těsně před cílem. Víte, že vás téměř obdivuji? Za necelý týden jste odhalil existenci tohoto tajemství a dostal se až sem. Kdo vám ukázal cestu?"
Lerkovo chování Marka silně znepokojovalo. Odpověděl proto opatrně:
"Měl jsem to štěstí, že jsem se setkal s jedním starým poustevníkem, který znal spoustu místních legend. Nebylo příliš obtížné dát jim ten správný smysl."
"Kde je váš android?"
"Jeden z vašich lidí ho poslal ke dnu jezera. Málem jsem dopadl stejně. Byla tam příšerná hloubka. Naštěstí jsem se vynořil vedle plujícího kmene stromu, za kterým jsem se ukryl svým pronásledovatelům."
Vík pokývl hlavou.
"Ta jeho historka vypadá pravděpodobně. Přesně v té chvíli přestal radiový vysílač jeho androida vysílat své výzvy."
"Jestliže byl jeho robot zničen, jak potom mohl přivolat svůj modul?" namítl nedůvěřivě Lerk.
Mark se zachmuřeným výrazem bez zaváhání opáčil:
"Na příkaz vašeho otce jsem nemusel respektovat některá pravidla S.D.P.P. Vzal jsem si proto s sebou na planetu zařízení pro dálkové ovládání. Ovšem moje nucená koupel jej nejspíš poškodila, protože krátce po startu z astronefu jsem s modulem ztratil spojení."
Náhle si uvědomil, že tu něco nehraje:
"Jak můžete vědět, že jsem se snažil přivolat svůj modul? Snad jste ho nezničil?"
Fred se znovu ironicky zasmál.

"Neříkám, že ne."
"Ale proboha proč?"
"Nechtěl jsem, abyste odletěl, než si trochu popovídáme."
"Nebylo by jednodušší odpovědět už na první radiovou výzvu mého androida a dohodnout si schůzku?"
Lerk zavrtěl hlavou, rty roztažené do nepříliš přátelského úsměvu. Bylo to spíš jako když doga cení zuby.
"Trochu jsem se obával, že byste se okamžité spojil s generálem.a informoval ho. S mým otcem za zády bych se ani nedivil, kdyby po vás vyžadoval denní hlášení o situaci."
"Musím vás zklamat, ale nevyžadoval."
Lerk přivřel oči jakoby o něčem intenzivně uvažoval.
Marka napadlo, jestli mentálně nekomunikuje se svým androidem. Jeho neurony sice nic nezaznamenaly, ale při příliš krátké psychické výměně stejně neměl šanci se napojit na jejich vlny.
"Kdo vás doprovázel?"
"Jeden potulný rytíř, který si myslel, že objeví něco na způsob Graalu. Také věřil, že by tu mohl najít elixír života."
"Co se s ním stalo?"
"V bažinách nás napadli aligátoři."
"Alkrové," zasmál se Lerk. "Měli jsme podobné potíže, ale Vik udělal rychle pořádek."
"Já jsem s sebou žádného androida neměl, jak asi víte," reagoval kousavě Mark. "A ty bestie byly všude."
"Jak se vám podařilo jim uniknout?"
"Můj průvodce upadl. Všichni ti ještěři se na něho vrhli, aby ho sežrali. Bylo to dost hrozné. Nicméně jsem této situace využil a zmizel jim. Pak už jsem se na kopec dostal bez větších potíží."
"Co jste myslel, že tu najdete?"
"Je zřejmé, že ‚boží děti' byly návštěvníci z jiné planety. Předpokládal jsem, že tady objevím nějaké komunikační zařízení, jehož prostřednictvím bych se mohl spojit s Khovem. Za tu dobu, co jste na Nirvě, jste měli dost času rozluštit jazyk těch cizinců."
"Vik na tom pracuje, ale chybějí nám základní údaje nutné pro dešifrování."
"Není příliš výkonný," neodpustil si Mark jedovatost.
Poznámka se Freda nepříjemně dotkla. Téměř vyštěkl:
"Hlásili mi, že se vám podařilo neutralizovat velitelskou hůl."
"Vaše zpravodajská služba funguje perfektně."
"Jak jste objevil tajemství její autodestrukce?"
"Můj starý dobrý poustevník na tomto problému už dlouho pracoval. Jenom jsem mu trochu pomohl."
"Jaká jsou klíčová slova?"
"To teď není důležité," pousmál se Mark... "Už jsme ztratili spoustu času. Musíme se vrátit na Zemi. Vzhledem k tomu, že váš astronef je v pořádku, přivolejte modul. Odlétneme okamžitě. Berte to jako rozkaz."
Obličej Lerka se zkřivil do nenávistného úšklebku.
"Buďto si dostatečně neuvědomujete svou situaci, nebo předstíráte, že si ji neuvědomujete. Abyste v tom měl zcela jasno, dám vám teď první lekci."
Shodil ze sebe kutnu a stanul před Markem v šermířských kalhotách a koženém kabátci bez rukávů. U boku se mu houpal meč. Pomalu jej vytáhl z pochvy.
"Je mi jasné, že stejně jako já kolem sebe máte ochranný štít ze silového pole. Při našem souboji tedy nepůjde o život, ale procházka růžovou zahradou to v žádném případě nebude. Předem vás varuji, že své údery nebudu jen předstírat."
"Vy jste se zbláznil. Tohle přece nemá žádný smysl. Opakuji vám rozkaz: vrátit se na Zemi."
Fred, hluchý k jakýmkoli argumentům, postoupil o krok vpřed a švihl čepelí do vzduchu. Mark se postavil do střehu. Uvědomoval si nepříjemnou skutečnost, že k úplnému vyčerpání jeho generátoru stačí pár protivníkových zásahů. Lerk však už zaútočil a zahájil koncert výpadů, finta protiútoků, které se střídaly v rychlém sledu.
Mark byl nucen krok za krokem ustupovat. Bylo znát, že jeho protivník získal na Zemi několik titulů

šampióna v šermu právem. Útoky se valily ze všech úhlů. Dvakrát se čepel téměř otřela o jeho čelo. Lerk byl stále plný elánu a bylo vidět, že se dobře baví. Markův dech se naopak rychle zrychlil a čelo se mu zalilo potem. Předstíraný výpad na hlavu, stažení zpět a hned na to Lerkův hluboký výpad. Bodnutí směřující na žaludek vedené silou beranidla by mělo i podobný účinek... kdyby ovšem zasáhlo cíl. Bleskový úhyb stranou, krok vpřed a Mark zasáhl čepelí svého meče protivníkovu napjatou nohu těsně pod kolenem. Přestože silové pole úder ztlumilo, zásah vedený na zatížený kloub byl velice tvrdý. Fred zařval bolestí. Mark chtěl využít situaci k ukončení boje a napřáhl čepel plochou stranou k rozhodujícímu úderu na temeno lebky protivníka. Svůj záměr však nestačil dokončit. Z androidova ukazováčku vyšlehl rudý paprsek a upálil čepel jeho meče těsně nad rukojetí.
Vík Marka hrubě odstrčil a pomohl svému pánovi postavit se na nohy.
"Pěkná finta," šklebil se napůl bolestné, napůl uznale Lerk. "Kde jste se ji naučil?"
"Člověk vašeho rozhledu by měl znát popis souboje, který se odehrál již velice dávno mezi Francoisem z Vivonne, pánem na Chataigneraie a sirem Guy Chabotem z Jarnacu."
Fred podpíraný androidem udělal několik neobratných kroků. Zraněná noha mu podklesávala. Obrátil se k Markovi a oči mu sršely nenávistí.
"Stone, moc se neradujte. Ujišťuji vás, že svého vítězství budete brzy hořce litovat. Jděte před námi. Sebemenší podezřelý pohyb a já si dopřeji to potěšení nařídit Vikovi, aby vám nakrájel lýtko na plátky."
Mark prošel dveřmi, na které mu Lerk ukázal. Sestoupil po několika schodech a ocitl se v menším sále, vybaveném několika pohodlnými křesly se sklápěcími opěradly. Ze zdí na něj hledělo několik tmavých obrazovek videozařízení. Že by nějaká relaxační místnost? Uvnitř vstoje čekali dva černí mniši, vrhající kolem sebe znepokojené pohledy. Tenhle podivný svět jim naháněl strach. Velmistrův příchod je vytrhl ze strnulé nehybnosti.
"Spoutejte toho muže. Musí být neustále pod dohledem."
Marka uchopily pevné paže a postrčily ho do dlouhého tunelu, podobného tomu, kterým sem před necelou hodinou přišli. Takže útočiště "božích dětí" mělo několik východů! Cestou zakopl o několik skalních úlomků. Světelná mříž a její nejbližší okolí byly zničeny laserovými paprsky. Lerk se zjevně nezdržoval subtilitami.
Konečně byli venku. V uplynulých chvílích se seběhlo tolik událostí, že Marka překvapilo, když uviděl slunce ještě vysoko na obloze. Před vchodem do jeskyně čekala asi desítka ozbrojenců. Pozemšťana, s rukama svázanýma za zády, vysadili na koně. Oddíl vyrazil mírným klusem. Vyhnuli se zdeformované kostře "draka" zničeného rovněž Vikovým laserem. Lerk, když byl v časové tísni, využíval svého androida do krajnosti.
Za deset minut dosáhli okraje močálu. Vik jel v čele skupiny. Bez zaváhám pohnal svého koně do vody. Jeho vidění v různých oblastech elektromagnetického spektra mu umožňovalo přesně odhadnout pevnost podloží.
Pro Marka s rukama za zády byla cesta utrpením. Jeden gardista vedl jeho koně za otěže a on se udržel v sedle jedině tak, že tiskl pevně stehna k bokům zvířete. Android navíc nebral na jeho situaci žádný ohled a zpod kopyt jeho cválajícího koně tryskaly gejzíry vody.
Jezdec, který uzavíral kolonu, se poněkud odchýlil z trasy vytyčené Víkem. Jeho kůň zapadl do prohlubně ve dně. Několik okamžiků se kůň s mužem na hřbetě snažil zoufale doplavat k pevnějšímu, vyvýšenému dnu. Náhle se nad vodou objevila obrovská tlama a sevřela se okolo nohy nešťastného gardisty. Ten vyrazil zoufalý výkřik a potom zmizel pod hladinou. V dalším okamžiku to začalo vřít kolem zvířete. Kůň neměl žádnou šanci. Kolem něho se to jen hemžilo ohyzdnými hlavami alkrů a za chvíli i on za bolestného rzání zmizel v červeně zbarvené vodě.
Tragická příhoda nepřiměla androida, aby se zastavil nebo alespoň zpomalil. A tak, když hostina alkrů skončila, oddíl byl již od místa dramatu hodně daleko.
Šílená jízda trvala několik hodin. Slunce už zapadalo, když před sebou jezdci konečně uviděli pevnou zemi. Lidé i zvířata se s úlevou vyškrábali na podklad, který nehrozil, že se pod nimi může kdykoli rozevřít a pohltit je. Krátce na to nařídil Velmistr zastávku. Gardisté se okamžitě pustili do vybudování provizorního tábořiště. Mark, jehož stehenní svaly byly námahou křečovitě staženy, se nechal sesadit z koně. Udělal s námahou několik neobratných kroků. Pak se těžce svezl na zem u kmene nejbližšího

stromu za asistence dvou strážných, kteří dostali rozkaz nespouštět ho z očí.
"Pít," vyrazil ze sebe s námahou.
Jeden z ozbrojenců zaváhal a už se chystal mu podat kožený vak s vodou, když ho jeho kolega zarazil.
"Ne! Rozkaz Velmistra je nedávat mu pít ani jíst."
Zcela vyčerpaný Mark se zády opřel o kmen stromu a zavřel oči. Přes nesmírnou únavu se pokusil zkoncentrovat svou mysl. Rostlinné společenství, se kterým se spřátelil na jedné vzdálené planetě mu nejen pomohlo podstatným způsobem zvýšit jeho vlastní vysílací telepatickou kapacitu, ale naučilo ho i modulovat příjem cizích myšlenek. Netrvalo proto dlouho a do jeho neuronů pronikly psychické vlny.
"Frede, moje energetická rezerva je z větší části vyčerpána."
"Jak to?"
"Používal jsem příliš svůj laser. Jenom samotné odstranění mříží v tunelu mne stálo deset procent energetických zásob mého generátoru."
"To je zlé. Co navrhuješ?"
"Musím se dnes v noci vrátit na loď a doplnit si energetické zásobníky."
"Dobrá. Sejdeme se na zámku. Přines také videozařízení. Budeme ho potřebovat pro nahrání hlášení, které musí zpracovat Stone."
"Myslíš, že se ti ho k tomu podaří přimět?"
"Buď bez obav. Mám argumenty, které ho určitě přesvědčí. Až ostatní usnou, vezmi si koně a vytrať se odtud."
"Nerad tě nechávám příliš dlouho samotného. Hlavně měj stále nastavený svůj ochranný štít na patřičnou úroveň."
Vyčerpaný Mark přerušil kontakt. Byl tak unavený, že usnul i v nepříliš pohodlné pozici.

15

Baron Kansa se držel v sedle jen díky své obrovské vůli. Když opustil tu prazvláštní jeskyni, sestoupil spěšně po úbočí kopce, vyhýbaje se obezřetně obludě, která se záhy opět vynořila jakoby odnikud. Měl štěstí, neboť po příchodu na okraj močálu téměř hned narazil na oba domorodce. Ukrývali se v hustých trsech rákosu a čekali na - podle nich nepravděpodobný - návrat cizinců.
Mohutné záběry pádel dopravily pirogu do vesnice ještě před příchodem noci. Náčelník Nunck chtěl na počest šťastného návratu barona zorganizovat slavnostní hostinu, ten ale odmítl. Narychlo spolykal několik kusů studeného masa a pak své přátele poprosil, aby ho doprovodili ven z bažin, na pevnou zemi. Spěchal, protože chtěl být co nejdříve zase ve své tvrzi. Vzal s sebou oba koně, aby je mohl střídat a neuštval je.
Díky této šílené jízdě mohl za pozdního odpoledne překročit práh svého domu. Ztuhlý jako mramorová socha se svezl ze sedla na zem. Po schodišti verandy mu spěchal vstříc starý opat.
"Barone, ani nevíte, jak jsem rád, že jste zpátky."
Kansa udělal několik neohrabaných kroků, zatímco mnich pokračoval o poznání tišším hlasem:
"Během vaší nepřítomnosti jsem si dovolil poskytnout přístřeší princi Dokorovi a asi desítce jeho mužů. Už dva dny bloudili po okolních lesích, aniž by se jim podařilo obstarat si cokoli k jídlu. Ubytoval jsem je v prvním patře."
"Udělal jste velice dobře, otče. Hned půjdu složit svůj hold synovi našeho krále, kterého považuji za jediného legitimního panovníka naší země. Ale ještě předtím musím splnit svůj slib. Jak se vede našemu nemocnému?"
Kněz zavrtěl zamyšleně hlavou. "Moc špatně. Trpí nějakou velice podivnou chorobou."
Ray ležel na stejném lůžku a ve stejné poloze, takže se zdálo, jakoby se od jejich odchodu ani nepohnul. Se zavřenýma očima a pootevřenými ústy vypadal, jako když spí.
"Takhle leží celé dny a noci," šeptal mnich. "Ze své strnulosti se probere vždycky jen na pár minut, ráno a večer, když se podává jídlo. Sní toho za chvilku strašnou spoustu a pak zase hned usne."
Kansa se sklonil nad nemocným a zatřásl jeho ramenem.
"Messire Rayi, přináším vám ..."
"Je to zbytečné," přerušil ho opat. "Neslyší vás."

"Musíme ho ale nějak probrat. Mám elixír z jeskyně ‚božích dětí'."
"Takže se vám to podařilo?"
"Díky rytíři Markovi. Naneštěstí se tam dostal i Velmistr a rytíř se obětoval, abych mohl doručit lék jeho příteli."
Baron vylovil zpod svého kabátce lahvičku. Po chvilce váhání vzal mezi prsty červený uzávěr a snažil se jej vytáhnout. Zátka však odolávala jeho úsilí, než pochopil, že musí šroubovat, ne táhnout. Přičichl k hrdlu a nechal čichnout i otci opatovi. Ten pokrčil s odporem nos. Z lahvičky se linul ostrý, dráždivý pach.
"Nevíme vůbec, co je to za medikament," namítl mnich. "Není to příliš neopatrné podat ho nemocnému?"
"Jak to mám vědět?"
Otec opat udělal bezmocné gesto. Ani on si nevěděl rady.
"Myslíš, že by se mohl uzdravit sám od sebe?"
"To je málo pravděpodobné. Sledoval jsem ho po celou dobu vaší nepřítomnosti. Jeho stav se zhoršuje den ze dne."
"V tom případě musím dodržet slib, který jsem dal Markovi."
Kansa přiložil hrdlo lahvičky k pootevřeným ústům nemocného. K jeho velkému překvapení z otvoru nevytekla ani kapka tekutiny. Musel lahvičku otočit téměř do vertikální polohy. Teprve pak se v ústí objevila trocha husté, medovité kapaliny, která vklouzla pomalu do Rayova hrdla.
Uběhlo několik sekund. Opat pokýval smutně hlavou.
"Ta látka je už příliš stará. Za ta dlouhá staletí ztratila nejspíš už svou účinnost."
Náhle se nemocný otřásl jako v křeči. Za okamžik následoval další křečovitý záchvěv. Přitom se z Rayových úst vznesl proužek nazelenalé páry.
Baron se chtěl podívat zblízka, ale mnich ho zadržel.
"Nemá to smysl, nezbývá nám než se modlit."
Nemocný opět znehybněl. Uběhlo několik nekonečných minut. Nic se nedělo. Kansovi bezmocně klesla hlava na hruď.
"Myslím, že to je konec," povzdechl si kněz. "Už ani nedýchá." Položil chápavě ruku na Kansovo rameno. Taková oběť a všechno nadarmo.
"Podívejte se, zázrak." Užaslý výkřik, který se vydral z mnichova hrdla, přiměl barona, aby zvedl hlavu. V první chvíli ho napadlo, že je to snad mámení smyslů, způsobené únavou. Ten, kterého považovali za mrtvého, otevřel oči, prudce ze sebe shodil pokrývku a vstal.
"Příteli, vděčím vám za svůj život, ale nejdříve ze všeho musím znát průběh vašeho dobrodružství," oslovil android barona. "Prosím vás, povězte mi o tom úplně všechno."
Otec opat, který se ještě zcela nevzpamatoval z překvapení, se pousmál.
"Chápu vaši netrpělivost, můj synu, ale náš hostitel umírá únavou. Nutně si musí odpočinout a nabrat síly. Pojďme do vedlejší místnosti, právě se bude podávat večeře. Prince bude určitě baronovo vyprávění rovněž zajímat."
Za chvilku už byli všichni shromážděni ve velkém sále. Dokor, který okamžitě poznal Raye, neskrýval svou radost a požádal ho, aby se usadil po jeho levici. Kansa se stále ještě pohyboval s prkennou ztrnulostí a s úlevou se sesul do svého křesla. Jedním douškem vyprázdnil obsah poháru, který mu podala jedna sloužící. Potom, aniž by dbal na etiketu, začal s plnými ústy vyprávět svůj příběh.
Opat, natolik zaujatý baronovými dobrodružstvími, si ani nevšiml, že nemocný, který předtím ve světlejších chvilkách spořádal obrovské spousty potravy, se teď, když byl zdráv, jídla téměř ani nedotkl.
Na závěr svého vyprávění pronesl Kansa vážným hlasem, plným neskrývaných obav:
"O dalším osudu rytíře Marka bohužel nevím vůbec nic. Je docela možné, že Velmistr s jeho zabitím nepospíchal. Nejspíš ho bude chtít dopravit do Kiry, aby tam uspořádal jeho veřejnou popravu. Není ani vyloučené, že ho předtím podrobí krutému mučení, jak je jeho oblíbeným zvykem."
"Jak bychom mu mohli pomoci?" neudržel se Dokor.
V Rayových neutronech, nabitých energií, rychle vzklíčil plán, který by konstruktéři jeho elektronických obvodů nikdy nepředpokládali. Androidé jsou přece podle nich jen trochu vylepšené stroje a mohou reagovat jenom podle předem zadaných programů. Dogma hluboce zakořeněné v mozcích všech

kybernetiků... jenomže neodpovídající skutečnosti. Nebralo totiž v úvahu vztah, který se vytvořil mezi Rayem a Markem.
"Výsosti, je třeba, abyste okamžitě vytáhl na Kiru a zmocnil se trůnu, který vám po vašem otci právem náleží."
"To je bohužel nemožné, příteli. Sám jsi viděl, jak dopadlo naše střetnutí s černými mnichy v lese."
"Teď se okolnosti změnily. Umíme už zničit velitelské hole. A jediné ty jim zajišťovaly jejich moc. Jestliže o ně přijdou, lid, který černé mnichy nenávidí, povstane a rád se k vám připojí. Nejdůležitější je jednat velmi rychle. Velmistr už byl určitě informován o tom, co potkalo jeho podřízeného. Nesmíme mu dát čas, aby shromáždil pravidelnou armádu vybavenou klasickými zbraněmi."
Mladý princ dlouho mlčky uvažoval. Nakonec se jeho obličej rozzářil úsměvem.
"Život štvaného zvířete se už pro mne stal tak jako tak nesnesitelným. Pokud mám zemřít, ať je to se ctí a se zbraní v ruce. Jak si tu celou akci představujete, messire Rayi?"
"Která první obec leží na nejkratší cestě na Kiru?"
"Zamba," ozval se baron. "Je to větší městečko, asi půl dne jízdy odsud. Je tam klášter a malá vojenská posádka."
"Začneme tam. Když se nám podaří vyřadit z boje mnichy, myslím, že nebudete mít o dobrovolníky do našeho vojska nouzi."
"Dobrá, souhlasím," rozhodl se princ. "Vyrazíme zítra časně za svítání, pokud seženeme dost koní."
"Všechna moje zvířata jsou vám k dispozici, Výsosti."
"Váš stav mi ale dělá starosti, barone. Nebylo by moudřejší několik dnů si odpočinout?"
"To nepřipadá v úvahu. Jedna noc mi musí stačit a budu zase v pořádku."
Pod pochybovačným pohledem Dokora dodal upřímně:
"Čest mi káže spěchat na pomoc muži, který se pro mě obětoval."

16

Velmistr, opřený vsedě zády o kmen mohutného stromu, připomínajícího dub, pozoroval slunce sklánějící se k obzoru. Nohy měl pohodlně natažené před sebe a oddával se slastnému odpočinku. Vzbudil svůj oddíl před svítáním v naději, že usilovným pochodem se mu podaří dosáhnout hlavního města již nazítří. Koně obtěžkané jezdci a předchozím namáhavým pochodem močály však už nebyli odpoledne schopni další jízdy. Velmistr byl proto nucen nařídit zastávku dřív, než původně předpokládal.
Osušil si čelo zmáčené potem a potom jedním douškem vypil obsah poháru, který mu podal jeho pobočník. Divoká jízda pod žhnoucími slunečními paprsky způsobila, že byl zcela vyprahlý. Panovačným gestem požádal o další pití.
Mezitím se k němu přiblížil jeden z gardistů. Bylo vidět, že váhá s jeho oslovením. Nakonec se přece jen odvážil:
"Ctihodný Velmistře, máme našeho zajatce dorazit, nebo počkat na konec jeho agónie? Může to trvat tak hodinu, nejvýš dvě..."
Pod vzteklým pohledem svého nadřízeného se bojácně odmlčel.
"Co se mu stalo?"
"Plnili jsme jenom vaše příkazy: žádné jídlo, žádné pití. V tomhle vedru je s podivem, že vydržel tak dlouho naživu. Při polední přestávce ztratil vědomí a tak jsme ho museli k jeho koni přivázat."
Lerk byl jedním skokem na nohou.
"Vy idioti! Měli jste mě průběžně informovat o jeho stavu. Chci, aby vydržel naživu až do Kiry!"
Mark ležící v prachu na zemi vypadal velice zuboženě. Jeho pleť dostala šedavý nádech a dehydratace způsobila, že kůže na obličeji se mu svraštila jako starci. Rty byly naběhlé a okoralé.
"Rozvažte ho," vyštěkl Velmistr. "Zabalte mu hlavu do vlhkého hadru a dávejte mu pít, ale jenom po troškách, třeba celou noc. Utáboříme se tady. Jestli zemře, budete viset pro nedbalé plnění mých rozkazů."
Gardista zkamenělý strachem vyděšeně sledoval Velmistra, vzdalujícího se rázným krokem. Když se vzpamatoval ze šoku, obořil se na svého druha, který se raději držel v uctivé vzdálenosti.
"Přines rychle vědro s vodou. A hni sebou, nebo skončíme oba na oprátce."

Ze surového strážce galejníků se rázem stal ten nejhorlivější samaritán. Přeřízl vězňova pouta a odtáhl jeho bezvládné tělo do stínu nejbližšího stromu, když odtud předtím kopanci vyhnal jednoho odpočívajícího ozbrojence.
Teprve po hodině otevřel Mark pomalu oči k nevýslovné radosti gardisty, pro kterého se tím přízrak oprátky přece jenom poněkud vzdálil.
***
Kira bylo typické středověké město, přilepené k úpatí nevysoké hory. Hradby ji svíraly ze všech stran jako těsný korzet. Skupina jezdců projela dvojitou branou a kopyta jejich koní se rozezněla po dlažbě ulice. Ta byla z obou stran lemována domy z hrázděného zdiva, vysokými nejvýše dvě patra. Nečetní chodci při spatření Velmistra a jeho doprovodu hleděli co nejrychleji zmizet z dohledu.
Hrad byl masivní kamennou stavbou se čtyřmi rohovými věžemi propojenými navzájem ozubenou zdí. Nejvyšší z věží sloužila jako donjon. Přechod přes vodní příkop, sloužící zároveň jako odpadní stoka, zajišťoval padací most.
Když Velmistr seskočil před donjonem z koně, vyhrnulo se z věže několik mnichů, aby se s patřičnou uctivostí pozdravili se svým pánem.
"Ať dopraví vězně do zvláštní komnaty."
Marka nešetrně dostrkali vstupní halou ke schodišti, které ho dovedlo ke vchodu do malé místnosti s klenutým stropem. Jediný nábytek tvořil stůl a dřevěný taburet. Na zdi byly rozvěšeny důtky a biče a v drátěné výhni, prozatím vyhaslé, byly zasunuty železné tyče. Jejich účel byl jednoznačný.
Pozemšťana přimáčkli ke kamenné zdi. Jeden z gardistů mu se zručností, svědčící o tom, že tuto činnost nevykonává poprvé, omotal zápěstí a kotníky řetězy. Ty potom provlékl do železných kruhů zapuštěných do stěny. Mark se tak ocitl, ruce i nohy roztažené, v krajně nepohodlné poloze.
Mezitím Lerk dorazil do své komnaty. Nebohá Taka se mu při jeho příchodu vrhla bázlivě k nohám.
"No ne, ty jsi tady ještě? Málem jsem na tebe zapomněl. Zuj mi boty a potom mi namasíruješ záda. Po té nekonečné jízdě jsem celý rozlámaný."
Dívka třesoucí se strachy začala plnit jeho rozkazy. O hodinu později uvolněný a odpočatý Velmistr opustil místnost. Ve dveřích si však neodpustil ironickou poznámku:
"Neboj se, až se vrátím, budu se ti věnovat. Musíš být trpělivá."
Vešel do pracovny, kde ho už očekával jeho android.
"Zdá se, že během naší nepřítomnosti tady byl klid," řekl Vik. "Nic mimořádného se ke mně nedoneslo."
"Na to, aby zosnovali nějaké spiknutí, mají příliš velký strach," zašklebil se Lerk. "Doplnil sis zásoby energie?"
"Všechno je jak má být. Také jsem dovezl všechno, co jsi chtěl."
"Výborně. Pojďme se teď podívat na našeho hosta. Doufám, že útrapy cesty přece jenom trochu nalomily jeho vzdor."
Byla už noc a místnost byla osvětlena jen čadící loučí, jejíž světlo vrhalo po stěnách bizarní stíny.
"Kapitáne Stone, jsem z toho upřímně nešťastný, když vás vidím v tomhle politováníhodném stavu. Ten se moc nehodí pro vaše postavení u S.D.P.P."
Výsměšný tón přiměl Marka, aby zvedl hlavu.
"Přestaňte s tou nechutnou hrou. Máte rozkaz vrátit se na Zemi."
Lerk, který dělal, že jeho slova přeslechl, pokračoval.
"Záleží jenom na vás, kdy skončí tyhle vaše drobné nepříjemnosti."
Poněkud zklamán mlčením svého zajatce se dal znova do řečnění:
"Nežádám po vás nic víc, než nahrát běžné hlášení o průběhu akce pro generála Khova. Vysvětlíte mu, že přes pečlivý průzkum se vám nepodařilo najít žádné stopy po mé přítomnosti na této planetě ani žádné trosky mého astronefu. Zcela logicky uzavřete, že se mi musel přihodit nějaký malér už na trase Země - Nirva."
"Se svým hlášením musím zároveň zaslat i nahrávky svého androida z průběhu akce."
"Milý kolego. Samozřejmě, že jsem na to nezapomněl. Vik připravil záznam odpovídající zhruba desetidenní misi. Postačí do něho zamontovat pár záběrů vaší osoby na pozadí místní krajiny. Díky této šikovné mixáži ani ty nejzkušenější techniky nenapadne, že by něco nemuselo být v pořádku. Potom se

Vik přesune na váš astronef, odkud automaticky odvysílá hlášení službě. A ještě potom naprogramuje návrat vašeho stroje na Zemi... ke kterému ale nikdy nedojde. Nešťastná náhoda jej zničí někde v subprostoru. Vidíte, že pro zajištění několika let klidného života na této planetě jsem myslel na všechno. Konečně se budu moci bavit podle svého gusta."
Mark, hlasem naplněným hořkou ironií, namítl:
"Nádherná zábava. Vnutit lidem krutou diktaturu, mučit bezbranné domorodce, znásilňovat nebohá děvčata."
"Máte stejně úzkoprsé názory jako můj otec. Nedokážete vychutnat rozkoš, způsobenou utrpením druhých."
"Konzultace s psychiatrickým počítačem by vám zřejmě neuškodila."
Rozzuřený Fred uhodil Marka do tváře.
"Nařizuji vám, abyste mlčel. Na Zemi jsem jeden z těch prokletých přístrojů, který mě chtěl vnutit svou terapii, úplně zničil, rozbil na kusy."
Android se vmísil do debaty svým neosobním hlasem:
"Když jsem byl na našem astronefu, pokusil jsem se lokalizovat Stoneovu loď, ale nepodařilo se mi to. Má zřejmě velmi účinný automatický obranný systém. Musí nám sdělit příslušné kódy."
Lerk, který se mezitím trochu uklidnil, se pokusil o úsměv.
"To je samozřejmě součástí našeho obchodu. Tak co, Stone, jste připraven vypracovat své hlášení?"
"Když přijmu, co mě čeká?"
Fred chvástavě s rozmáchlými gesty začal vysvětlovat.
"Jmenuji vás hrabětem a přidělím vám skvělé panství, kde budete neomezeným pánem. Když si to budete přát, uzákoním právo první noci. Dovedete si představit, kolik panen projde vaší ložnicí?"
"To mě teď momentálně příliš nevzrušuje. Jaké budu mít záruky?"
"Přirozené moje čestné slovo," reagoval Lerk okamžitě.
Mark vybuchl chraplavým smíchem. Byl to jediný luxus, který si mohl ve svém nezáviděníhodném postavení dovolit.
"Nedal bych za vaše slova jediný dols. Je mi úplně jasné, že okamžitě, jak Vik vstoupí na palubu mého astronefu s hlášením, nařídíte mou popravu. Pokud mám tak jako tak zemřít, nevidím důvod, proč vám usnadňovat práci při plnění vašeho patologického plánu. Když o mně nebude mít Khov zprávy, a navíc s vaším otcem za zády, vyžádá si pomoc Vesmírné policie. Té už nedá moc práce vás objevit. A když generála vaše historka neuspokojí, a o tom jsem přesvědčen, přijdou na řadu paměťové krystaly vašeho androida."
Fredova tvář se zkřivila zlostí. Dupl vztekle botou o zem.
"Nikdo se nikdy neopováží zpochybňovat ani jediné Lerkovo slovo. Zůstanete tady tak jak jste: zítra uvidíme, jestli vás hlad a žízeň nepřimějí k větší povolnosti."
Spěšně opustil mučírnu a zamířil ke své komnatě, zatímco Vik se vydal na pravidelnou inspekční procházku hradem. Mark s bolavými rameny se pokusil změnit svou polohu, ale krátké řetězy mu nedávaly takřka žádný manévrovací prostor. I přes silnou kamennou zeď slyšel bolestivé výkřiky, které se mu vrývaly do mozku nekonečné minuty. Pak se rozhostilo ticho.
Vyčerpaný Mark nebyl schopen zkoncentrovat svoje myšlenky. Vypadalo to, že nemá žádnou šanci kontaktovat psychicky Raye. Jeho oteklý jazyk mu připadal obrovský. Dohořívající louč už vydávala jen velmi slabé světlo. Víčka se mu zavírala, ale pokaždé když začínal usínat, přinutila ho bolest v pažích, aby se znovu probral.
Takřka neslyšný zvuk bosých nohou na dlažbě ho přiměl, aby se pokusil otočit hlavou. V jeho zorném poli se objevila úplně nahá dívka. Nejdřív si myslel, že je to nějaká halucinace. Vypadala ale až příliš skutečně. Navíc její tělo bylo poseto krvavými šrámy. V rukou držela džbán a kuřecí stehno.
"Dozvěděla jsem se, že tady Velmistr vězní nějakého zajatce."
Mluvila tiše, téměř šeptem. Mark ucítil na rtech dotek hliněného okraje nádoby. Do úst mu vklouzla chladivá tekutina. Báječný pocit.
"Pomalu, vydechněte si, ať vám nezaskočí."
Dávala Markovi pít s téměř mateřskou něžností.

"A teď se najezte."
Zakousl se divoce do masa. Mezi dvěma sousty téměř nesrozumitelně mumlal:
"Dávejte si pozor. Kdyby vás tu Velmistr objevil, zabije vás."
"Teď právě spí, to vím docela určitě. Je to zlý, krutý muž, který má rozkoš z utrpení druhých. Ale rychle se ukojí."
Pokrčila pohrdavě nosík.
"Pochopila jsem to hned napoprvé. A tak když mě začne bičovat, křičím jak nejvíc dovedu. Rychle se vzruší a přestane s bitím. Když mě potom znásilňuje, předstírám, že se bráním. To mu také dělá dobře a brzy je po všem a on usne."
Když byl džbán prázdný, řekla:
"Teď už musím jít. Když to bude možné, přijdu zítra."
"Díky."
Křehký stín se rychle ztratil ve tmě.

17

Nepočetný oddíl jezdců se přiblížil na dohled k městečku. Ray cválal v čele, po boku prince.
"Jak budeme dál postupovat?" zeptal se šlechtic.
V jeho hlase zaznívala nedůvěra, protože v hloubi duše příliš nevěřil v úspěch jejich podniku. Android vzhlédl ke slunci, které ještě nedosáhlo svého zenitu.
"Úplně jednoduše. Ze všeho nejdřív musíme udeřit na mnichy."
Pobídl svého koně a předjel asi o dvacet metrů kolonu. Když minul první dům na kraji městečka, odkryl se mu výhled na klášter, těžkopádnou kamennou stavbu. Jeho úkol zjednodušila skutečnost, že před budovou stáli tři mniši a cosi rozzlobeně vykládali asi desítce obyvatel. Ti nehybně naslouchali, přihrbeni strachem s hlavami skloněnými k zemi.
Rychle se rozestoupili, aby nechali projet koně s jezdcem. Nejstarší z mnichů, velký a hubený s černou kšticí, vrhl vzteklý pohled na opovážlivce, který ještě v jízdě hlasitě zahřměl:
"Z rozkazu prince Dokora, který právě přijíždí, se svatý řád černých mnichů ruší a jeho majetek zabavuje ve prospěch koruny."
"To je svatokrádež," zaječel starý mnich a namířil svou velitelskou hůl.
Vyslovit magickou formuli však už nestačil. Z cizincova hrdla se ozvalo několik úsečných slov a strašlivá zbraň v mnichově ruce se rozpadla na prach. Stařec údivem doslova zkameněl.
Dva zbývající černokabátníci se však rychle probrali z prvního překvapení a snažili se spasit útěkem do kláštera.
"Poplach... poplach... do zbraně..."
Své příkazy však už sami nedokázali uskutečnit. Neznámý jezdec je předjel, seskočil z koně a plochou stranou meče zasáhl jejich lebky, takže se oba téměř najednou zhroutili do prachu. V tu chvíli vyrazilo z brány kláštera šest ozbrojenců. Po několika krocích se však nerozhodně zastavili, protože na místo právě dorazil zbytek jezdeckého oddílu na čele s princem. Měšťané se konečně vymanili ze své strnulosti. Ozvaly se první nenávistné výkřiky na adresu mnichů.
"Máte jednu minutu na to, abyste se vzdali a přísahali věrnost princi. Po uplynutí této lhůty budete bez milosti pobiti."
Ray na zdůraznění svého ultimáta tasil hrozivým gestem svůj meč. Ozbrojení protivníci váhali jenom pár sekund. Jako jeden muž padli na kolena a odpřísáhli, co se po nich žádalo.
Za jásotu obyvatel, kterých se tu ve chvíli objevilo nečekané množství, se princ zařadil po bok androida. Po pravdě řečeno, nebyl Dokor o mnoho méně překvapen než jeho poddaní, kteří mu provolávali slávu. Naklonil se k Rayovi a tiše pronesl:
"Neuvěřitelné. Nikdy bych nevěřil, že taková akce může vyjít."
"A to je teprve začátek. Jakmile si koně trochu odpočinou, vyrazíme směrem na Kiru, abychom tam byli ještě před setměním."
"K čemu takový spěch? Můžeme se tady ubytovat, pohodlně se vyspat a vyjet až ráno."
Ray neměl vůbec žádnou chuť ztrácet čas sáhodlouhým vysvětlováním, ale přinutil se k diplomatické

odpovědi.
"Lituji velice, Sire, že s vámi nemohu souhlasit. Jak už jsem vám včera naznačil, naší hlavní a také jedinou zbraní je moment překvapení. Mezi tolika lidmi tady se určitě najde nejeden zrádce, který nebude lenit a pospíší si všechno, co se tu dnes stalo, povědět Velmistrovi."
"Co na tom sejde?"
"Dozví se tak, že je nás jen hrstka a bude mít čas soustředit své síly. Má spoustu peněz, za které si koupí dost žoldnéřů."
Dokor potřásl hlavou jako boxer, který právě inkasoval úder.
"Cítím, že máš pravdu. Za hodinu vyrazíme. Do té doby by ses mohl pokusit získat nějaké dobrovolníky. Slib jim, co uznáš za vhodné. Potřebujeme každého muže."
***
Markovo vědomí jakoby oscilovalo mezi spánkem a komatem. Řezavá bolest ho však vždy znovu nemilosrdně probouzela a vracela do kruté reality. Svaly mu ztuhly teď už trvalou křečí, klouby mu otekly a ztratily funkčnost.
Ráno ho přišel navštívit odpočatý a usměvavý Lerk.
"Tak co, kapitáne Stone, jste připraven namluvit vaše hlášení?"
Na Markoyo odmítnutí reagoval cynickým smíchem.
"Večer už budete jistě v lepší kondici. Já teď odejdu hájit spravedlnost a zastupovat právo. Je to vznešený úkol. A dává mi možnost stát se účastníkem i režisérem nádherného představení. Co může být příjemnější, než vidět lidi svíjející se bolestí pod ranami biče?"
Uplynula přinejmenším hodina, než se malá Taka odvážila vklouznout do Markova vězení. Stejně jako předešlého dne mu dala najíst a napít. Bohužel ho nemohla zbavit jeho okovů. Potom se vypařila jako stín, aniž by jí Mark stačil poděkovat.
Úzkou střílnou vnikal do místnosti svazek slunečních paprsků, vytvářející na dlažbě pravidelný světlý obdélník. Pomaloučku měnil svou polohu a umožňoval tak vězni odhadnout čas, který se pro jeho rozbolavělé tělo nekonečně vlekl. Jestlipak by ho napadlo, že za toto utrpení může poděkovat kolegovi, pro kterého měl navíc riskovat život.
Zaplavil ho divoký vztek, který mu dodal sílu odolat pokušení udělat, co se po něm žádalo. Stačilo by banální hlášení a jeho útrapám by byl konec. Ale nenávist je jeden z nejúčinnějších stimulátorů lidského chování.
Bouchnutí dveří vytrhlo Marka z jeho polosnových úvah. I přes svou víc než nepohodlnou pozici musel na několik hodin usnout, protože světlý obdélník na podlaze už zmizel. Střílnou pronikalo zvenčí jen matné světlo.
Vstoupil Lerk následovaný svým androidem.
"Tak co, už budete rozumný? Upřímně lituji vaší situace, ale vděčíte za ni jen své tvrdohlavosti."
Když se nedočkal odpovědi, pokračoval výhružným tónem:
"Zanechte veškeré naděje na nějakou pozdější posmrtnou pomstu. Počítač mé lodi právě pátrá po vašem astronefu. Jakmile jej objeví, odpálí řízené střely, které ho zničí. I kdyby se tu nakrásně objevila Vesmírná policie, najde tady jenom kroužící anonymní fragmenty nějaké lodi. Logický závěr bude, že to jsou trosky mého astronefu. Nu a já jim potvrdím, že jste sem nikdy nedorazil. Vojákům nezbude nic jiného, než mi uvěřit a vás prohlásí za nezvěstného. A co víc, vrátím se s nimi na Zemi, dojatě se obejmu se svým drahým tatíčkem... a za čas zmizím znovu, abych si konečně našel místo, kde se mi bude líbit víc."
Sám se své myšlence hrubě zasmál a pokračoval:
"Uvažoval jsem i o vaší námitce, pokud jde o možné reakce Khova. Když dám Vikovi rozkaz, zničí sám své paměťové krystaly. Žádný důkaz, žádný problém. Vidíte, že jsem myslel na všechno."
"Až na zbytkovou radioaktivitu," zamumlal Mark opuchlými rty.
"Jakou radioaktivitu?"
"Můj astronef je v obranném režimu naprogramován reagovat na jakýkoli útok. Je to taková moje pojistka proti pirátům, kdyby se snad chtěli během mé nepřítomnosti dostat na palubu. Jakmile se k astronefu začne blížit nějaká střela, palubní počítač lokalizuje místo jejího odpálení a nasměruje proti

němu vlastní jadernou nálož. Předpokládám, že jste svůj astronef ukryli na nějakém pustém místě, protože výbuch sežehne všechno kolem do vzdálenosti několika kilometrů."
"Takový obranný systém přece neexistuje," zaječel hystericky Fred.
Ozval se Vik, s ustaraným výrazem ve tváři.
"Stone nepoužívá klasickou loď S.D.P.P ale svůj soukromý stroj, který mohl různě upravit. Nikdo neví, kolik střel a jaké mohutnosti má k dispozici."
Lerk s obličejem zkřiveným vztekem přešel nervózně několikrát z jednoho konce místnosti na druhý. Nakonec se zastavil těsně před Markem a vztekle dupl podpatkem o dlažbu.
"Doufám, že vaše agónie bude ještě mnohem krutější, než si vůbec dovedete představit. Budete se modlit, aby vás smrt vysvobodila z vašeho utrpení a ještě rád mi povíte to, co chci slyšet. Buďte si jist, že dokážu přerušit mučení v pravou chvíli, abych v pravou chvíli zase pokračoval. A na svůj ochranný štít příliš nespoléhejte. S programem, který jsem si na vás připravil, se generátor rychle vyčerpá."
Obrátil se na androida:
"Dojdi pro katovy pacholky. Ať si přinesou speciální důtky a železa a rozpálenou výheň."
Již několik minut bylo zvenčí slyšet jakýsi vzdálený hluk, ale nikdo z účastníků tohoto dramatického vystoupení mu nevěnoval pozornost. Když Vik otevřel dveře, zvuky podstatně zesílily.
"Co se to k čertu děje?" zavrčel Fred.
Android vyšel z místnosti, ale za okamžik byl zpátky.
"Nerozumím tomu. Na hrad někdo zaútočil. Bojuje se už v přízemí. Zůstaň tady. Jdu se podívat, kdo jsou ti útočníci a musím pomoci našim gardistům."
Na prahu se však Vik srazil s urostlým chlapíkem, který mu bez váhání zasadil mohutný úder mečem do pravého předloktí. Android uskočil dozadu. Nemaje se čeho obávat, nechal předtím své ochranné pole nastavené na slabý výkon. Čepel i tak sice nepronikla umělou pokožkou, ale síla úderu vyřadila z činnosti jeho laser.
Vetřelec se již připravoval k dalšímu útoku. Mark nevěřícně zatřásl hlavou, jakoby se chtěl probrat z nějakého absurdního snu. V polostínu se mezi dveřmi rýsovala dobře známá silueta.

18

Jezdci uháněli tryskem po hlavní ulici Kiry. Krátce předtím se vřítili jako bouře do hlavní městské brány, kde doslova smetli stráže překvapené nenadálostí a prudkostí útoku. Když se černý mnich, který velel strážnímu oddílu, chtěl chopit své velitelské hole, nahmatal už jenom jemný prach.
Podle pokynů Raye zamířil baron Kansa se čtyřmi muži na tržiště, nejnavštěvovanější místo města, aby obyvatelstvu oznámil návrat prince. Mezitím hlavní část malé Dokorovy armády dorazila k hradu.
Ray jako první přejel přes padací most. Seskočil ze sedla a okamžitě se vrhl na gardisty, kteří se pokoušeli uvést do chodu zvedací mechanismus mostu. Jediným máchnutím meče uťal tři hlavy, mezi nimi i hlavu černého mnicha, kterého překvapení z útoku zcela paralyzovalo. Android v letu zachytil velitelskou hůl, která mu vypadla z ruky. Zamířil ji na oddíl ozbrojenců, který mu právě spěchal v ústrety. Výbuch je odmrštil na všechny strany. Ještě dvakrát pronesl Ray magická slovíčka, s jejichž pomocí zničil dveře donjonu a strážnici, ze které právě začali vybíhat mniši.
Útočníci se rychle stali pány nádvoří. Aniž by se staral, jestli ho někdo z jeho spolubojovníků následuje, vnikl Ray do donjonu. Ve velké hale v přízemí se právě v za vedení černých mnichů organizovala obrana. Android svým dunivým hlasem, který přehlušil bitevní vřavu, zařval autodestrukční formulku velitelských holí. Potom se jako ledoborec vrhl vpřed mezi nepřátele, zanechávaje za sebou širokou krvavou brázdu. Pod jeho údery se v několika sekundách zhroutilo bezvládně deset či dvanáct gardistů. Tak divoký nápor vyvolal mezi obránci paniku, takže jejich reakce byla málo účinná.
A to tím spíše, že nevěděli, kolik takových protivníků mají proti sobě.
Dokor téměř s nadšením následoval Raye. Cítil, že tentokrát je vítězství na dosah. Konečně bude moci pomstít svého otce, nechat si zaplatit za léta ponižování a beznaděje.
Demoralizovaní gardisté začali postupně odhazovat zbraně a vydávat se na milost a nemilost svým nepřátelům. Android dosáhl už paty schodiště, kde se tísnila poslední skupinka zoufalých obránců. Nedbaje na rány, které dopadaly na jeho vlastní tělo, bil kolem sebe jako divý. Jednu chvíli se zdálo, že

se ustavila jakási rovnováha sil. Náhle, jako když se hráz protrhne pod přívalem vody, gardisté ustoupili, porážejíce se přitom navzájem, aby unikli z dosahu tohoto ďábelského protivníka. Bezohledně přitom šlapali po tělech svých zraněných nebo mrtvých druhů, ležících na zemi.
Ray vedený neomylným instinktem zamířil ke dveřím na konci chodby. Téměř nedbalým pohybem srazil dva ozbrojence, kteří se odkudsi vynořili a chtěli mu zabránit v postupu. Oba nešťastníci narazili na kamennou zeď s takovou prudkostí, že se v bezvědomí sesuli k zemi.
Dveře se náhle otevřely. Ve zlomku sekundy poznal Ray Lerkova androida. Nesmí mu dát čas, aby použil svůj laser. Bleskově máchl mečem po jeho pravém předloktí...
Odskok vzad umožnil Vikovi tasit meč. Několik dlouhých minut se výpady, finty a protiútoky střídaly ve zběsilém tempu.
Potom na okamžik oba protivníci přerušili svůj boj, aby analyzovali slabá místa druhého. Do Markových neuronů pronikla dobře známá psychická vlna:
"Mám problém. Máme oba stejný šermířský program, ale tahle popelnice je o něco rychlejší než já. Navíc mu Lerk radí... psychicky."
Skutečně, Fred s očima skelně upřenýma na oba bojující, stál jako kamenná socha. Mark zkoncentroval své vědomí, jak ho to kdysi naučilo rostlinné společenství.
Netrvalo dlouho a do Markova mozku pronikly Lerkovy myšlenky určené pro Vika: "Zaútoč na hlavu, pak naznač výpad na bok a okamžitě zase udeř na hlavu!"
Mark předal zprávu Rayovi a doplnil:
"Připrav se, pokusím se na chvilku odvrátit jeho pozornost."
Napojil se na mentální vlnovou délku Lerka a soustředil všechnu svou psychickou sílu. V okamžiku, kdy se android už už chystal vyrazil do útoku, vyslal mohutný impuls:
"Viku, rychle na pomoc..."
Fredův android v domnění, že úzkostný výkřik přichází od jeho pána, na zlomek sekundy otočil hlavu jeho směrem. To však stačilo Rayovi, aby mu zasadil strašlivou ránu do čela. I přes ochranné silové pole byl náraz natolik silný, že otřásl choulostivými elektronickými obvody.
Přesto však Vik znovu zdvihl svůj meč a zkřížil jej s čepelí protivníka. Dokonalý reflex, daný zabudovaným šermířským softwarem... který ovšem nepočítal s přechodem z jednoho druhu boje do jiného. Ray postoupil o krok vpřed. Jeho levička zasáhla androidovu tvář zdrcujícícm direktem, do kterého vložil všechnu svou váhu, všechnu svou sílu... i všechnu svou nenávist. Pod úderem, silnějším než kopnutí koně, Vik zakolísal... a vzápětí inkasoval novou ránu, tentokrát jílcem meče.
Otřesený Vik ztratil rovnováhu, klopýtl a upadl plnou vahou na záda. Na jeho hrudník v mžiku dopadly dva podpatky jeho protivníka.
"Viku, přepoj na svůj program karate..."
Naneštěstí pro androida, psychické pokyny vysílané Lerkem byly rušeny mohutnými Markovými emisemi, které mu nařizovaly:
"Přestaň bojovat... přestaň bojovat!"
Ray znovu oběma nohama zasadil drtivý úder do míst, kde se ukrýval protivníkův generátor. Ještě jeden... potom další...
Déle nedokázaly elektronické spoje vzdorovat. Vik, zbavený přívodu energie, znehybněl. Nadobro.
Lerkův obličej se jakoby rozpadl na jakousi mozaiku. Následovalo několik sekund těžkého, nesnesitelného ticha. Pak se z jeho hrdla vydral nelidský řev.
"Neměl právo... byl to přece šermířský souboj..."
Ray nevěnoval Fredovým výkřikům žádnou pozornost a zamířil k Markovi.
"Mám dojem, že jsem přišel právě včas. Vypadáš dost hrozně."
Svými silnými prsty přetrhl želená pouta, obepínající Markovy končetiny. Ten, zbavený své nepříjemné opory, se začal okamžitě sunout k zemi. Ray ho zachytil a podepřel. Stačil mu jediný pohled, aby pochopil důvod Markovy slabosti. Vylovil dvě výživné tabletky a vsunul je mezi vyprahlé rty svého druha.
"Frede Lerku, jste zatčen!"
"Nikdy! Já jsem vládcem tohoto království. To vy oba budete pykat za zločin, který jste právě spáchali."

Otevřenými dveřmi k nim doléhala bitevní vřava, přerušovaná zřetelnými výkřiky:
"Vítězství... vítězství... Ať žije princ Dokor... Smrt černým mnichům..."
"Zdá se, že vaši přívrženci na tom nejsou právě nejlíp. Pokud si chcete zachránit kůži, musíme vás co nejrychleji vyvést ven."
Fred ustoupil do rohu místnosti.
"To je léčka. Záleží vám jenom na tom, abyste se zmocnili elixíru života. To vám nedovolím."
Rychle hmátl pod svůj kabátec a v ruce se mu objevila kovová lahvička s červeným uzávěrem. Začal odšroubovávat víčko.
"Ne," zařval Ray, "nepijte to!"
Nestačil však už zasáhnout, bránilo mu v tom Markovo tělo, které podpíral. Proužek medovité tekutiny se dotkl Fredových úst. Zaklonil hlavu dozadu...
Téměř okamžitě rozřízl místnost nelidský křik, který však vzápětí utichl... Lerk se chytil rukou za hrdlo. Jeho obličej zbledl, potom zfialověl. Začal se zimničně chvět. Z úst mu vytrysl gejzír rudočerné krve, který potřísnil okolní dlažbu do vzdálenosti nejméně jednoho metru. Jako ve zpomaleném filmu se mu podlomila kolena. Pak se náhle zvrátil dopředu a jeho tělo s tupým zaduněním dopadlo na dlažbu.
Mark se vrhl vpřed, ale Ray ho zadržel.
"Je to zbytečné. Je mrtev."
"Jak je to možné?"
",Boží děti' byly na této planetě jenom hosty a nepatřily k humanoidní rase. Jejich metabolismus neměl s vaším nic společného. Tento elixír života, který jim dělal tak dobře, je ve skutečnosti koncentrovaná energie, jejíž formu se mi nepodařilo analyzovat. Když do mě Kansa nalil pár kapek, myslel jsem si v první chvíli, že mé obvody budou explodovat. Naštěstí spínače a pojistky fungovaly, jinak jsem se proměnil na světlo a teplo."
"Bytosti tvořené čistou energetickou substancí, která na sebe může brát různé formy?" mumlal si pro sebe Mark. "Připomíná mi to stvoření, která mi darovala Merkur."
"Kdoví, možná to byli právě oni, kdo se sem před staletími vypravili za rozptýlením. Když se mi podařilo transformovat tuto podivnou formu energie a nabít s ní generátor, probral jsem se z bezvědomí. Teď mám energetické zásoby na několik měsíců."
"A Lerk?"
"Tekutina mu rozežrala sliznici a vnitřnosti. Ještě štěstí, že se jednalo o stabilní energetickou formu, jinak by došlo k výbuchu. Z téhle místnosti, z hradu a nejspíš i z celého města by nezůstalo vůbec nic. Ale abych se vrátil, kde jsem přestal. Jakmile jsem byl zase v pořádku, snažil jsem se tě rychle nalézt."
"Mohl jsi mě přece psychicky kontaktovat. Alespoň bych se tak zbavil té nepříjemné nejistoty."
"Nechtěl jsem riskovat. Obával jsem se, že Fred nebo Vik by mohli zachytit náš rozhovor. Ovšem tvé myšlenky jsem registroval. Přiznám se, že mě velice znepokojovaly a že jsem o tebe měl hrozný strach. Ještě nikdy jsem nebyl tak nešťastný."
Mark mu přátelsky stiskl paži.
"Rozumím ti."
"Můj laser i dezintegrátor po pádu do jezera nefungovaly a jejich oprava by zabrala několik dnů. Rozhodl jsem se přimět Dokora, aby táhl na Kiru a to okamžitě. Cítil jsem, jak trpíš a to mě dohánělo k zuřivosti."
"Přišel jsi včas a to je hlavní."
Ray poklekl k nehybnému tělu Vika a převrátil ho na břicho. Sejmul krytku ukrytou v místech krční páteře a ponořil ruku do dutiny.
"Vyjmu paměťové krystaly, abych je stabilizoval, než se vymažou. Budeš potřebovat co nejpádnější důkazy. Ani ne tak pro Khova, ale pro starého Archibalda. Asi se nebude chtít se smrtí svého potomka jen tak smířit."
Sotva stačil ukrýt krystaly do dutiny ve stehně, vrazil do místnosti Dokor, provázený několika svými muži. Jeho potrhaný oděv, poznamenaný na mnoha místech krvavými skvrnami, kontrastoval s obličejem zářícím radostí. Pospíšil si přátelsky obejmout Raye.
"Obránci se vzdali, ale Velmistr stačil někam uprchnout."
"Nestačil. Tady ho máte," ukázal Mark na ležící postavu.

"Příteli, jsem nesmírně šťasten, že vás vidím živého. Baron Kansa mi vyprávěl, jak jste se obětoval, abyste mu pomohl získat čas k útěku."
Objevili se dva vojáci vlekoucí téměř nahou Taku. Na princovu otázku ze sebe překotně vyklopili:
"Našli jsme ji schovanou ve Velmistrově posteli. Určitě to bude jedna z jeho konkubín. Zasluhuje si potrestat za to, že se nestoudně válela s mnichy."
Dokor jen pokrčil rameny, ale Mark okamžitě zasáhl.
"Pusťte ji! Je stejnou obětí jako já. Podívejte se na ty modřiny a jizvy od bičování. Navíc nebýt jí, asi bych už nežil. Prosím vás, Výsosti, vezměte ji pod svou ochranu."
Princ s úsměvem souhlasil.
"Dohodnuto. Jmenuji tě hlavní dvorní dámou... s jedinou podmínkou, že si honem opatříš něco na sebe."
Pak se obrátil k pozemšťanům a navrhl:
"Teď, když jsme pány hradu, si zasluhujeme menší odpočinek a rozptýlení, nemyslíte?"
"Ještě ne, Sire," reagoval zdvořile, ale pevně Mark. "Měl byste se podívat do města a přesvědčit se, jestli tam ještě nejsou nějaká ohniska odporu. Kromě toho je třeba ukázat se lidu, který by vám měl odpřísáhnout věrnost. Vezměte si potřebný doprovod a také nějaké pochodně. My se tady mezitím s Rayem pokusíme dát to trochu do pořádku a přesvědčit služebnictvo, aby tady zůstalo a připravilo nějakou večeři."

19

Stolování pomalu končilo. Rayovi se bez větších potíží podařilo shromáždit asi desítku vystrašených sloužících, kteří viditelně pookřáli, když se dozvěděli, že jejich nový pán nehodlá přistoupit k represáliím. Vyburcovalo je to k takové horlivosti, že večeře se změnila téměř v hostinu. Dokor trval na tom, že oba pozemšťané musejí sedět vedle něho.
Jak se dalo čekat, lid se s nadšením přidal k novému panovníkovi a zakrátko začala divoká štvanice na poslední černé mnichy. Každá tyranie vzbuzuje protitlak a vede ke krutému účtování. Když už se nemusí bát následků, stávají se náhle z ovcí šelmy, ještě krvežíznivější než tygři.
Princ za sebe hodil pečlivě ohlodanou kost a se smíchem se obrátil k Markovi.
"Vzpomínám si na naše první setkání u říčky, kde jsem vás chtěl obrat o zbytečné peníze. Ani ve snu by mě tenkrát nenapadlo, že tady budeme někdy takhle spolu sedět."
"Vrátil jste se na místo, které vám po právu náleží."
Dokor zavrtěl hlavou a jeho tvář zvážněla.
"Bez vás by se to nikdy nepodařilo. To vy jste odhalili tajemství, jak zničit prokletou zbraň černých mnichů. Tady Ray mě přesvědčil o nutnosti rychlého a nečekaného útoku, ke kterému bych se sám nejspíš neodhodlal. Jsem si vědom, že za svůj trůn a za svobodu svého lidu vděčím hlavně vám. Věřte mi, že na to nikdy nezapomenu. Řekněte mi, jaké pocty, jaké úřady si přejete a já vám je ze srdce rád nabídnu."
"Pro tuto chvíli žádné, Výsosti. S vaším svolením bychom se rádi zítra rozjeli po celé zemi a všude hlásali zprávu o vašem návratu na trůn."
Princ protestoval, zapřísahal je, že si je přeje mít u dvora, ale nakonec kapituloval před jejich těžko pochopitelnou tvrdošíjností. K velké úlevě některých šlechticů, kterým přízeň panovníka k těmto cizincům dělala viditelně velké starosti.
"Na všem, co se stalo, má velikou zásluhu baron Kansa," řekl vážně Mark. "Nechyběla mu odvaha vydat se přes močály do neznáma. To především jemu vděčíte za své dnešní vítězství. Zasluhuje si tedy patřičnou odměnu."
"Vím o všech jeho přednostech. Budu proto poctěn, když přijme hodnost konetábla u mého dvora. Musíme co nejrychleji postavit pravidelné vojsko, abychom definitivně skoncovali se všemi černými mnichy a zajistili bezpečnost na celém území říše."
Kulaté tváře Kansy, již tak rozpálené mohutnými doušky alky, dostaly šarlatovou barvu.
"Bude to pro mne velká čest, Výsosti. Přísahám vám svou věrnost."
O něco později se Mark naklonil k princi.
"Rád bych se teď vzdálil. Ramena mám v jednom ohni a usínám už vsedě. Viset víc než den a noc jako

nějaký kus masa na háku u řezníka není dvakrát pohodlné a moc si přitom neodpočinete."
Mark s Rayem v patách opustil hodovní síň.
"Co se stalo s těly obětí dnešní bitky?"
"Pohřbili je ve společném hrobě za hradní zdí."
"A Lerk s Vikem?"
"Dopadli stejně. Osobně jsem se o tom přesvědčil. Musíme jenom doufat, že nebudou exhumovat mrtvoly dřív než po několika desítkách let, až koroze dostatečně nahlodá kovové součásti a generátor Vika."
Když byli v pokoji, zapálil Ray svíci, aby se mohli porozhlédnout po místnosti.
"Je to tady docela přijatelné. Zdá se, že Fred si potrpěl na jistý komfort."
Zatímco se Mark svlékal, android si dopřál malý proslov:
"Hlavně dávej pozor na svůj ochranný opasek, může se stát, že dostaneš nezvanou noční návštěvu. Já musím prohlédnout hrad a potom město. Potřebujeme doplnit nutné základní údaje pro hlášení, jinak nám to naši byrokraté spočítají. Pochopitelně s tebou zůstanu v kontaktu."
Mark se s nevýslovným blahem zabořil do měkkých podušek, které milosrdně objaly jeho rozbolavělá záda a ramena.
Když už napůl usínal, pronikl mu k uším tichý, takřka nepostřehnutelný šramot. Nestačil se ani zvednout. Hebké, chvějící se tělo se k němu vášnivě přitisklo: ve tmě uviděl těsně u svého obličeje tvář Taky. Chtěl se posadit, ale zadržela ho a položila si jeho obličej do lákavé prohlubně pod svým hrdlem.
"Nevyhánějte mě, prosím vás."
"Co tady děláš?" zeptal se poněkud naivně.
"Celé tři roky už musím snášet choutky mužů, které potkám a kteří se mi většinou nelíbí. A nejhorší ze všech byl Velmistr. Tak jsem si myslela, že alespoň jednou... že bych ráda patřila někomu, koho bych si sama vybrala, dobrovolně, bez přinucení. Někoho, kdo by se mi líbil."
Při dotyku mladého horkého těla Mark cítil, jak jeho únava a bolesti rychle mizí. Vzal Taku něžně do náruče, vystříhaje se jakýchkoli vášnivějších projevů. Jeho rty se dotkly dívčina čela, očí, tváří a nakonec spočinuly na jejích ústech. Jemný dlouhý polibek. Zprvu neobratná Taká brzy pochopila a vysunula špičku svého jazyka. Markovy ruce se rozběhly po jemné pokožce s krátkými, dráždivými zastávkami na zvláště citlivých místech. Jemně se otřel o bradavky, pevné břicho, vyhýbaje se přitom bičováním poraněným místům na zádech a hýždích. Taká se brzy propadla do divokého, vášnivého víru. Konečně měla svého prvního, opravdového milence ...

20

Mark se protáhl, dlouze zívnul a pak si pohodlně natáhl nohy, opřen zády o měkké opěradlo křesla druhého pilota.
"Mám dojem, že sis v noci moc neodpočinul," ozval se ironicky Ray.
"Ta nebohá Taka si za svou odvahu zasloužila menší odměnu. Nebýt jí, možná bys mě už nenašel živého," bránil se Mark vyčítavým tónem.
"Jistě, musel ses obětovat. A ona, aby ti dokázala, jak je s tvou odměnou spokojena, si ráno vynutila druhé kolo."
"A co je na tom? Nemohli jsme se přece rozejít jen tak bez rozloučení."
Pod průhlednou pilotní kabinou modulu rychle ubíhala zvlněná hladina oceánu. Pozemšťané opustili Kiru, jakmile se ráno otevřely městské brány. Marka mrzelo, že se nerozloučil s baronem, jehož oddanost zachránila Raye a tím i jeho, ale chtěl se vyhnout otázkám, na které by těžko hledal odpověď.
K polednímu dorazili do menšího lesa. Nikde v okolí nebylo vidět žádné známky lidské přítomnosti a tak Ray odtud přivolal záchranný modul z Merkura. Okamžitě odstartovali. Díky Vikovým paměťovým krystalům se jim brzy podařilo lokalizovat Lerkův astronef, ukrytý na jednom osamělém ostrůvku ztraceném uprostřed oceánu.
"Blížíme se k cíli," hlásil Ray.
Z vln se pomalu vynořila homole, zjevně vrcholek nějaké vyhaslé sopky. Šedočerné zabarvení, holé skály, se sporadickou, živořící vegetací. Modul zpomalil a obletěl ostrov.

"No prosím, tamhle je, vedle té bazaltové skály. Musím uznat, že je perfektně zamaskovaný. Dokonce i průzkumný člun Vesmírné policie by měl s jeho objevením práci."
Malý záchranný modul dosedl na pláž z šedavého písku, kousek od čáry příboje.
"Jak se dostaneme dovnitř? Loď sice nemá automatický obranný systém, ale vstup do přechodového prostoru je uzamčen."
"S tím si nedělej starosti, Marku. Podařilo se mi najít příslušný kód."
O pět minut později už byli pozemšťané v pilotní kabině. Mark uvedl do chodu řídící počítač a Ray se vydal na zběžnou prohlídku útrob lodi.
"Všechno se zdá být v pořádku," oznamoval za chvíli.
"Naprogramuj přímou trasu k Zemi s automatickým navedením na astroport v New Yorku."
"Nechceš odsud zavolat Khovovi?"
Mark nasadil odmítavý výraz.
"Raději s tím počkám, až budeme na Merkuru. Archibald Lerk si bude muset ještě pár hodin počkat. Konec konců není důvod, proč s touto pro něj tragickou zprávou spěchat."
Androidovy prsty se rozběhly po klávesnici počítače takovou rychlostí, že lidské oko by je stačilo ztěží sledovat.
"Jsem hotov. Teď si odsud musíme pospíšit, start se uskuteční za čtvrt hodiny. Máme tak akorát čas se vzdálit, než začnou pracovat boční propulsory."
Mark pozoroval skrze průhlednou kabinu záchranného modulu vzdalující se ostrůvek. V jednu chvíli z něho vystřelil ohnivý šíp, zamířil strmě k nebi, kde zakrátko jako zářící bod zmizel.
"Ještě tady máme něco na práci," ozval se Mark. "Naber kurs na bažiny!"
Slunce již stálo nízko nad obzorem, když Ray posadil svůj stroj poblíž zdeformované kostry draka-robota. Několik následujících hodin strávili prohlídkou základny "božích dětí". Ray pečlivě natočil celý interiér včetně nápisů v neznámém jazyce.
"Podařilo se ti rozluštit obsah listin, které nám ukázal baron?"
"Tenkrát jsem byl, jak dobře víš, příliš vyčerpán. No a když jsem později tak bohatě doplnil zásoby energie, měl jsem zase úplně jiné starosti."
"Doufejme, že superpočítače na Univerzitě si s tím poradí."
Ray se ironicky zašklebil.
"Pro jednou můžeme také nějakou práci přenechat geniálním mozkům našich akademiků. Většinou to všechno oddřeme za ně a oni buď slíznou smetanu nebo nás kritizují."
"Škoda, že nám nezůstala alespoň jedna lahvička s elixírem života. Bylo by zajímavé prozkoumat její obsah."
Android, který nedokázal odpustit nikomu, kdo by chtěl spáchat nějaké příkoří jeho příteli, si neodpustil cynickou poznámku:
"To by mladý Lerk nesměl být takový hltavec! Teď už bychom ale mohli jít, myslím, že nic nového tady neobjevíme. Je čas vrátit se na Merkura. A ze všeho nejdřív by ses měl svěřit do péče lékařského automatu. Vypadáš dost bídně a tvoje noční radovánky ti na vzhledu moc nepřidaly. Spíš naopak."
Když byli venku z podzemí, Mark se naposled rozhlédl kolem, po močálech, kde se každou chvilku odehrávalo nějaké kruté drama - pro modrozelenou vodní hladinou, mezi obřími kořeny mangrovů či pod tlejícím listím. Věnoval myšlenku těm zvláštním zeleným lidem, kteří ho zachránili před dravými ještěry.
Za necelou hodinu už byl záchranný modul opět na svém místě, ve skladištním prostoru Merkura. Po vyrovnání tlaku se pozemšťané přesunuli do pilotní kabiny. Mark se usadil k řízení.
"Tak kde začneš, v sanitárním bloku nebo v diagnostické kabině?" začal neodbytný Ray.
"Nehoň mě pořád! To počká! Nejdřív musíme odeslat hlášení."
Povzdechl si a zapnul videoradio. Pohled na palubní chronometr ukazující zároveň světový čas mu řekl, že v New Yorku je právě pět hodin odpoledne. Po delší době se mu tedy podaří nevzbudit generála uprostřed noci. Skutečnost byla taková, že nepříjemnou shodou okolností se mu velice často stávalo, že vytrhl svého nadřízeného ze spánku, nebo, což bylo ještě horší, z jeho intimních manželských chvilek. Dokonce se prý mezi operátory uzavíraly na tento námět sázky.
Za několik okamžiků bylo spojení navázáno. Na obrazovce se objevila tvář službu konajícího operátora,

podsaditého zrzka, který volajícího okamžitě poznal. Z jeho zklamaného výrazu bylo možno vyčíst, že svou sázku nejspíš právě prohrál.
"No konečně, kapitáne. Už tři dny nám generál nedává pokoj. Je nervózní, jako byste mu někam zmizel s jeho milenkou."
"Nejsem si jist, zda by Khov vaše vtipné přirovnáni příliš ocenil."
Zrzek viditelně zrozpačitěl.
"To byl... to byl jen takový žert," koktal. "Hned vás přepojím do jeho kanceláře."
Obrazovku zaplnila Khovova široká tvář.
"Dáváte si na čas," zavrčel. "Lerk mi volá pětkrát denně. Navíc soustavně otravuje Vesmírnou policii, aby se do pátrání zapojila. Tak co, našel jste Freda a vezete ho s sebou?"
"Ano i ne, generále."
"Co má zase znamenat tahle imbecilní odpověď?" neovládl se Khov.
"Ano znamená, že jsem ho našel, ne, že ho s sebou nevezu, protože je mrtev."
Na Khovově čele naskočily starostlivé vrásky a tvář mu zvážněla.
"Tak tohle bude pro starého Archibalda moc hořká pilulka."
"Možná ještě víc, než si myslíte, generále."
"Seznamte mě se všemi podrobnostmi."
"Nejlepší bude, když si nahrajete celé moje hlášení." Mark se dal do dlouhého vyprávění svých zážitků na Nirvě, počínaje přistáním na planetě.
Khov tiše a trpělivě naslouchal. Když jeho agent skončil, ze rtů se mu vydrala tichá kletba.
"Měl jste pravdu, je to ještě horší, než by mé vůbec napadlo. Řekněte Rayovi, ať urychleně odešle své záznamy a zvláště nahrávky Fredova androida. Ještě štěstí, že ho napadlo zajistit jeho paměťové krystaly. Pak se okamžitě vydejte na zpáteční cestu. Komise vás určitě pozve k výslechu."
Khovův obličej vystřídala na obrazovce tvář operátora.
"Jsem připraven převzít záznam," hlásil mladík úředním tónem.
Nejspíš se stále nemohl smířit s faktem, že prohrál sázku.

21

Peggy s přísným, či spíše zarputilým výrazem uvedla Archibalda Lerka do Khovovy pracovny. Ministr, aniž by vyčkal až ho k tomu hostitel vyzve, se usadil do křesla.
"Generále, žádám, abyste okamžitě propustil kapitána Stonea z vaší Služby. Přijďte s ním zítra v jedenáct hodin do mé úřadovny. Chci, abyste mu své rozhodnutí tlumočil v mé přítomnosti. Věřte mi, že udělám všechno, aby po svém propuštění z S.D.P.P. nenašel žádné zaměstnání i kdyby chtěl dělat třeba metaře. Nedám mu ani na chvilku pokoj, dokud sám nedojde k závěru, že nejlepším řešením pro něho bude sebevražda."
"Vaši žádost nemohu dost dobře akceptovat, pane ministře," reagoval Khov až překvapivě mírným tónem. "Vyšetřovací komise skončila práci včera. Postup kapitána Stonea byl velice pečlivě prostudován. Nejenom, že mu nelze nic vytknout, ale naopak, jeho způsob, jakým diskrétně napravil situaci způsobenou vaším synem, byl hodnocen velmi vysoko."
"Všechno je to jenom snůška lží. Fred by se takhle nikdy nezachoval, nikdy by nemohl mít takové mínění o svém otci, jak se snažil komisi namluvit Stone. Velice mě obdivoval."
Jeho hlas zněl dutě, ale vyzařovala z něho absolutní víra.
"Ze záznamů jeho androida vyplývá..."
"Byly zfalšovány," vykřikl stařec.
"Vesmírná policie má poněkud jiný názor. Její specialisté podrobně prozkoumali paměťové krystaly a zvážili všechny alternativy."
"To stačí!" zarazil Khova Lerk panovačným tónem. "Udělejte, co jsem vám řekl, jinak přijdete o všechny peníze pro vaši Službu, o své místo a svým chováním ohrozíte bezpečnost vašich agentů."
Na udivený generálův pohled upřesnil s mrazivým úsměvem: "V prvé řadě si nedělejte iluze, že bych vydal byť jediný dols na uhrazení nákladů této skandální expedice."
Generála to zjevně příliš nevzrušilo a jenom pokrčil svými robustními rameny.

"To je problém plukovníka Bentona. Plně důvěřuji jeho schopnostem a jeho vytrvalosti. Když odmítnete zaplatit, předloží fakturu vládní komisi, která o výpravě rozhodla, případně přímo prezidentovi, co já vím. Jsem přesvědčen, že nakonec své peníze dostane. Zatím nevím, že by se mu někdy stal opak."
"To byl ovšem pouhý detail. Jak možná víte, jsem akcionářem ‚Cosmos Jet Corporation'. Zjistil jsem, že tato společnost vám při opravách a údržbě vašich astronefů poskytuje až dvacetiprocentní slevy a to bez jakýchkoli důvodů. Budu požadovat zrušení této výhody a vysvětlení. A protože vaše úvěry na příští rok jsou už na samé hranici únosnosti a já si dám dobrý pozor, aby vám vláda neudělila výjimku, budete muset buď omezit počet svých akcí, nebo nebezpečně zvýšit rizika vašich agentů."
Mohutné pěsti Khova se křečovitě sevřely, ale přinejmenším alespoň navenek zachoval klid.
"Znám se se slečnou Swensonovou, prezidentkou této společnosti. Nejsem si jist, zda bude ochotna zrušit smlouvu, která má platit ještě další tři roky."
"Ještě dnes večer to od ní dostanete písemně," řekl Lerk sebejistě.
"A co když odmítne?"
"Znám způsoby, jak ji přimět k poslušnosti. Vrhnu na burzu všechny své akcie. Za pár hodin se kursy zhroutí. Vzniklá panika přinutí i ostatní akcionáře, aby začali prodávat a společnost v krátké době zkrachuje. Tak zkušená žena určitě rychle přijde na to, jaký je její skutečný zájem."
Starý muž se zvedl z křesla. Khov rovněž vstal a podíval se Lerkovi do tváře.
"Nechápu, proč tak nenávidíte kapitána Stonea?"
"Zavinil smrt mého syna."
"Sám dobře víte, že to tak není. Všechny důkazy potvrzují opak. Co měl podle vás v situaci, do které ho navíc dostal Fred, dělat?"
Odpověď přišla okamžitě, suchá, nemilosrdná:
"Bylo-li to nutné, měl se nechat zabít. Za to jsem ho platil. Co znamená život nějakého Stonea ve srovnání s životem Lerka?"
"Promiňte, ale s vaším názorem nemohu souhlasit."
"Kašlu na vaše mínění. Nezapomeňte na zítřejší schůzku. Přesně v jedenáct!"
Když za ministrem zapadly dveře, Khov ze sebe vychrlil sérii takových nadávek, že by se při nich musel červenat i nejotrlejší lodník. Potom stiskl knoflík interfonu.
"Peggy, zavolejte mi kapitána Stonea."
***
Prostornou kancelář zalévalo sluneční světlo, dopadající sem širokou prosklenou stěnou. Archibald Lerk seděl za pracovním stolem, na kterém nebyl jediný list papíru. Vpravo od něho stál před panelem přecpaným obrazovkami počítačů dlouhý, hubený mladík.
Khov byl oblečen do své slavnostní uniformy. Ti, kteří ho dobře znali, by konstatovali, že jeho zdvořilý výraz nevěští nic dobrého. Předpisově zasalutoval a srazil podpatky. Na rozdíl do téměř ceremoniálního pozdravu svého nadřízeného Mark, oblečený do prosté astronautské kombinézy, jen sotva znatelně pokývl hlavou.
Pohled světle modrých Lerkových očí přejel téměř bez zájmu po Markovi a soustředil se na generála.
"Výborně! Přicházíte přesně. Teď bych si rád poslechl, co řeknete tomu individuu. Jak jste se rozhodl?"
"Úvodem bych rád poznamenal, že slečna Swensonová mě nekontaktovala ani včera večer ani dnes ráno."
V očích starce se objevil zlostný záblesk. Otočil se k svému asistentovi.
"Ta mladá osůbka zřejmě potřebuje dostat za vyučenou. Nemám rád, když někdo neplní mé příkazy. Začněte prodávat! A hned na začátek pořádný balík."
V tíživém tichu rušeném pouze vrčením počítače uteklo několik minut.
"Pane, kurs akcií rychle klesá. Už spadl o dvacet procent!"
Viditelně netrpělivý Lerk vyštěkl:
"Dobrá. Spojte mě se slečnou Swensonovou."
Velká obrazovka videofonu se rozzářila. Přeběhla po ní série barevných pruhů a pak se objevil obličej mladé ženy. Byla to velice půvabná brunetka, asi třicetiletá, s úchvatnýma, do zelena zbarvenýma očima. Archibald okamžitě vyrazil do útoku.

"Včera jsem vám dal jisté instrukce, ale zjišťuji, že jste se jimi neřídila. Neměl jsem přitom dojem, že byste nesouhlasila. Můžete mi to vysvětlit?"
Mladá žena naoko překvapeně potřásla hlavou a její rty se roztáhly úsměvem, odhalujíc dvě řady bílých pravidelných zubů.
"Neřekla jsem vám nic víc, než že si to rozmyslím. Což jsem také udělala a zjistila jsem, odpusťte mi mou upřímnost, že jste jen drobný akcionář firmy."
Hlas starce se chvěl uraženou ješitností:
"Vlastním pět procent."
"Přesněji řečeno 4,71 procenta. Jenom pro vaši informaci, já sama mám pětadvacet procent a náš hlavní akcionář má dokonce padesátiprocentní podíl. Přesně 50,3 procenta."
"Tak zrušíte tu prašivou smlouvu nebo ne," zaječel Lerk, který se přestal ovládat.
"Jedině se souhlasem správní rady."
"Všechny vás zničím! Do tří hodin vyhlásí vaše společnost úpadek. Podívejte se, co dělají kursy."
Navenek stále klidná a usmívající se Elza Swensonová konstatovala:
"Kurs poklesl o čtyřiadvacet procent a pád pokračuje."
"Musíte se okamžitě rozhodnout! Jedině já mohu ještě zabránit katastrofě," běsnil Lerk.
"Opakuji vám, že bez souhlasu hlavního akcionáře nemohu sama o ničem rozhodnout."
"Buďte rozumná. Starému Owensovi je všechno jedno a má tak nesmírné bohatství, že se už o obchodní záležitosti nezajímá. Navíc není k zastižení. Sám jsem se o to marně pokoušel včera."
Slečna Swensonová propukla v hlasitý, srdečný smích, který téměř vyrazil Lerkovi dech. Když se uklidnila, řekla bez náznaku jízlivosti:
"Pokud si někdo chce hrát na velkého finančníka, měl by si přinejmenším opatřit základní informace. Owens přenechal svůj většinový podíl už před rokem."
"Komu?"
"Panu Marku Stoneovi."
"Kapitánu..."
"Přesně tak. Druhá věc je, že nový majitel kontrolního balíku akcií si raději hraje na bludného rytíře, než by trpělivě zasedal ve správní radě ‚Cosmos Jetu'."
Stařec na několik okamžiků zkameněl. Potom vybuchl jako nepříčetný.
"Prodat! Prodejte všechno!"
"Už se stalo, pane. Pokles se zrychlil. Katastrofa přijde každým okamžikem."
Lerk se vpil nenávistným pohledem do Markovy klidné tváře.
"Poslouchejte... poslouchejte mě dobře... přijdete o všechno... budete nula... žebrák..."
V obličeji tajemníka to najednou viditelně zacukalo. S očima upřenýma na obrazovku si napůl pro sebe mumlal:
"To je divné. Kursy se stabilizovaly na polovině původní hodnoty z dnešního rána."
"Pokračujte s prodáváním. Třeba na nekrytý úvěr."
Úředník zaváhal.
"To je velice riskantní, pane. Pokud akcie stoupnou, budete mít ztráty. Obrovské ztráty."
Lerk se už úplně přestal ovládat. Ječel s vypoulenýma očima:
"Nestoupnou, ale klesnou, protože já to chci."
Uběhlo pět nekonečných minut. Mark obdivně sledoval usměvavou tvář Elsy Swensonové. Elza, žena, kterou miloval... a která milovala jeho. Zachránil jí jednou za velmi dramatických okolností život. Tehdy to všechno začalo... jejich láska. To Elza mu pomohla získat jeho bohatství. A pak také starý Owens, který mu vlastně daroval "Cosmos Jet". I on mu vděčil za záchranu života. Aby unikli senzacechtivému okolí, snažili se Elza i Mark uchovat své vztahy v tajnosti.
"To je neuvěřitelné," brebtal tajemník bezbarvým hlasem. "Kursy začínají stoupat. Zdá se, že všechny akcie skoupila jedna osoba... vzrostly o deset procent, o patnáct procent a stoupají dál. Náš makléř na burze hlásí, že mnoho spekulantů ucítilo příležitost a začínají kupovat ve velkém. Nákupy se množí... kursy překročily ranní hodnotu..."
Poslední slova se stěží drala ze staženého hrdla.

"To není možné," pronesl ledově Lerk. "Váš počítač má poruchu, nebo ho někdo otrávil počítačovým virem."
"Ujišťuji vás pane... ověřte si to sám..."
"Člověče, ksakru uvažujte, nikdo nemůže mít pohotově takovou částku..."
Při pohledu na konický úsměv Elzy Swensonové se zarazil uprostřed věty.
"Vy? Vy jste se opovážila... Nikdy byste nebyla schopna zaplatit takovou sumu v hotovosti. Budu žádat prošetření..."
"Uklidněte se, drahý příteli," řekla záměrně přehnaně světáckým tónem. "Když si někdo chce hrát na finančního žraloka, neroztrubuje své úmysly předem na všechny strany. Strávili jsme spolu s Markem Stonem odpoledne tím, že jsme diskrétně rozprodali akcie ostatních společností, abychom si s pomocí Galatické banky opatřili dostatek likvidních prostředků. Jednoduché, ne?"
"Jak to, že vám banka tak rychle pomohla?"
Elza se znovu usmála.
"Je to celkem prosté. Řídím ji totiž. Správní rada shledala celkem přirozeným, že chci koupit za poloviční cenu akcie velmi solidní společnosti. Žádný bankéř neodolá pokušení rychlého zisku. Takže teď, když je ta epizoda vyřízena, se vám musím omluvit. Čekají mě důležité obchodní transakce."
Lerk zíral několik sekund nevěřícně na potemnělou obrazovku. Jeho tváře dostaly popelavou barvu. On, ještě před několika okamžiky tak sebevědomý a panovačný muž, se jakoby zhroutil sám do sebe. Khov, který do té doby mlčel, pronesl suchým tónem:
"Pane ministře, myslím, že naše přítomnost zde už nemá žádné opodstatnění."
Zvedl se a pokynul Markovi, aby ho následoval.
Tajemník sebral kus papíru, který se právě vysoukal z tiskárny počítače. Rozechvěle se obrátil na Lerka:
"Zpráva od prezidenta, pro vás."
"Co je tam?" zeptal se nepřítomně stařec.
"Protože zcela chápu vaše rodinné důvody, přijímám vaši demisi na úřad ministra."
Zdvořilý, ale jasný pokyn.
Lerk, jako zasažený bleskem, se v křesle téměř scvrkl. To byl konec! Tentokrát už ztrácel úplně všechno. Pohled na zlomeného starého muže přiměl Marka, který byl na odchodu, k pokusu o jakási slova útěchy:
"Všechno to je politováníhodná a nešťastná shoda okolností. Chyb jsme se dopustili všichni. Já, protože jsem nedokázal předvídat Fredovo zoufalé gesto, generál, protože ho přijal do služeb S.D.P.P. A především vy, protože jste záměrně zavíral oči před jeho vadami. Kdybyste se alespoň snažil pochopit ho, když byl ještě mladý... ale vy jste si ho přál přetvořit k svému obrazu. Můžete tomu věřit nebo nemusíte, ale udělal jsem všechno, co bylo v mých silách, abych ho přivezl zpět na Zemi, ale nešlo to."
Kousek od vchodu do budovy očekával Marka a Khova Ray s luxusním transvozidlem zaparkovaným u chodníku. Generál se zabořil do sedadla a zhluboka si povzdechl.
"Tak zase jeden malér za námi. Dostali jsme se z toho dobře. Není špatné mít ve svých službách bohatého agenta."
"Díky si zaslouží hlavně Elza. Včera, hned po vašem zavolání, jsem se s ní spojil. To ona vymyslela tenhle finanční protiútok. Já bych se na to asi nevzmohl. Tyhle burzovní transakce jsou na mě příliš komplikované."
Khov, vedený neomylným instinktem, otevřel příruční bar, zabudovaný v opěradle sedadla.
"Přiznám se, že bych nepohrdl trochou whisky. Jsem si téměř jist, že bude vynikající."
Mark se nedal pobízet a naplnil dvě sklenky. Stačili je sotva vyprázdnit a transvozidlo už zastavovalo před budovou S.D.P.P.
"Je načase dát se znovu do práce. Kvůli téhle aféře jsem byl nucen zanedbat ostatní akce."
"Nezapomeňte vyřídit plukovníku Bentonovi, že se nebudu zlobit, když mi proplatí náklady spojené s použitím Merkura."
Khov vyloudil na svých rtech téměř roztomilý úsměv.
"Jakoby se už stalo. Jenom se obávám, že si na příslušný šek budete muset chvilku počkat. Nenechte si tím ale zkazit vaši dovolenou. Uděluji vám tři týdny. Ale ani o den víc. A nechte svou adresu u Peggy."

"Najít mě nebude zase tak těžké. Elza mě pozvala na jeden přímo rajský ostrůvek v Pacifiku."
"Vyřiďte jí mou poklonu... a mé díky. A koukejte se dát do pořádku. Vaše poslední zdravotní testy z lékařského diagnostického zařízení se mi moc nelíbily. Mrzelo by mě, kdybych vás musel pro fyzickou zchátralost přeložit do archívu."